

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΕΥΧΟΣ 13 • ΜΑΪΟΣ 1991 • ΔΡΧ. 350

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Καί νά πού ανταμώνουμε πάλι ἐν εἰρήνῃ ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες...

Στό διάστημα πού μεσολάβησε μεταξύ τοῦ ἀμέσως προηγούμενου τεύχους καί αὐτοῦ πού κρατᾶτε στά χέρια σας, ὄλοι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι μαζεύτηκαν καί ἐνωμένοι δόθηκαν ὀλοκληρωτικά στόν ἀγώνα γιά ἓνα ὄνειρεμένο κόσμο ὄλο εὐτυχία καί καλωσύνη, ἀφοῦ ἐξολόθρευσαν τόν «κακό» καί πλεονέκτη τύραννο. Ἐνας ἀγώνας πολυποικίλος καί πολύμορφος, μέ τούς «καλούς» συμμάχους νά γίνονται ὑπέρμαχοι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί παράλληλα νά προσπαθοῦν γιά τήν μείωση τῶν ἀνθρωπίνων καί τῶν ὑλικῶν ζημιῶν μέ πρωταρχική ἔγνοια τήν σωτηρία ἀνθρώπινων ψυχῶν.

Ἔτσι φτάσαμε νικηφόρα στόν «Θαυμαστό καινούργιο κόσμο» μέ μοναδική ἀπώλεια μια ἀξιοσεβαστη ποσότητα ἐκρηκτικῆς ὕλης τήν ὁποία γιά νά προσδιορίσουμε ἀρκεῖ νά διπλασιάσουμε τούς τόννους ἀπό τούς βομβαρδισμούς τοῦ ΒΠαγκοσμίου Πολέμου.

Ὁ Δαυίδ πού γνώριζε ἄριστα τήν τέχνη τῆς σφεντόνας, σάρωσε τόν Γολιάθ στήν Μεσοποταμία κι αὐτή τήν φορά ὄχι μέ μιά πετριά ἀλλά μέ τόσες ὥστε νά τόν καταπλακώσει ὀλόκληρο. Κι ἔτσι μάθαμε πώς δέν πρέπει κανεῖς ἄλλος πιά νά ξαναπειράξει τόν Δαυίδ γιατί μπορεί νά γεννήθηκε μικρούλης στόν Χάρτη ἀλλά εἶναι πανοῦργος καί πολυμήχανος καί ξέρεي νά τιμωρεῖ πολύ αὐστηρά.

Στήν «βασιλεία τοῦ Δαυίδ» λοιπόν ἢ στήν «Νέα τάξη πραγμάτων» πέρασε καί τό περιοδικό μας ἀναίμακτα χωρίς καμμιά ιδιαίτερη κίνηση, ἐκτός ἀπό τήν «ἀκαδημαϊκή πλέον καθυστέρηση» γιά τήν ὁποία σᾶς μιλῆσαμε καί στό προηγούμενο τεῦχος καί τήν θεωροῦμε μέσα στά πλαίσια τῆς συμφωνίας μας.

Ἦσυχα τά πράγματα λοιπόν γιά τό περιοδικό μας ἀλλά ὄχι καί τόσο ἤσυχο τό περιεχόμενό του γιά τό ὁποῖο εἴμαστε ιδιαίτερα υπερήφανοι καί αὐτή τήν φορά. Βλέπετε ὅσο ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ψάχνει γιά τό «νέο» τῆς «Νέας Τάξης Πραγμάτων», στήν Ἑλλάδα οἱ συμπατριῶτες μας ἀνακαλύπτουν σιγά καί βαθμηδόν τούς πεινασμένους Βορειοηπειρώτες, τήν πληθώρα τῶν τριτοκοσμικῶν καί τῶν ἄλλων ἀλλοδαπῶν ἐργατῶν, τήν ἐθνική ὑποτέλεια, τήν ἰσοπέδωση τῆς οἰκονομίας καί τῆς ἠθικῆς τάξεως πού μάλιστα εἶναι συνυφασμένη τελευταῖα, ἀκόμη καί μ' αὐτή τήν ἴδια τήν ἀστυνομία.

Γι' αὐτό καί προσέξαμε ιδιαίτερα τό κύριο πολιτικό μας ἄρθρο τό ὁποῖο εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θά προσέξετε καί ἐσεῖς καί πού ἀναφέρεται στήν ἀποτυχία αὐτῆς τῆς κυβέρνησης ἀλλά καί κατ' ἐπέκταση στήν ἀνικανότητα ὁποιασδήποτε καταστημένης πολιτικῆς στό βαθμό πού καί τό ΠΑΣΟΚ πολιτική ἀστικοφιλελεύθερη ἄσκησε καί τό ΚΚΕ σύρθηκε ἀπροκάλυπτα στό συνέδριό του μέ τόν Πρόσβη τῶν ΗΠΑ πρός ἐπίδειξη καλῆς διαγωγῆς.

Σκαλίζοντας λίγο ἀκόμα τήν Ἐθνικιστική μας σκέψη ἔχουμε δύο σημαντικά ἄρθρα γιά τόν Ἑλληνοκεντρικό Συκουτρή καί μιά μετάφραση ἀπό τόν Εὐρωπαϊστή φιλόσοφο EVOLA. Ἀπό θρησκευτική σκοπιά θά προσεγγίσουμε τόν Ἰσλαμικό Ἱερό πόλεμο μέ πολύ δέος στό ἄρθρο περί «Τζιχάντ».

Κοντά στήν ὑπόλοιπη θεματολογία σᾶς καλοῦμε νά ἐστιάζετε τήν προσοχή σας στό ἄρθρο πού θά μᾶς κάνει νά ἀναλογιστοῦμε τήν θέση μας στόν καινούργιο κόσμο μετά τήν σχετική ἔκθεση τοῦ Στέητ Ντηπάρτμεντ, ἀλλά καί μιά ἀναφορά στό 1ο Πανελλήνιο Συνέδριο τοῦ Μετώπου Ἐθνικιστικῆς νεολαίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕΗΤ ΝΤΗΠΑΡΤΜΕΝΤ.....3
- ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ.....5
- «ΤΖΙΧΑΝΤ» Ο ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ.....14
- ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ: Η ΙΡΩΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.....19
- ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ 25
- ΤΟ 1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΜΕΝ.....29
- ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ.....35
- ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ: Το πρόσωπο τοῦ θανάτου....37
- ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ.....40
- ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.....42
- Ο ΝΟΩΝ ΝΟΕΙΩ.....43

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Κων/νος Τσακίρης
Κολοκοτρώνη 11, 10562 Ἀθήνα

Συνδρομή ἐσωτερικῆς 2.500 δρχ.
Συνδρομή ἐξωτερικῆς 3.500 δρχ.

Τα ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων καί δέν δεσμεύουν τήν σύνταξη.

Ἐξώφυλλο τοῦ Δημ.
Πρωτονοτάριου ἀπό τούς 4Τ.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τέλος δέν θά καταφέρουμε νά κλείσουμε τό εἰσαγωγικό σημεῖωμα τοῦ πρώτου μας τεύχους ἐπὶ «βασιλείας Δαυίδ» χωρίς κάτι τόσο πολύ δικό μας γνωστό καί ἐπίκαιρο: «Ψηλά τό κεφάλι καί χαμογελάστε πλατιά, μήπως καί λιώσουν οἱ πάγοι στήν χώρα τῶν παγετῶνων, τῶν δεινοσαύρων, καί τῶν ἀπατεῶνων».

Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕΤ ΝΤΗΠΑΡΤΜΕΝΤ & Η ΠΡΟΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ ΤΖΑΝΕΤΟΥ

Τό Ἔθνος ἀποτελεῖ μιά ξεχασμένη ἀλλά ὡστόσο ζωντανή πραγματικότητα, πού κινεῖ τό ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ μας μονάχα ὅταν ἔρθουν στήν ἐπιφάνεια κάποιες συγκλονιστικές μεθοδεύσεις διαστρέβλωσης τῆς ἱστορίας του καί τῆς ὑπόστασής του γενικότερα. Τό πολιτικό κατεστημένο ἀναλώνει τίς δυνάμεις του σέ παιχνίδια μικροκομματικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀλλά προπαντός καί ἴσως ὄχι ἄδικα, σέ οικονομικῆς φύσεως θέματα.

Αὐτό ἔχει τεράστιες συνέπειες στήν συνείδηση τοῦ νεοέλληνα, πού βομβαρδιζόμενος καθημερινά καί ἀπό τίς χαμηλοῦ ἐπιπέδου εἰδήσεις τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης, μαθαίνει νά ἐκδηλώνει ἐξαιρετικό ἐνδιαφέρον γιά τήν οικονομική πολιτική μιᾶς κυβέρνησης καί μηδαμινό γιά τά ἐθνικά του θέματα καί κυρίως γιά τίς ἐθνικές του διεκδικήσεις πού εἶναι οὐκ ὀλίγες.

Ἔτσι, ἐνῶ ὄλοι ἦταν ἀπασχολημένοι μέ τούς φόρους τῆς κυβέρνησης καί τήν ἀκρίβεια, ἔστρεψαν τό ἀδηφάγο βλέμμα τους ἀπό τό ἀγχώδες κυνήγι τοῦ χρήματος στήν ἐκθεση τοῦ Στέτ Ντηπάρτμεντ, πού γιά πρώτη φορά ἔγινε γνωστή στό εὐρύ ἐλληνικό κοινό τόν περασμένο Φεβρουάριο. Συνοπτικά, ἀναφέρω, ὅτι ἡ ἐκθεση αὐτή ἀνακοινώνεται κάθε 1η Φεβρουαρίου ἀπό τό ἀμερικανικό ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, ξεκίνησε ὡς θεσμός μέ πρωτοβουλία τοῦ Κογκρέσσου καί ἀφορᾷ τίς παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων σέ ὅλη τήν Ὑφήλιο. Ἡ φετεινὴ ἐκθεση περιελάμβανε καί τήν χώρα μας, πού ἀπό θύμα παρουσιάζεται ὡς θύτης μειονότητας πού γιά πρώτη φορά ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα

χάρη σέ κάποιους λαμπροῦς ἐγκεφάλους, μερικούς ἀπό τούς ὁποίους φιλοξενούμε καί στή χώρα μας. Σύμφωνα λοιπόν μέ τίς ἀμερικάνικες καταγγελίες, ἡ σλαβομακεδονική μειονότητα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἡ καινούργια καταπιεζόμενη μειονότητα τῆς Ὑφῆλιου. Ἀρχικά, αὐτό τό μήνυμα ἀποστελλόταν ἀπό τήν ἐν λόγω ἐκθεση σέ ὄλο τόν κόσμο.

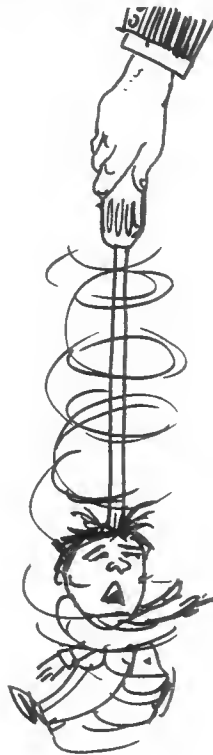
Θύελλα διαμαρτυριῶν ἐπακολούθησε ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καί τῶν ἐλληνικῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων μέ ἀφετηρία τό διάβημα τοῦ Ἑλληνα πρέσβη στό ἀμερικανικό ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ἀμέσως σχεδόν μόλις μαθεύτηκε τό περιεχόμενο τῆς ἐκθεσης. Καί δέν ξεχνοῦμε βεβαίως καί τήν σχετική συζήτηση στή Βουλή, ὅπου κανεῖς ἀπό τούς ὁμιλητές δέν τόλμησε νά θίξει τόν τρόπο καί

τά μέσα πού χρησιμοποίησαν κάποιοι γιά νά φτάσουν τά ψευδῆ στοιχεία τῆς ἐκθεσης στό Στέτ Ντηπάρτμεντ. Ἀπό κανέναν κομματάρχη δέν ἀκούστηκε ὅτι θά τιμωρηθοῦν παραδειγματικά ὅσοι ἐκθέτουν τήν χώρα μας διεθνῶς μέ ἀστολα ψεύδη, ἐφόσον βέβαια ἐμπτεῖ κάτι τέτοιο στήν ἐλληνική δικαιοδοσία. Ἀποκορύφωμα δέ αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἦταν ἡ κουτοπόνηρη ὑπεκφυγή τοῦ Κύρκου νά δηλώσει ρητά ὅτι δέν ὑπάρχει σλαβομακεδονική μειονότητα καί περιοριζόμενος στήν τουρκική, ἔκανε τόν συνηθισμένο ἀντιαμερικανισμό του.

Φαίνεται ὅτι κάποιοι ρομαντικοί κομμουνιστές σέρνουν μαζί τους καί τίς ἀμαρτίες τοῦ παρελθόντος, τότε πού τό 3ο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ κατακύρωνε θριαμβευτικά τήν ἐξαγγελία τῆς κομμουνιστικῆς ὁμάδας τῶν Βαλκανίων γιά ἀνεξάρτητη Μακεδονία καί Θράκη.

Κι ὁμως, λήθη εἰσέπραξαν οἱ ἰθύνοντες τοῦ ἐλληνικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἔτσι γιά δευτέρη φορά ἡ Ἑλλάδα ἦρθε ἀντιμέτωπη μέ τό κατασκευασμένο θέμα τῆς σλαβομακεδονικῆς μειονότητας, αὐτή τή φορά ὁμως ἀπό ἐκεῖ πού δέν τό περίμενε.

Δέν θά ἐπεκταθῶ σέ ἱστορικές ἀναλύσεις γιά τήν ἀπόδειξη τῆς ἐλληνικότητας τῆς Μακεδονίας, γιατί καί γνωστή εἶναι, ἀλλά καί γιατί δέν ἐξυπηρετοῦν τόν σκοπό του συγκεκριμένου ἄρθρου. Εἶναι πασίγνωστα τά ἀρχαιολογικά εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Ἀνδρόνικου, πού μέ τίς ἐλληνικότερες ἐπιγραφές τους ἐπιβεβαιώνουν τήν ἐλληνική καταγωγή τῆς Μακεδονίας μας, ὅπως ἐπίσης ἀναμφισβήτητο γεγο-

νός αποτελεί ή παρουσία τῶν Σλάβων στὸν χῶρο τῶν Βαλκανίων, 2.500 χρόνια περίπου μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν Μακεδόνων.

Ἐκεῖνο πού δέν μπορεῖ νά χωρέσει εὐκόλα τὸ μυαλό ἐνός ἀγνοῦ Ἕλληνα, εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἱκανότητα τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων νά ὑποθάλλουν πράκτορες ξένων ἐχθρικῶν δυνάμεων, πού δροῦν ἀσύδοτα καὶ ἀδίστακτα. Κλασσικὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς οἰκτρῆς διαπίστωσης ἀποτελεῖ ἡ μὴ ἄσκηση ποινικῆς δίωξης κατὰ παντός ὑπευθύνου γιὰ προδοσίαν ἐναντίον τῆς χώρας (ὅπως προβλέπει ὁ ποινικὸς μας κώδικας) μὲ ἀφορμὴ δημοσιεύματα καὶ καταγγελίες πού ἀφοροῦν Ἕλληνες (κατ' ὄνομα) πολίτες, οἱ ὁποῖοι φέρονται ν' ἀνήκουν σέ ἀντεθνικὴ ὀργάνωση καθοδηγούμενη ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία μὲ ἀποκλειστικὸ στόχο τὴν διεθνή βεβήλωση τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ γενικότερα τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δημοσιεύτηκαν σέ γνωστὴ ἐφημερίδα πού προσπάθησε νά ἐπισημάνει τὰ ἐσωτερικὰ αἷτια πού προκάλεσαν τὴ σύνταξη τῆς σχετικῆς ἀμερικανικῆς ἐκθεσης. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ κατανομαζόμενη στή συνθήκη τῆς Λαζάνης μουςουλμανικὴ μειονότητα, βαπτίστηκε σέ τουρκικὴ ἀπὸ τὴν ἐν λόγω ἐκθεση, δυστυχῶς εἴμαστε στή δυσάρεστη θέση νά διαπιστώσουμε γιὰ ἄλλη μιά φορά, τὴν ἀποτυχία τῆς ἑλληνικῆς προπαγάνδας στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὴν ἀντιστοιχὴ ἐπιτυχία τῆς μεθοδικῆς καὶ ρεαλιστικῆς τουρκικῆς προπαγάνδας. Διότι πρὶν ἀκόμη ἐκδοθεῖ ἡ ἐκθεση τοῦ Στέητ Νητπάρτμεντ εἶχε κατακλυστεῖ ἡ προεδρικὴ κατοικία τῆς Οὐάσιγκτον ἀπὸ ἐπιστολὰς ψευδοῦς περιεχομένου, προερχόμενες ἀπὸ δεκάδες ἀμερικανοτουρκικὲς ὀργανώσεις.

Ἡ μόνη μας ἐλπίδα παραμένει ἡ βοήθεια διαφόρων πολιτικῶν παραγόντων ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῆς

ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ζωῆς.

Ὅταν κάποτε, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς μεταπολίτευσης, ἀλλὰ καὶ ἄργότερα, οἱ συνειδητοποιημένοι ἐθνικιστὲς δήλωναν κατηγορηματικὰ ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος ἀπὸ βορρᾶ, οἱ τότε ἰθύνοντες διακωμωδοῦσαν αὐτὴ τὴν διαπίστωση καὶ ἀπαντοῦσαν μὲ περισσὴ ἀφέλεια, ὅτι κίνδυνος ὑπῆρχε μόνο ἐξ ἀνατολῶν. Ἔτσι ὀργίαζε ἡ σλαβικὴ προπαγάνδα χρόνια ὀλόκληρα, ὥσπου ἐπέφερε καρπούς καὶ ἔκανε τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι νά διαμαρτύρεται γιὰ καταστάσεις πού θά μπορούσαν νά ἐμποδίσουν στή γέννησή τους. Κι ὁμως, ἐνῶ ξεπεράστηκε ὁ σκόπελος τῆς φετινῆς ἄστοχης ἐκθεσης τοῦ Στέητ Νητπάρτμεντ δέν φαίνεται πρὸς τὸ παρόν νά ἔχει γίνει συνείδηση τῶν πολιτικῶν μας ὅτι ἡ δύναμη στήν Ἑλληνικὴ διπλωματία ἀποκτᾶται μὲσω τῆς δυναμικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδας πού στὸ κάτω-κάτω ἔχει νά ἐπιδιώξει νόμιμα αἰτήματα, ἀνταποκρινόμενα στήν ἱστορία τοῦ τόπου καὶ τίς λανθάνουσες ἐθνικὲς προσδοκίες τοῦ λαοῦ μας διότι ἔτσι τίς θέλουν αὐτοὶ πού ἐλέγχουν τὴν ὁποια μορφὴ ἐξουσίας στὸ ὄνομα τοῦ στείρου οἰκονομικοῦ καὶ τῆς διαρκοῦς κατανάλωσης. Προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν ὅτι δέν εἶναι γιὰ ἐμᾶς οἱ μεγάλοι ἐθνικοὶ στόχοι διότι δέν μπορούμε νά τοὺς ἐπιτύχουμε. Δέν μπορῶ νά πιστέψω ὁμως ὅτι ὀλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δέν μετέχει ψυχικὰ στὸ δρᾶμα τῶν βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας, δέν νιώθει βαθιά μέσα του τὴν ἀπώλεια τῆς Κύπρου καὶ δέν αἰσθάνεται ὀργὴ γιὰ τὸν ἀφανισμό τῶν Ἑλλήνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅπως δὲποτε χρειάζεται ψυχραιμία καὶ μεθοδικότητα στήν ἐπίτευξη μεγάλων ἐθνικῶν στόχων καὶ ὄχι παρακινδυνευμένα σχέδια καὶ ἀχαλίνωτοι ἐνθουσιασμοί. Πάνω ἀπ' ὅλα ὁμως ἀπαιτεῖται κρατικὴ βούληση γιὰ τὴν ὀριστικὴ ἐπίλυση τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων καὶ ὄχι μοιραῖες γιὰ τὴν

πορεία τοῦ τόπου ὑπεκφυγῆς πού σέ τελικὴ ἀνάλυση ἐξαθλιώνουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νεοέλληνα, κάνοντάς τον νά πιστεύει ὅτι τὸ μόνο πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο εἶναι ἱκανὸς εἶναι ἡ κατανάλωση καὶ ἡ συμμετοχὴ του στο χρηματιστήριον. Ἡ ἐποχὴ τῆς μαρξιστικῆς ἐπιρροῆς στὰ ἦθη καὶ τὸν τρόπο σκέπτεσθαι τοῦ ἑλληνα πρέπει κάποτε νά λάβει τέλος. Σίγουρα ἔχει ἀρχίσει νά ἀτνεῖ σημαντικά, χρήζει ὁμως ἀντικαταστάσεως, διότι διαφορετικὰ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θά μείνει συνειδησιακὰ ἀνεργάτιστος κατὰ πού ἔχει σοβαρὲς συνέπειες καὶ στήν πολιτιστικὴ ζωὴ τῆς Εὐρώπης. Τὸ κτίσιμο τῆς νέας Ἑλλάδας πρέπει νά γίνῃ μὲ πολὺ ἀνθεκτικὰ ὑλικά γιὰ μιά δυναμικὴ ἐπανασύσταση τοῦ ἐθνικοῦ μας φρονήματος καὶ προπαντὸς τῆς ἐθνικῆς μας πολιτικῆς. Βασικὸ συστατικὸ μῖας τέτοιας προσπάθειας εἶναι ἡ ἀξιοκρατικὴ στελέχωση τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν μὲ ἀνθρώπους πού μὲ αὐταπάρηση θά ἀγωνιστοῦν γιὰ τὸ ἔθνος καὶ ὄχι γιὰ τὸ κόμμα, καθὼς καὶ ἡ ἐκμετάλλευση ὄλων τῶν εὐκαιριῶν πού δίδονται στήν Ἑλλάδα γιὰ νά διεκδικήσει τὰ ἐθνικὰ της δίκαια.

Μετὰ τὴν ἀντίδραση στήν ἀμερικανικὴ ἐκθεση μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἄρση τῆς τελευταίας, περιμένουμε, στὰ πλαίσια τοῦ ρόλου τῆς χώρας μας ὡς ρυθμιστοῦ στὰ Βαλκάνια, τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι νά κάνει τοὺς ἀνάλογους χειρισμούς γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀπελευθέρωση τῆς Βορείου Ἡπείρου. Πέρα ἀπὸ αὐτὸ ἐκεῖνο πού μπορεῖ τώρα νά γίνῃ εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ ἀντιμετώπιση ἐκείνων πού ἐπιμένουν νά προδίδουν μπροστὰ στὰ μάτια μας τὴν πατρίδα ἀνενόλητοι. Ὑπάρχουν νόμοι ἀλλὰ λείπει ἴσως ἡ πολιτικὴ βούληση γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τους εἰδικὰ ὅταν πρόκειται γιὰ πράξεις πού θίγουν τὴν ἐθνικὴ μας ὑπόσταση καὶ μηδενίζουν κάθε προσπάθειά του. Καιρὸς γιὰ συμμάζεμα καὶ ὄχι ὑπεκφυγῆς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

Γράφει ο ΜΑΚΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ

Βαδίζουμε σιγά σιγά νά κλείσουμε ένα χρόνο από τις εκλογές του 'Απριλίου του 1990, όπου μετά από πολλές περιπέτειες, ή «Νέα Δημοκρατία» κατάφερε νά γίνει κυβέρνηση και οι δεξιοί έκτόνωνσαν τό πολιτικό τους αίτημα και λύθηκε ή πολιτική τους άγωνία.

Ώστόσο, μιά πρώτη άποτίμηση του έργου τής κυβέρνησης μπορεί νά γίνει, μιās και διάνυσε σχεδόν τό 1/3 τής θητείας της. Τί πέτυχε λοιπόν και τί δέν πέτυχε αυτή ή κυβέρνηση μέχρι στιγμής; Και κυρίως, τί άποπειράθηκε νά επιτύχει;

Όπως ήταν άναμενόμενο, ή άναντιστοιχία πολιτικής και κοινωνικής δομής θά δημιουργούσε μιά σημαντική ρήξη, τήν όποία ή κυβέρνηση θά έπρεπε νά υπερβεί για ν' άσκήσει τήν όποια νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Δηλαδή, τό γεγονός ότι τά συνδικάτα κυρίως, μά και άλλες μορφές όργάνωσης τής κοινωνίας, όπως οί φοιτητικοί σύλλογοι, τά μαθητικά συμβούλια, ή τοπική αυτοδιοίκηση, παρέμειναν και παραμένουν στη συντριπτική τους πλειοψηφία στά χέρια τής 'Αριστεράς, ένώ από τήν άλλη, ή κυβέρνηση και τό κοινοβούλιο πέρασαν στον έλεγχο τής «Νέας Δημοκρατίας», έγκυμονούσε έναν σημαντικό κίνδυνο άναμέτρησης πού έκδηλώθηκε από τήν πρώτη κιόλας στιγμή κατά τήν άπεργία τών καθηγητών.

Έκείνη ή άπεργία έληξε υπέρ τής κυβέρνησης, χωρίς όμως αυτό νά στοιχειοθετεί και καμμία σημαντική νίκη, μιās και τό αίτημα τής κυβέρνησης ήταν περισσότερο οικονομικό παρά θεσμικό. Άντίθετα, ό-

ταν ή κυβέρνηση προσπάθησε νά περάσει σημαντικά, για τήν πολιτική της στόν χώρο τής Παιδείας, θεσμικά ζητήματα, συνάντησε τή λυσσαλέα αντίδραση τών μαθητών,

τών καθηγητών και έντέλει τών φοιτητών, γνώρισε ένα πρωτοφανές κίνημα καταλήψεων στά σχολεία, όδήγησε σε μιά άναμέτρηση μέ πρωτόγνωρη βιαιότητα, χρεώθηκε τέσ-

Του Ζαφείρη Ίωσηφίδη («Καθημερινή»)

σερις νεκρούς, έχασε τόν ύπουργό της καί ύπαναχώρησε σέ όλα τά θέματα.

Τό ίδιο συνέβη κι όταν ή κυβέρνηση προσπάθησε ν' άναμορφώσει τό άσφαλιστικό. Κι έκεί, λιγότερο έμφανώς, πάντως όμως τό ίδιο καταλυτικά γιά τήν πολιτική της, ή κυβέρνηση ύποχώρησε μπροστά στίς πιέσεις τών συνδικάτων, άκυρώνοντας τό νόημα του νομοσχεδίου της.

Έξ ίσου σημαντική, άν και περισσότερο κραυγαλέα και έξευτελιστική γιά τήν κυβέρνηση, ήταν ή ύπαναχώρησή της στό θέμα της άποφυλάκισης τών άξιωματικών. Στην περίπτωση εκείνη, ένόψει ένός συλλαλητηρίου τών περιφημων «άντιστασιακών» και τών ύποκριτικών δηλώσεων Παπανδρέου - Φλωράκη, καθώς και τών κραυγών τών «δημοκρατικά» ευάισθητων δημοσιογράφων της Άριστερας, ή κυβέρνηση ύποχώρησε στην έξαγγελθείσα άποφυλάκιση και μάλιστα, μέ δικαιολογία άκριβώς τίς άντιπολιτευτικές άντιδράσεις.

Γιά τήν άντιμετώπιση της τρομοκρατίας, ή κυβέρνηση, μέ έπικεφαλής εκείνο τόν άπίθανο ναύαρχο πού ύποδύεται τόν ύπουργό Δημοσίας Τάξεως, ψήφισε έναν άντιτρομοκρατικό νόμο γιά τόν όποιο πανηγυρίζει ότι είναι ό έλαστικότερος και ήπιότερος νόμος σέ όλη τήν Ευρώπη. Κι αυτό, τήν στιγμή πού ή Έλλάδα έχει τό μεγαλύτερο πρόβλημα τρομοκρατίας σέ όλη τήν Ευρώπη. Η «17 Νοέμβρη» κάνει όλο και προκλητικότερα χτυπήματα, αυξάνει τό θέαμα και ταυτόχρονα τόν τρόμο, ή «Νέα Δημοκρατία» όμως παραμένει ψυχραιμη και άπαθής μπροστά στό γεγονός ότι κάποιιο μπορούν άνενόχλητοι νά βομβαρδίζουν μέ μπαζούκας (!) έπιλεγμένους στόχους στην Άθήνα.

Στό επίπεδο τών έθνικών θεμάτων βρισκόμαστε μπροστά στην ίδια άκριβώς πορεία ύποχώρησης και ήττας, πού βρισκόμασταν και μέ τίς κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ. Τίποτα δέν έξασφαλίστηκε γιά τούς Βορειοηπειρώτες, άντιθέτως, χάθηκε

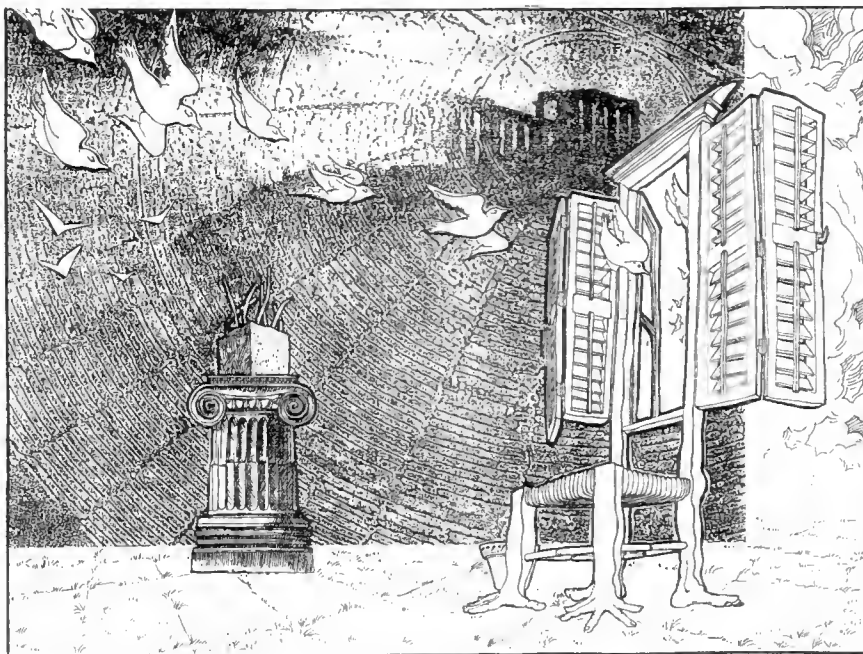
μία μοναδική ευκαιρία αυτονόμησης της Βορείου Ήπειρου και είναι άμφίβολο άν θά ξαναπαρουσιαστεί. Πύκνωσαν όμως οι φρουροί στά έλληνοαλβανικά σύνορα, γιά νά έμποδίσουν οι Έλληνες τούς Έλληνες νά γλυτώσουν από τήν βία και τήν πείνα πού ύφίστανται από τό τυραννικό καθεστώς τών Τιράνων. Η δέ έπίσκεψη Μητσοτάκη έδωσε ευκαιρία νά μās θέσουν και θέμα άλβανικής μειονότητας στην Έλλάδα, δηλαδή πήγαμε γιά μαλλί και βγήκαμε κουρεμένοι.

Στή Θράκη, τό τουρκικό προξενείο συνεχίζει μεθοδικά τή δουλειά του. Έτσι, οι «Έλληνες μουσουλμάνοι τουρκικής καταγωγής» ίδρυσαν ισλαμικό κόμμα, ώστε νά προσπαθήσουν νά έξασφαλίσουν τό ποσοστό πού θέτει ό εκλογικός νόμος γιά τήν συνέχιση της πολιτικής τους παρουσίας. Οι δέ άναταραχές γιά τόν τρόπο εκλογής του μουφτη, έδειξαν ότι παρά τή διαλλακτικότητα και τήν ύποχωρητικότητα της έλληνικής κυβέρνησης, ή Θράκη παραμένει ένα ήφαιστειο πού βράζει.

Στό θέμα δέ του Κόλπου, τά καταφέραμε έτσι ώστε και από τήν μία νά βρισκόμαστε άντιμέτωποι μέ τόν άραβικό κόσμο, πού θά μās τό «φυλάξει» γιά τή στάση πού κρατήσαμε, και από τήν άλλη, νά μήν

κερδίσουμε τίποτα από τόν φιλοαμερικανισμό μας, δηλαδή τά δώσαμε όλα λόγω πεποιθήσεων. Έτσι, μετά τίς τελευταίες δηλώσεις Μπους, είναι σίγουρο ότι τό Κυπριακό δέν θά συζητηθεί στην όποια περιφερειακή συνδιάσκεψη μετά τή λήξη του πολέμου, άνατράπηκε τό 7:10, ή Τουρκία έχει πάρει τά πάνω της, γιά μία ακόμα φορά δηλαδή οι χειρισμοί μας υπήρξαν... άριστοτεχνικοί. Ό δέ ύπουργός Έξωτερικών άφου θριαμβολόγησε γιά τίς έπιτυχίες του στίς ΗΠΑ, ως άνταμοιβή έλαβε και τήν άπαράδεκτη εκθεση του Στέητ Ντηπάρτμεντ γιά τίς μειονότητες, πού δικαιώνει πλήρως τόσο τήν Τουρκία όσο και τούς Σκοπιανούς. Άναρωτιέται κανείς μάλιστα, τί άλλο θά μπορούσαν νά μās κάνουν οι Άμερικανοί, εάν δέν συμπαρατασσόμασταν στον Πόλεμο του Κόλπου; Τό μόνο πού μένει είναι νά στείλουν μερικά περισσευούμενα στρατεύματα νά μās καταλάβουν.

Έμεινε τελευταίο θέμα σ' αυτόν τόν έπιγραμματικό κυβερνητικό άπολογισμό, τό θέμα της Οικονομίας. Κι αυτό, γιατί θά περίμενε κανείς από μία δηλωμένη φιλελεύθερη κυβέρνηση ότι στον τομεά αυτό θά έπαιζε τά ισχυρά της χαρτιά. Θα περίμενε κανείς ότι τουλάχιστον θά είχε τό θάρρος νά ύλοποιήσει τό πρό-

γραμμά της, δηλαδή να περικόψει τις δημόσιες δαπάνες για να μειώσει το έλλειμμα του δημοσίου, να πουλήσει τις προβληματικές, να απελευθερώσει το τραπεζικό σύστημα, να αφήσει την αγορά να λειτουργήσει εξυγιαντικά και να αποσυρθεί σιγά σιγά από τον έλεγχο της οικονομίας. Άνεξάρτητα με το αν κάποιος συμφωνεί ή όχι με το φιλεύθερο οικονομικό πρόγραμμα, πάντως αυτό είναι το πρόγραμμα που εξαγγείλε η κυβέρνηση. Άντ' αυτού, τί βλέπουμε; οι προβληματικές δεν πουλιούνται, γιατί φυσικά κανείς δεν θέλει να τις αγοράσει και από την άλλη, δεν κλείνουν γιατί η κυβέρνηση άνησυχεί για την ανεργία. Οί διορισμοί υποτίθεται ότι πάγωσαν, όλο όμως και διαρρέουν στοιχεία ότι ο τάδε κύριος ύπουργός διόρισε κάποιους φίλους και ότι η δεινα κυρία βουλευτής διόρισε τους πελάτες της. Ο προϋπολογισμός που κατατέθηκε είναι υψηλότερος σε

δαπάνες από τον περσινό. Και τι νομίζει ως επιτυχία ή κυβέρνηση Μητσοτάκη; Την εξασφάλιση του κοινοτικού δανείου, το οποίο όμως δεν θα λύσει τίποτε, διότι θα χρειαστεί και περαιτέρω δανεισμός. Και, ως καλοπροαίρετοι πολίτες, θα δεχθούμε ότι η σύναψη του δανείου είναι επιτυχία. Έχουν όμως εξασφαλιστεί οι εξυγιαντικές εκείνες ενέργειες της οικονομίας, ώστε να καταστεί δυνατή η αξιοποίηση του δανείου και να μην προστεθεί κι αυτό άχρηστο στο τεράστιο εξωτερικό χρέος της Ελλάδας; Δηλαδή, τό μόνο που έλειπε για να κινηθεί η ελληνική οικονομία ήταν τό κεφάλαιο; Όλα τά άλλα είναι ύγιη; Αυτός ό προβληματισμός μάς κάνει να πιστεύουμε ότι τό δάνειο μεσοπρόθεσμα δεν θα λύσει τίποτα. Άπλως θα επιτρέψει στην κυβέρνηση να πληρώσει μερικούς μισθούς ακόμα, χωρίς να έκτιναχτεί ό πληθωρισμός. Σύντομα όμως θα τελειώσει

κι αυτό και ή Οικονομία θά βρεθεί σε δεινότερη θέση απ' αυτή που βρισκόταν.

Ό πρωθυπουργός πανηγυρίζοντας για τό δάνειο, καθώς και για την επίσκεψη Σαμαρά στις ΗΠΑ, μίλησε για την αποκατασταθείσα πλέον αξιοπιστία της χώρας, που είχε βαρύτατα τρωθεί από τά χρόνια της σοσιαλιστικής διακυβέρνησης. Ωστόσο, αυτές οι δηλώσεις αν δεν συνοδεύονται από πράξεις, είναι κούφια ρητορική. Και τό δάνειο είναι μιά πράξη που μπορεί να σημαίνει αποκατάσταση της αξιοπιστίας, τό πιθανότερο όμως είναι να σημαίνει άπλως υποχώρηση στις ίκεσίες της ελληνικής κυβέρνησης και ή χορήγηση μιάς άκόμη ευκαιρίας από την ΕΟΚ. Όσο για τίς δηλώσεις του Προέδρου Μπούς, αυτές γρήγορα φάνηκε τό πόσο κάλπικες ήταν.

Ένα άκόμη σημείο που θά πρέπει να επισημανθεί στό πλαίσιο αυτού του άπολογισμού, είναι ή δραματική άποτυχία της κυβέρνησης να ύλοποιήσει συγκεκριμένα προγράμματα, άκόμη και στην περίπτωση που τά προγράμματα αυτά δεν παρουσιάζουν πολιτικές δυσκολίες και δεν πέφτουν θύματα των έντάσεων που ύφίστανται μέσα στην κοινωνία. Κι αυτό γιατί τοποθετούνται σε διεθυντικές θέσεις καιροσκόποι, βολεψάκηδες και γενικά άνικανοι, που στην πράξη ύπονομεύουν άκόμη την στοιχειωδέστερη κυβερνητική λειτουργία. Αυτή ή παρατήρηση βρίσκεται καθημερινά στην ήμερήσια διάταξη των συζητήσεων παραγόντων της οικονομίας και της άκαδημίας. Κι αυτό τό σύμπτωμα έχει τή ρίζα του, την αίτία του, στον ίδιο τον τρόπο λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού στην Ελλάδα, ό οποίος καθώς άναπαράγει τίς πελατειακές σχέσεις, δημιουργεί μιά σταθερή άνταγωνιστική σχέση άνάμεσα στους ανθρώπους ποιότητας, που θά μπορούσαν να εφαρμόσουν μιά ρεαλιστική και ταυτόχρονα θαρραλέα πολιτική, και στους άντικειμενική άξια, όχι άπλως έπιβώνουν πολιτικά, αλλά ά-

πολαμβάνουν μιά εξουσία πού και δέν τούς άξίζει, μά και οί ίδιοι τήν χρησιμοποιούν μόνο και μόνο για τήν άναπαραγωγή της, πέρα από κάθε σκοπό, πέρα από κάθε λογική χρήση, πέρα από κάθε ένορατική, δηλαδή μακροπρόθεσμα πραγματική, πολιτική.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, βλέπουμε ότι μετά από ένα χρόνο εξουσίας, ή κυβέρνηση τής «Νέας Δημοκρατίας» δέν έχει νά επιδείξει τίποτε

Μά άκόμη και ή άπλή διαχείριση δέν μπορεί νά γίνεται χωρίς άρχές, γιατί τότε καταλήγει νά είναι ευκαιριακή, δηλ. φαυλότητα. Καί κατ' αυτόν τόν τρόπο, μπορούμε και νά εξηγήσουμε τίς ύπαναχωρήσεις τής κυβέρνησης, δηλαδή τό φυσικό έπακόλουθο μιάς πολιτικής χωρίς προοπτική, άρχές και ήθος, ή τουλάχιστον χωρίς προοπτική, άρχές και ήθος πού νά ενδιαφέρουν τόν λαό και όχι άπλώς τούς πολιτικούς

πού νά ίκανοποιεί τόν έντιμο ψηφοφόρο της, δηλαδή τόν πολίτη πού δέν ψηφίζει για νά έχει πρόσβαση στην εξουσία, μά πού έπιθυμεί τήν έκφραση ιδεών και άρχων και προγραμμάτων. Και ίσως τό πίο βασικό έρώτημα πού θά μπορούσε νά απευθύνει κανείς στη «Νέα Δημοκρατία», είναι τό πού στοχεύει ή πολιτική της, ποιές είναι οί άρχές της, ποιό είναι τό όραμά της, ποιό είναι τό στοιχείο εκείνο πού ένοποιεί τίς επιμέρους πολιτικές της, πού αποτελεί κριτήριο και όδηγό της στις επιλογές τής καθημερινής πολιτικής πράξης της. Διότι, χωρίς έναν τέτοιο στόχο, ή πολιτική παύει νά είναι συνειδητή επιλογή για τά μεγάλα και γενικότερα έρωτήματα πού θέτει ή ζωή και ή κοινωνία, και καταλήγει διαχείριση.

και τά φερέφωνα τής εξουσίας.

Μετά από ένα χρόνο εξουσίας, ή «Νέα Δημοκρατία» υπήρξε μιά άπογοήτευση για τούς όπαδούς της και τούς ψηφοφόρους της.

Κι όμως, αν και ή άπογοήτευση αυτή είναι διάχυτη μέσα στην κοινωνία, δέν παρατηρείται ή σημαντική πολιτική μετακίνηση. Ο λαός φαίνεται νά δίνει πίστωση χρόνου σε μιά κυβέρνηση πού δείχνει άνίκανη νά σχεδιάσει και νά εφαρμόσει και τό άπλούστερο πολιτικό πρόγραμμα. Δείχνει παράξενο, είναι όμως εύκολα έρμηνεύσιμο. Τά δύο έντός βουλής κόμματα, τό ΠΑΣΟΚ και ό Συνασπισμός τής Άριστερής διέρχονται μιά τεράστια κρίση άξιοπιστίας.

Τό ΠΑΣΟΚ φορτωμένο άφενός με τήν άπαράδεκτη διαχείριση τών

προηγούμενων έτών μά και με τίς δίκες για τά σκάνδαλα σε εξέλιξη, είναι δύσκολο νά πείσει ότι αποτελεί πόλο με σοβαρές προτάσεις για μιά σοβαρότερη πολιτική. Οί όπαδοί του παρακολουθούν με άρκετή άμηχανία τούς ύπουργούς και τά στελέχη του νά μαινοβγαίνουν στους άνακριτές, στα δικαστήρια και τίς φυλακές, πράγμα πού όσο και νά προσπαθούν νά ξεπεράσουν με τή θεωρία περί «πολιτικών δικών» και «σκευωρίας», σίγουρα τούς δημιουργεί σημαντικές δυσκολίες. Ο ίδιος ό Άνδρέας Παπανδρέου δέν θυμίζει σε τίποτα τόν ισχυρό και άδιαφιλονίκητο ήγέτη, καθώς έκκρεμει ή δίκη του, καθώς άμφισβητείται άνοιχτά μέσα στό κόμμα και καθώς ή νεαρή γυναίκα του μάλλον τονίζει τήν διάθεσή του ν' άπεμπλακει και νά άπομονωθεί στην θαλωρή τής βίλας τών βορείων προαστίων.

Ο Συνασπισμός ζει τό παρατεινόμενο δράμα τής κατάρρευσης του ύπαρκτου σοσιαλισμού. Και πράγματι, τό μέλλον του Συνασπισμού τής Άριστερής στην Ελλάδα είναι πίο άβέβαιο παρά ποτέ. Κι αυτό, γιατί τό πρόβλημα πού άντιμετωπίζει, είναι μοναδικά δύσκολο. Γιατί εύκολο είναι νά λένε όλοι ότι τό ΚΚΕ (πού είναι και τό βασικό συστατικό στοιχείο του ΣΥΝ) και κατ' επέκταση τό σύνολο τής Άριστερής όφείλει νά προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα και νά άνανεωθεί.

Αν όμως έγκαταλειφθεί ή θεωρητική βάση πού έδινε στό ΚΚΕ ό μαρξισμός - λενινισμός και ό δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, τότε σε τί θά διαφέρει ή Άριστερά από τή σοσιαλδημοκρατία; Ουσιαστικά, αν τό ΚΚΕ δέν είναι συγκεντρωτικό και λενινιστικό, τότε γίνεται μιά άριστερά πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ. Τί άπομένει από τόν Κομμουνισμό, αν του άφαιρέσουμε τήν δικτατορία του προλεταριάτου, τόν κεντρικό προγραμματισμό, τήν κατάργηση τής άτομικής ιδιοκτησίας, τήν κρατικοποίηση τών μέσων παραγωγής κ.λπ. κ.λπ.; Πόσο κομμουνιστικό είναι ένα καθεστώς με λειτουργία

της αγοράς, με κοινοβουλευτική δημοκρατία, με την έννοια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με πολυκομματισμό; 'Απ' αυτό τό πρόβλημα, τό κομμουνιστικό κίνημα είναι αδύνατο νά βγει. Γι' αυτό κι ό Συνασπισμός και τό ΚΚΕ θά βαδίζουν από δώ και πέρα στην καταστροφή τους. 'Η επιβίωσή τους σήμερα μπορεί νά έρμηνευτεί μόνο με όρους ιστορικούς. 'Η ιστορία όμως δέν δεσμεύει τήν πολιτική, τουλάχιστον όχι άμεσα, και σίγουρα όχι καθοριστικά.

'Εξάλλου, και οι πίο πρόσφατες εξελίξεις στό χώρο της άριστερας φανερώνουν αυτό τό πρόβλημα. Τό παιχνίδι ανάμεσα σέ δύο πόλους πού πρέπει νά εξισορροπηθούν παίζεται πιά από τήν επικράτηση των δογματικών Κομμουνιστών στό ΚΚΕ και από τήν κυριαρχία των «έκσυγχρονιστών» στό Συνασπισμό.

Τά πολιτικά τερτίπια όμως δέ λύνουν τά θεωρητικά άδιέξοδα. Καί δέν ξεγελούν ούτε τούς ίδιους τούς κατασκευαστές τους. 'Η ύπαγομένη στό ΚΚΕ πρόεδρος του Συνασπισμού Μ. Δαμανάκη και ή ύπαγομένη στο Συνασπισμό Γενική Γραμματέας του ΚΚΕ Α. Παπαρρήγα ύπογραμμίζουν μέ τήν αλληλοϋπαγωγή τους τή σύγχυση και τήν άδυναμία.

'Η κραταιά 'Αριστερά βρίσκεται τώρα στά χέρια δύο κραταιών γυναικών - κέντρων έξουσίας και τό αποτέλεσμα θά είναι ότι θά όδηγηθεί στην άποδυνάμωσή τους. Καί πάντως, τά λόγια και τά κέντρα και οι ίσορροπίες δέν αποτελούν πρόταση για τόν έλληνικό λαό και δέν μπορούν νά κερδίσουν τήν έμπιστοσύνη του.

Τί άπομένει λοιπόν σαν έναλλακτική λύση στην κυβερνητική άνικανότητα; Τά μικρά κόμματα.

"Ομως, τά μικρά κόμματα έχουν έξ όρισμού ένα πρόβλημα άξιοπιστίας και κρίσης σοβαρότητας. Είναι δύσκολο, λόγω του μεγέθους τους νά πείσουν ότι κατέχουν σοβαρές λύσεις και προτάσεις. 'Εξ άλλου, κι αυτά παρουσιάζουν προβλή-

ματα ανάλογα μέ τά προβλήματα του Συνασπισμού και του ΚΚΕ. "Αν διατηρήσουν μιά θεμελιακή κριτική άπέναντι στό σύστημα, δηλαδή μιά κριτική πού άρνεϊται πολιτικούς θεσμούς, τίς κυρίαρχες ήθικές και πολιτικές ιδεολογίες, τότε καρκινωβατούν ανάμεσα στόν κίνδυνο γελοιοποίησής τους λόγω έλλειψης «ρεαλισμού» και τής άποκαρδίωσης των πιθανών ψηφοφόρων τους, πού δέν πείθονται ότι αυτός ό μαξιμαλισμός έχει έλπίδες νά όδηγήσει κάπου. Αυτό τό πρόβλημα αντιμετώπιζουν όλα τά μικρά κόμματα τής 'Αριστερας (σταλινικοί, μασικοί, τροτσκιστές), τά οικολογικά κόμματα, γιατί ευαγγελίζονται τήν αλλαγή τής νοοτροπίας τής κοινωνίας, καθώς και ή επαναστατική μερίδα των έθνικιστικών και δεξιών κομμάτων.

'Από τήν άλλη, τά μικρά κόμματα του κεντρώου χώρου, αντιμετώπιζουν τό πρόβλημα κατοχύρωσης μιάς ιδιαίτερης φυσιογνωμίας, πού θά άποτελεί τόν δικαιολογητικό λόγο για τήν προσέλευση ψηφοφόρων. Τά κόμματα αυτά, μέ τούς συ-

νεχεις συμβιβασμούς τους μέ τήν έξουσία και κυρίως μέ τήν άδυναμία τους ν' άρθρώσουν πολιτικό λόγο αυτόνομο και σαφώς διάφορο από τόν λόγο των κομμάτων του πολιτικού κατεστημένου, ουσιαστικά αυτοχειριάζονται. 'Η πίο κραυγαλέα περίπτωση τέτοιας αυτοκτονίας ήταν ή ΔΗ.ΑΝΑ., αλλά σ' αυτή τήν κατηγορία θά πρέπει νά τοποθετήσουμε και τό Κόμμα Φιλελευθέρων, τό ΚΟΔΗΣΟ, τήν ΕΔΑ και τά άλλα μικρά κόμματα του Κέντρου.

Μετά από όλα αυτά, λοιπόν, ποιό είναι τό συμπέρασμα; Κοιτώντας στατικά τά πράγματα, άπομονώνοντάς τα αυτή τήν ιστορική στιγμή, ή άπάντηση είναι αρκετά άπαισιόδοξη: ή άπάντηση είναι ότι δέν ύ-

πάρχει άπάντηση. 'Η πολιτική ζωή βρίσκεται σέ άδιέξοδο, υπό τήν έννοια ότι υπάρχει από τήν μιά πλήρης άδυναμία του πολιτικού κατεστημένου νά φανταστεί και νά υλοποιήσει κάποια προοπτική για τόν τόπο και από τήν άλλη, οι άλλες πολιτικές δυνάμεις δέν φαίνονται ικανές νά πείσουν τόν λαό ότι αποτελούν μιά σοβαρή έναλλακτική δυνατότητα.

"Ομως, αν αυτή είναι ή κατάσταση σήμερα, αυτό δέν σημαίνει ότι αυτή ή κατάσταση θά διαγωνιστεί. Διότι μέ δεδομένο τήν κοινωνική δυσαρέσκεια, μέ δεδομένο ότι τά προβλήματα τής χώρας παραμένουν άλυτα και ότι ό λαός ήδη ζει τίς έπιπτώσεις τους τόσο στό επίπεδο τής οικονομίας, όσο και στό επίπεδο τής ήθικής του και τής περηφάνιας του, θά πρέπει νά θεωρείται σίγουρο ότι θά ύπάρξει πολιτική έκφραση αυτών των αισθημάτων. 'Ο ίδιος ό λαός θά γίνει πίο προσεκτικός στην έπιλογή των άρχηγών του, και οι μικρότερες πολιτικές δυνάμεις θά προσπαθήσουν νά υπερβούν τά προβλήματα πού τίς άποκόβουν από τίς μάζες των ψηφοφόρων. Φυσικά, αυτή ή διαδικασία, πού έτσι γενικά και εύκολα περιγράφουμε στις παραπάνω προτάσεις, ούτε τόσο γενική ούτε τόσο εύκολη θά είναι, άκριβώς γιατί έμπλέκει τήν άναμέτρηση μέ μιά πολύ συγκεκριμένη έξουσία, πού καλύπτει πολύ συγκεκριμένα συμφέροντα, φορείς των όποιων είναι άπολύτως συγκεκριμένα πρόσωπα. Καί μιάς και τά πρόσωπα αυτά, τά όποια έχουν στα χέρια τους συγκεντρωμένη τήν πολιτική, οικονομική και επικοινωνιακή ισχύ, φυσικά δέν έχουν καμμία διάθεση νά τά χάσουν, ή άναμέτρηση θά είναι όζύτατη και δυσκολότατη.

Πάντως, είναι πολύ πιθανό ότι μπροστά σέ μιά τέτοια κρίση, πού ήδη έχει άρχίσει νά διαφαίνεται, τά κόμματα και κυρίως οι πολιτικοί του κατεστημένου, θά αναδιπλωθούν και θά προσπαθήσουν νά φορτώσουν τήν άποτυχία σέ μεμονωμένα άτομα ή έστω σέ μηχανισμούς,

άποποιούμενοι την συνολική τους ευθύνη. Έτσι, είναι ένδεχομένο να εμφανιστούν κόμματα από πολιτικούς του κατεστημένου, που θα ασκούν οξύτατη κριτική στους παλαιοπολιτικούς, δέν θά αλλάζουν όμως και δέν θά επιχειρούν ν' αλλάξουν τίποτα, από τή νοσηρότητα του πολιτικού μας συστήματος, τήν αναξιοκρατία, τίσ πελατειακές σχέσεις, τόν κρατισμό, τη φαυλότητα, τήν κομματοκρατία, τήν άτομοκρατία, τήν κεφαλαιοκρατία, που είναι ακριβώς τά χαρακτηριστικά τής νοσηρής μας δημοκρατίας.

Καί όμως, ό κίνδυνος νά παγιδευτεί για μία ακόμη φορά ό έλληνας λαός, είναι τεράστιος. Πάντως, δέν θά πρέπει νά ξεχνάμε ότι σε μία τέτοια περίπτωση, ύπάρχει και μία ευεργετική επίδραση για τόν τόπο: κι αυτή είναι τό σπάσιμο του δικομματισμού και ή ανάδειξη «νέων παικτών» στό προσκήνιο, πράγμα που για μία περίοδο τουλάχιστον θά δημιουργήσει αναταραχή και αστά-

θεια. Σέ τελευταία ανάλυση, τό πολιτικό κατεστημένο βρίσκεται ή θά βρεθεί κι αυτό σ' ένα δίλημμα: ή νά προσπαθήσει νά ελέγξει τήν πολιτική κρίση παρουσιάζοντας ένα ριζικά διαφορετικό πρόσωπο, όποτε όμως διακινδυνεύει τήν έσωτερική του συνοχή, τήν σταθερότητά του και τήν αξιοπιστία του — ή νά τό παίξει «ασφάλεια», όποτε και νά επιχειρήσει νά ελέγξει τήν κρίση μέ καταστολή και μέ αναμέτρηση. Ήδη δέ έφτασε ή στιγμή που ή φουρνιά των σημερινών πολιτικών άρχηγών θά πρέπει ν' αλλάξει. Μετά τήν άποστρατεία Φλωράκη - Κύρκου φτάνει ή σειρά των Μητσοτάκη - Παπανδρέου. Καί αυτές οι αλλαγές δημιουργούν αποσταθεροποίηση και ανακατωσουρά στους κομματικούς μηχανισμούς. Καί αν κανείς μπει στόν κόπο ν' αναλύσει τίσ εναλλακτικές λύσεις που τό πολιτικό κατεστημένο έχει στά χέρια του θά διαπιστώσει ότι ένας ευαίσθητος και αρκετά περίπλοκος συσχετι-

σμός προσώπων και πραγμάτων καθώς και ή χρεωκοπία των «γκεσεμιών» και των δύο χώρων κάνουν τήν κατάσταση τής διαδοχής αρκετά δύσκολη.

Πάντως, ούτως ή άλλως όλες αυτές οι δυσκολίες και οι πιθανές λύσεις, αποτελούν ανακατανομές στό έσωτερικό ενός κατ' άρχήν προβληματικού πολιτικού σκηνικού. Κι αυτό που θά πρέπει νά καταδειχτεί στόν έλληνικό λαό είναι ακριβώς ή έσωτερική — ουσιαστική — ένότητα αυτής τής πολιτικής, ανεξάρτητα από τίσ επιμέρους αντιφάσεις της. Κι αυτό είναι κάτι στό όποιο δέν μπορούμε νά έπεκταθούμε στά πλαίσια αυτού του άρθρου.

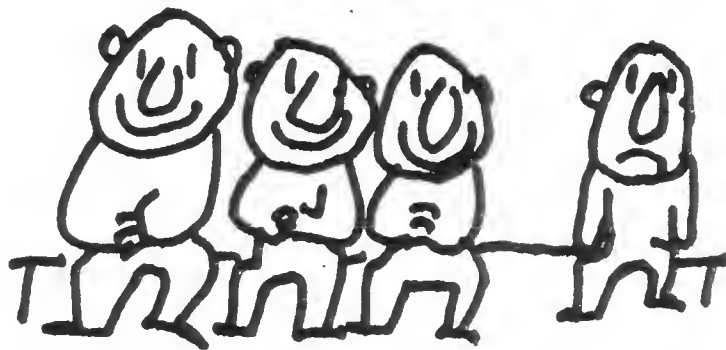
Ήν όμως δέν σπάσει ό δικομματισμός, και κανείς «θαρραλέος» δέν βγει έξω από τό μαντρί, και τό πολιτικό σκηνικό παραμένει τό ίδιο, θά ρωτήσουν πολλοί γιατί νά μήν προσδοκούμε λύση μέσα από τή βελτίωση των ίδιων κομματικών μηχανισμών, γιατί νά μήν αγωνιστούμε για μία καλύτερη Ν.Δ., ένα καλύτερο ΠΑΣΟΚ, μία καλύτερη Αριστερά; Γιατί ν' αναζητηθεί λύση στους μικρούς, που έχουν προβλήματα αξιοπιστίας και σοβαρότητας και νά μήν αναζητηθεί στήν αναβάθμιση των ύπαρχουσών πολιτικών δυνάμεων;

Είναι μία λογική έρώτηση, που όμως φανερώνει τή βαθιά πολιτική έμπειρική άγνοια αυτού που τήν θέτει: Διότι όσοι ασχολούνται, γνωρίζουν ότι μία καλύτερη Ν.Δ. ή ένα καλύτερο ΠΑΣΟΚ δέν σημαίνει απλά έναν καλύτερο άρχηγό. Σημαίνει έναν καλύτερο μηχανισμό, όχι μόνο κομματικό, μά κυρίως κρατικό. Σημαίνει δηλαδή, ότι ικανότεροι άνθρωποι, άνθρωποι μέ θάρρος και ήθικη άκεραιότητα, θά επανδρώσουν τήν κρατική διοίκηση, τό κοινοβούλιο, τήν κυβέρνηση, τήν κομματική γραφειοκρατία. Σημαίνει δηλαδή ότι θά ύπάρξει μία τεράστια μάχη στό έσωτερικό του κομματικού μηχανισμού, που είναι και

ὁ κρίσιμος μηχανισμός για ὅποια-δήποτε περαιτέρω ἀπόφαση καί ὅ-τι ἡ μάχη αὐτή θά κερδηθεῖ. Τῆ μά-χη αὐτή φαίνεται νά ἀναζητοῦν οἱ περισσότεροι πού ἐλπίζουν σέ μιά τέτοια ἐσωτερική «ἐπανάσταση». Καί εὐελπιστοῦν ὅτι μιά νέα ἡγεσία θά φέρει μαζί της τήν ἐπανάσταση αὐτή. Φυσικά, σέ ὅ,τι ἀφορᾶ στήν Ν.Δ., οἱ ἐλπίδες διαψεύστηκαν. Διαδοχικά, οἱ μετά τόν Κωνσταντίνο Καραμανλῆ ἐπελθόντες κ.κ. Ράλλης, Ἀβέρωφ καί Μητσοτά-κης, ὄχι μόνο τίποτε οὐσιαστικό δέν ἀλλάξαν, ἀλλά ἀντιθέτως ἴσως καί νά ἐπιδεινωσαν τά πράγματα. Κι αὐτό γιατί ὁ ἀρχηγός καί μόνον δέν ἀρκεῖ, δέν ἔχει ἀρκετή δύναμη, ὥστε νά μπορέσει νά ὑλοποιήσει μιά τέτοια ρῆξη. Ἀκόμα καί ἂν οἱ κα-νονιστικές του ἀρμοδιότητες μέσα στό κόμμα ἦταν ἀπόλυτες, καί πάλι αὐτό δέν ἀρκεῖ γιά ν' ἀντιμετωπί-σει τίς κοινωνικές ἀντιστάσεις πού δημιουργοῦνται στό ἐσωτερικό τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ. Ἐκεῖ ὑ-πάρχει ἕνας φυσικός συνωστισμός τῶν φαύλων, τῶν ἀναξίων, τῶν κα-τωτέρων διανοητικῶς, ἐναντίον τῶν εὐφυῶν, ἱκανῶν, ἀκεραίων, πού συνήθως βαπτίζεται σάν ἀναμέ-τρηση τῶν «ἀγωνιστῶν» ἐνάντια στούς ἀλεξιπτωτιστές ἢ στά «κολε-γιόπαιδα», στούς «τεχνοκράτες».

Ἔτσι, εἶναι ἀδύνατο κάθε ἀξιό-λογος μὴ κομματικός νά ἐνταχθεῖ στό κόμμα, καί κατ' ἐπέκταση στή βουλή καί στήν κυβέρνηση. Καί αὐ-τή ἡ πλήρης ἐπικράτηση τῶν ἀνα-ξίων ὁδηγεῖ μέ μαθηματικές συνε-παγωγές καί στήν πολιτική καί κοι-νωνική σήψη πού ζοῦμε. Ἀπόδειξη τοῦ λόγου τοῦ ἀληθοῦς: ὄλοι οἱ νέ-οι βουλευτές τῆς Ν.Δ. εἶναι δη-μιουργήματα δύο διαδικασιῶν: εἴτε τῆς οἰκογενειοκρατίας εἴτε τῆς γρα-φειοκρατικῆς ἐξέλιξης. Συγκεκρι-μένα, ἡ Κρινιώ Κανελλοπούλου κληρονόμησε κυριολεκτικά τήν ἔ-δρα τοῦ πατέρα της κ. Ἀθανασίου Κανελλοπούλου στήν Ἡλεία. Κλη-

ρονόμησε ὁμως ἐνῶ ὁ ἀνιὼν ζοῦσε ἀκόμη, πράγμα πού ἀποτελεῖ καί τό μόνο παράδοξο στήν ἱστορία αὐτή. Ὁ κ. Β. Μιχαλολιάκος, ὁ κ. Β. Μει-μαράκης, ὁ κ. Βουλγαράκης διετέ-λεσαν καί οἱ τρεῖς, ἀρχηγοί τῆς ΟΝ-ΝΕΔ, ἀπ' ὅπου καί προήχθησαν σέ βουλευτές. Οἱ κ.κ. Μιχ. Λιάπης καί Κων. Καραμανλῆς, ἀπολαμβάνουν τοῦ προνομίου νά εἶναι ἀνήγνια τοῦ νῦν Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καί ἰδρυτοῦ τῆς «Νέας Δημοκρα-τίας». Ὁ κ. Β. Σταθόπουλος ἔχει δι-πλή ιδιότητα: ὑπῆρξε μέλος τῆς Ε.Ε. τῆς ΟΝΝΕΔ καί εἶναι γνωστή ἡ σχέση του μέ τήν κα' Ἀθανασιά-δου τῆς «Βραδυνῆς». Ἡ ἐπιρροή δέ τῆς «Βραδυνῆς» στόν νεοδημοκρα-τικό χῶρο ἦταν γνωστή. Ὁ κ. Γε-ροντόπουλος τέλος, ὑπῆρξε μέλος

τῆς Ε.Ε. τῆς ΟΝΝΕΔ.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπόν πού θ' «ἀνα-νεώσουν» τόν πολιτικό μηχανισμό τῆς Ν.Δ. καί πού ἤδη ἀποτελοῦν πε-ρίπου τό 10% τῆς κοινοβουλευτικῆς της ὁμάδας εἶναι δημιουργήματα πολύ παλιῶν διαδικασιῶν: τῆς «ἐξ-αἵματος» διαδικασίας καί τῆς «γραφειοκρατικῆς ἀναπαραγω-γῆς» τῆς ἐξουσίας. Τά ἴδια συμβαί-νουν καί στόν κρατικό μηχανισμό — τά ἴδια συμβαίνουν καί στήν κυ-βέρνηση καί παντοῦ. Πῶς λοιπόν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ διαποτισμένοι μέ τή νοοτροπία τοῦ γραφειοκράτη καί τοῦ οἰκογενειοκράτη, θά φτιά-ξουν κάτι ἄλλο; Πῶς θά δημιουργή-σουν ὄρους ἀληθινοῦ πολιτικοῦ ἀν-ταγωνισμοῦ καί ἀξιοκρατίας, τή στιγμή πού ἀπό τή θέσπιση τέτοιων

διαδικασιῶν θά ἀπειληθεῖ ἡ ἴδια τους ἡ ἐπιβίωση; Εἶναι προφανές ὅτι αὐτοῖοι ἄνθρωποι εἶναι ἀπό τήν ἴδια τους τήν πορεία καταδικασμένοι ν' ἀναπαραγοῦν τή σήψη μέχρι τόν πολιτικό τους θάνατο.

Καί ἀντίστοιχα τά ἴδια ἰσχύουν καί στό ΠΑΣΟΚ, μέ τό ἐπιβαρυντι-κό στοιχείο ὅτι ἐκεῖ δέν ἀλλάζουν οὔτε οἱ ἀρχηγοί. Τό ὅτι ὁ κ. Παπα-νδρέου παραμένει ἀρχηγός τοῦ ΠΑ-ΣΟΚ μετά ἀπ' ὅσα ἔχει κάνει, καί δείχνει γιά τή δύναμη ἀδρανεῖας τῶν μηχανισμῶν.

Ἄρα, μέσα ἀπό τά μεγάλα κόμ-ματα μέ τίς ἀνεπτυγμένες γραφειο-κρατίες δέν ὑπάρχει λύση, γιά τούς λόγους πού ἐξηγήσαμε. Στά μικρά κόμματα ὁμως; Ὅπως εἶπαμε καί παραπάνω, θά μπορούσαμε νά χω-

ρίσουμε τά μικρά κόμματα σέ δύο κατηγορίες: σ' αὐτά πού ἔχουν πο-λιτικό λόγο «ἐναλλακτικό» καί σ' αὐτά πού ἔχουν πολιτικό λόγο οὐ-σιαστικά ἐξαρτημένο ἀπό τόν κυ-ρίαρχο πολιτικό λόγο. Στήν πρώτη κατηγορία ἀνήκει ἡ ἐπαναστατική Ἀριστερά, οἱ Οἰκολόγοι καί τμήμα-τα τῆς «ἐπαναστατικῆς δεξιᾶς». Στή δεύτερη κατηγορία ἀνήκουν τά κεντρῶα κόμματα.

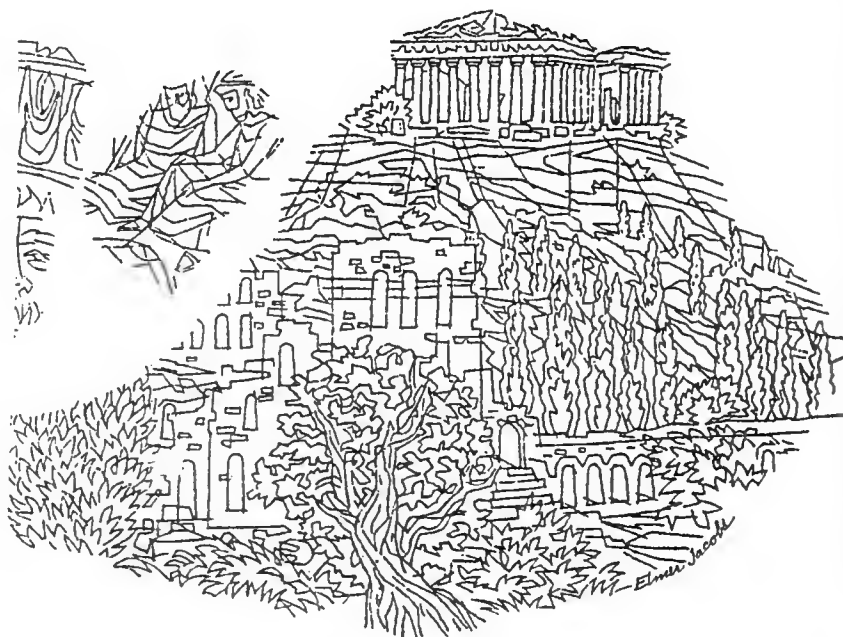
Μέ τά κόμματα τῆς ἐπαναστατι-κῆς Ἀριστερᾶς δέν ἀξίζει τόν κόπο ν' ἀσχολούμεθα. Οἱ νοσταλγοί τοῦ Στάλιν, τοῦ Μάη τοῦ '68, οἱ ἀλβα-νόφιλοι καί οἱ μαοῖστές, δέν ἀξίζουν σχολιασμοῦ.

Μέ τούς Οἰκολόγους, τά πράγμα-τα εἶναι διαφορετικά. Οἱ Οἰκολόγοι ἀγγίζουν ἕνα πραγματικό πρόβλη-μα, αὐτό τῆς καταστροφῆς τῆς φύ-

σης. Καί τό συλλαμβάνουν καί ὀρθά: ὡς πρόβλημα νοοτροπίας, τρόπου ζωῆς καί σχέσεων παραγωγῆς. Ἐντὶ ὅμως νά συνειδητοποιήσουν τὰ ὄρια καί τίς ἀντικειμενικές δυνατότητες τοῦ ἐγχειρήματός τους, καί νά προσαρμόσουν τό λόγο τους καί τὰ αἰτήματά τους στόν ρυθμό ἐξέλιξης τῆς κοινωνίας πού ζοῦμε, καί ταυτόχρονα στή δυνατότητα ἀφομοίωσης μηνυμάτων πού ἔχει ὁ λαός, παρασύρονται ἀπό τούς ἀναρχικούς καί τούς ἐν γένει μαξιμαλιστές καί γελοιοποιοῦνται, καθὼς «ζητοῦν τά πάντα, τώρα!», μέ ἀποτελεσμα νά μὴν παίρνουν τίποτε στό διηνεκές. Ἐξ ἄλλου, ἡ μερικότητα καί ἡ ἀποσπασματικότητα τοῦ οἰκολογικοῦ λόγου, πού ἀποκλείει σειρά ζωτικῶν ζητημάτων ἀπό τόν πολιτικό τους ὀρίζοντα, λειτουργεῖ ἀρνητικά. Τό κύριο στοιχεῖο πού εἶναι προβληματικό, εἶναι ἡ ὀργανωτική τους δομή, μέ τήν ἀμεση ἀνάκληση τῶν ἀντιπροσώπων, μέ τήν ἐναλλαγή τῶν βουλευτῶν, πού δέν ἐπιτρέπει νά ἀναπτυχθεῖ ἕνας στοιχειωδῶς σοβαρός γραφειοκρατικός κομματικός μηχανισμός, ἱκανός ν' ἀναμετρηθεῖ μέ τό κατεστημένο. Γι' αὐτούς τούς λόγους, οἱ Οἰκολόγοι εἶναι καταδικασμένοι νά παραμένουν περιθωριακοί καί μειοψηφικοί. Διατρέχουν μάλιστα πάντα τόν κίνδυνο νά ἐξαφανιστοῦν, καθὼς ἡ οἰκολογική μόδα θά ξεθυμάνει ἢ καθὼς μιά πιο ὑπεύθυνη, ἂν καί ὄχι ριζική, πολιτική ἀπέναντι στή φύση, μπορεῖ νά υἱοθετηθεῖ ἀπό τά κόμματα τοῦ κατεστημένου.

Τά «κεντρῶα» κόμματα ἐπίσης δέν μποροῦν νά ἀποτελέσουν λύση. Κι αὐτό, γιατί εἶναι οὐσιαστικά κόμματα τοῦ κατεστημένου, πού ἀποχωρίστηκαν ἀπό αὐτό, μόνο και μόνο γιατί κάποια προσωπικότητα διαφώνησε μέ ἐντελῶς ἐπιμέρους στοιχεῖα τῶν ἐπιλογῶν του, καί μάλιστα, συνήθως μέ ἐπιλογές πού ἀφοροῦσαν τόν «ἡγέτη» τοῦ κόμματος. Συνεργάζονται συχνότατα σ' ἐκλογικό ἐπίπεδο μέ τά μεγάλα κόμματα, καί ἄρα εἶναι ἐντελῶς ἀναξίπιστοι πολιτικοί σχηματισμοί.

Ἡ λύση θά μποροῦσε θεωρητικά

νά ἔλθει ἀπό τήν «ἐπαναστατική» ἢ «ἐθνικιστική» δεξιά. Κι αὐτό, γιατί στόν χώρο αὐτό ὑπάρχουν:

1) Ἄνθρωποι πού γιά σειρά ἐτῶν, μέ συνέπεια καί αὐταπάρνηση, μέ θυσία τῶν ἀτομικῶν τους συμφερόντων καί προοπτικῶν, ἀγωνίστηκαν ἐνάντια στή λογική τοῦ πολιτικοῦ κατεστημένου. Καί δέν ἀγωνίστηκαν ἐπειδή ἦταν οἱ «χαμένοι» ἢ οἱ «ἀπόκληροι» τῆς κοινωνίας, οἱ de facto ἡττημένοι στό κοινωνικό παιχνίδι, μά ἀντίθετα, ἐνῶ ἦταν ἢ θά μπορούσαν νά εἶναι οἱ κερδισμένοι, δηλαδή ὄντας ἄνθρωποι ἀξίας καί ποιότητας. Καί ὑπ' αὐτή τήν ἐννοια, τά πολιτικά στελέχη τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου, ἢ ἔστω ἡ μεγάλη τους πλειοψηφία, ἔχουν ἀποδείξει ὅτι βρίσκονται ὑπεράνω μικροφιλοδοξιών καί ὑπεράνω προσωπικῶν συμφερόντων.

2) Ἰδέες, τῶν ὁποῖων ὁ πλοῦτος καί τό εὖρος εἶναι σημαντικό. Καί εἶναι ἰδέες πού καταφέρνουν νά ἐπιβιώσουν μακριά ἀπό κάθε κατεστημένη βοήθεια. Οἱ ἰδέες αὐτές ξεφυτρώνουν ἀκατέργαστες καί πρόχειρες, σάν ἀγριόχορτα, γιατί δέν ὑπάρχουν οἱ μηχανισμοί γιά νά τίς καλλιεργήσουν συστηματικά. Συνεχίζουν ὅμως νά ξεφυτρώνουν δίπλα στίς μεγάλες καλλιέργειες, δίπλα στά Ἰνστιτούτα γιά τή φιλελεύθερη ἢ τή μαρξιστική σκέψη, καί στά Ἄ-

νώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα, σχεδόν ἀπό μόνες τους ἢ μέ τήν πρωτοβουλία ἐλαχίστων ἀνθρώπων. Αὐτός ὁ πλοῦτος ἀποσπασματικῶν ἰδεῶν μπορεῖ νά συντεθεῖ εὐκολα σέ ἕνα συγκεκριμένο πολιτικό πρόγραμμα, δυσκολότερα σ' ἕνα συμπαγές ἠθικό καί πολιτικό σύστημα. Ἐχει ὅμως τήν ἀντικειμενική δυνατότητα νά δώσει ἀπαντήσεις σέ ὅλα τά μεγάλα κοινωνικά καί πολιτικά προβλήματα.

Κι ὅμως, ἂν καί θεωρητικά ὁ ἐθνικιστικός χώρος εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά δώσει μιά ἐναλλακτική ἀπάντηση, εἶναι δύσκολο νά προσδιοριστεῖ ἡ συγκεκριμένη του πορεία στό κοντινὸ μέλλον.

Κι αὐτό γιατί βαρύνεται μέ σειρά πολιτικῶν ἀποτυχιῶν. Καί κυρίως, διότι διασυνδέεται μέ ἕνα ἰδιαίτερα προβληματικό παρελθόν. Καί φυσικά, εἶναι σίγουρη ἡ ἀποτυχία του, ἂν συνεχίσει νά ἐκφράζεται μέ τούς τρόπους πού ἐκφράζεται μέχρι σήμερα, δηλαδή εἴτε ὡς ἀντιδραστική καί «νοσταλγική» παλαιοδεξιά, συνδεδεμένη μέ τόν ἱστορικό ἀντικομμουνισμό, τήν ἱστορική βασιλεία καί τήν ἱστορική 21η Ἀπριλίου, εἴτε ἀπό τήν ἄλλη ὡς «ὑπερπαναστατικός» καί ἐξ ἴσου «ἱστορικός» ἐθνικισμός.

Ἡ συνεδριακή διαδικασία τοῦ «Ἐθνικοῦ Κόμματος», παρά τό ὁ-

τι είχε αναμφισβήτητα θετικά σημεία — τό ότι για πρώτη φορά στην ιστορία του χώρου αυτού έγινε ένα συνέδριο του οποίου κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει την έσωτερική δημοκρατία, την ελευθερία έκφρασης και τελικά την ώριμότητα του συνόλου μιάς διαδικασίας — ωστόσο, απέτυχε νά συνθέσει αυτές τις δύο άρκετά διαφορετικές απόψεις.

Και πράγματι, ήταν πολύ νωρίς για νά υπάρξει αυτή η σύνθεση. Χωρίς όμως μιά τέτοιου είδους τρίτη θέση, στην οποία θά απορροφηθούν και θά εκφραστούν διαλεκτικά οι δύο προηγούμενες, είναι αδύνατον νά πειστεί ο έλληνας λαός. Γιατί η μέν πρώτη είναι μιά θέση ξεκάθαρα ιστορική και ο απολογητισμός ή η αποκατάσταση της «ιστορικής αλήθειας» — αν υπάρχει κάτι τέτοιο — δεν ενδιαφέρει παρά τους ιστορικούς και μόνο και όχι βέβαια τον έλληνα λαό, δεν έχει μιά αντιπρόταση για τὰ πραγματικά προβλήματα που απασχολούν τον Έλληνα σήμερα. Και γιατί, ο δεύτερος βρίσκεται τελείως εκτός τόπου και χρόνου, εμπνέεται από σύμβολα και παραστάσεις που συγκινούν και ενδιαφέρουν ελάχιστα μειοψηφίες, όταν δέ επιχειρεί νά άρθρωσει λόγο για τὰ σύγχρονα προβλήματα, ή θέση της γελοιοποιείται από τον σιδερένιο κλοιό της ιδεολογικής «καθαρότητας», τόν οποίο επιβάλλει στον έαυτό του.

Η έκφραση αυτής της έντασης ανάμεσα στις δύο πολιτικές «γραμμές» δεν σταματά, δυστυχώς, στις έσωτερικές αναμετρήσεις, όποτε και δεν θά είχε σημασία, αλλά πολλές φορές αποκαλύπτεται και προς τὰ έξω.

Αυτός ο ιδεολογικός και πολιτικός δεισμός μπορεί νά γίνεται κατανοητός και νά συγχωρείται και νά είναι ανεκτός στα πλαίσια μιάς αναγκαίας πολιτικής συμβίωσης, πλόν όμως δημιουργεί σαφώς κρίση αξιοπιστίας. Και τό συγκεκριμένο παράδειγμα που αναφέραμε, είναι απλώς ένα σχετικά πρόσφατο δείγμα αυτής της «ισοροπίας» ανάμεσα σε δύο «τάσεις» που απο-

τυγχάνουν μέχρι στιγμής νά συγκροτήσουν τό επόμενο βήμα.

Μιά πρώτη λοιπόν προϋπόθεση, για νά μιλήσει ο έθνικιστικός χώρος με πιθανότητα νά γίνει πιστευτός στο κοινό, είναι αυτή ή σύνθεση σ' επίπεδο αρχών. Και έδω θά πρέπει νά επισημανθεί ότι ή πολιτική πρέπει νά γίνει αντιληπτή ως μάχη ιδεών, ως μάχη αρχών ανάμεσα στο διεθνή φιλελευθερισμό και στους έθνικιστές. Μονάχα αν υπάρξει μιά συνολική άποψη για τήν κοινωνία και για τόν κόσμο, ένοποιημένη λογικά, συνεκτική, αν γίνεται χωρίς κενά, μπορεί ο Έθνικισμός νά ελπίζει. Όσο ή πολιτική γίνεται αντιληπτή ως αναμέτρηση φορέων ή μηχανισμών, δηλαδή σε καθαρά κομματικό επίπεδο, ή ακόμα πιά πολύ, ως αναμέτρηση προσώπων, ή ως αναμέτρηση που προκύπτει από μιά ιστορική τομή, δηλαδή ως ξεκαθάρισμα παλιών λογαριασμών, τόσο ή πολιτική θά ενδιαφέρει όλο και λιγότερους. Άρα και ως άμεση συνέπεια, προκύπτει ότι τό κόμμα δεν είναι τό «α» και τό «ω» παρά ένα εργαλείο όπου λαμβάνει χώρα ο κεντρικός συντονισμός μιάς σειράς δραστηριοτήτων που περιλαμβάνουν, πέρα από τις καθαρά πολιτικές δραστηριότητες (έκλογές, αντιπολίτευση κ.λπ.), μιά σειρά άλλων δράσεων, που άγγίζουν τήν κοινωνία, τόν πολιτισμό, τις ιδέες.

Τό κόμμα δεν είναι τὰ πάντα, είναι μόνο ο έγκέφαλος και τό νευρικό σύστημα ενός πολύπλοκου οργανισμού που ετοιμάζει τήν «αντίστασή» του με άπειρους τρόπους, με άπειρες μορφές. Υπ' αυτή τήν έννοια, ή λειτουργία του κόμματος αυτού καθ' έαυτού δικαιώνεται μόνο στον βαθμό που απ' αυτό πηγάζουν πρωτοβουλίες στις γειτονίες, στα πανεπιστήμια, στα σχολεία, στους χώρους έργασίας, μόνο στο βαθμό που φτιάχνονται σύλλογοι και επιτροπές προώθησης ειδικών θεμάτων, μόνο στο βαθμό που εκδίδονται περιοδικά και εφημερίδες, μόνο στο βαθμό που άρθρώνεται άποψη για τήν ιδεολογία και τόν πολιτισμό.

Σε τελευταία ανάλυση, ή εποχή

των κομμάτων που οργάνωναν κεντρικά τὰ πάντα, είναι περασμένη. Ο συνδυασμός πολιτικής και κοινωνικής δράσης είναι προϋπόθεση όποιασδήποτε πολιτικής επιτυχίας.

Προφανώς, τὰ άμεσα όρατά προβλήματα που συνδέονται κυρίως με τό οικονομικό και τήν λειψανδρία και με τόν αποκλεισμό από τὰ μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν είναι άμελητέα. Όμως ή επίλυση αυτών των προβλημάτων συνδέεται άρρηκτα από τήν εικόνα που δίνει τό κόμμα προς τὰ έξω. Και όσο ή εικόνα αυτή δεν ίκανοποιεί, τόσο οι δυνατότητες για συγκέντρωση χρημάτων, ή για στρατολόγηση στελεχών ή για προσφορά θεάματος στα μέσα είναι μικρές.

Υπάρχουν μιά σειρά από όρατές αναμετρήσεις μπροστά: οι εκλογές για τό έθνικό κοινοβούλιο, που θά γίνουν μέσα στα επόμενα τρία χρόνια και τό άργότερο μέχρι τόν Άπρίλιο του 1994, οι Ευρωεκλογές τόν Ιούνιο του 1994, οι δημοτικές εκλογές τόν Οκτώβριο του 1994.

Μέσα σ' αυτά τὰ τρία χρόνια θά πρέπει νά έχει ολοκληρωθεί μιά διαδικασία που νά συγκροτεί μιά πολιτική πρόταση αξιοπιστη, που θά τήν πρεσβεύουν πρόσωπα ίκανά, που θά τήν διαδίδει ένα κόμμα σοβαρό.

Η επάνδρωση του κόμματος με στελέχη νέα, που θά εκπληρώνουν τις προϋποθέσεις μιάς ύψηλης μορφωτικής ή κοινωνικής άξιας και ενός ύψηλου επιπέδου γραφειοκρατικής εξειδίκευσης στην κομματική δουλειά, είναι επίσης ζητούμενα. Αν όμως συγκροτηθεί ή πρόταση, ξεπεραστούν οι αντιδράσεις, υπάρξει ή διαλεκτική σύνθεση των θέσεων που προαναφέραμε, φτιαχτεί αυτός ο ποιοτικός οργανωτικός πυρήνας, τότε όλα πλέον παίζονται. Και δεν αποκλείεται ή κυβέρνηση και ο πονηρός της εκλογικός νόμος, νά λειτουργήσει πολύ διαφορετικά απ' όσο σήμερα υπολογίζουν.

Και ίσως τότε, νά είναι ή αρχή για τήν ανάπτυξη ενός κινήματος που θά αντιμετωπίζει πολύ διαφορετικά προβλήματα από αυτά που σήμερα μιάς απασχολούν.

ΤΖΙΧΑΝΤ

Ο ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑ

Τά τελευταία χρόνια έχουμε γίνει μάρτυρες συγκλονιστικών γεγονότων στην περιοχή του πλανήτη μας που από αιώνες αποτελεί τόν κόσμο του Ίσλάμ. Κάθε μέρα μαθαίνουμε για διαδηλώσεις, συγκρούσεις, απαγωγές, αεροπειρατίες, δολοφονίες, μάχες μέσα σέ πόλεις και πολέμους. Οί δυνάμεις αυτές του Ίσλαμισμού βασίζονται στην έπιθυμία τών όπαδών του νά αναγνωρίσουν τήν αυθεντία του Κορανίου και νά έκδηλώσουν τό σεβασμό τους πρός τους θρησκευτικούς του ήγέτες. Έπίσης βασίζονται στην άρχή του ΤΖΙΧΑΝΤ, του Ίερού Πολέμου, πού μπορεί νά κηρυχθεί σέ περίπτωση πού ό κόσμος του Ίσλάμ άπειλείται.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ή λέξη «Τζιχάντ» προέρχεται άπό τή ρίζα Jahd ή juhđ, ή όποία δηλώνει τήν ικανότητα για ένέργεια, τή δύναμη. Τό ρήμα είναι Jahada, πού σημαίνει αγωνίζομαι, και τό ούσιαστικό του jihad είναι ό έντατικός άγώνας, ή προσπάθεια για άξιέπαινα έργα.

Τό Jihad βασικά έχει δύο ειδικές έννοιες: τήν έσωτερική και τήν έξωτερική. Ή έσωτερική διαμορφώθηκε έξαιτίας τής χριστιανικής διδασκαλίας και ειδικότερα του Μοναχισμού, και άναφέρεται στον πόλεμο έναντίον τών δαιμόνων και τών παθών.

Ή άλλη μορφή σημαίνει τόν ιερό πόλεμο για τήν επέκταση τής κυ-

ριαρχίας του Ίσλάμ. Αυτό όφείλεται στό θεοκρατικό χαρακτήρα του μουσουλμανικού καθεστώτος, για-

τί κατά τά άλλα είναι άδικαιολόγητο για ένα καθαρό θρήσκευμα. Ή Μωάμεθ είχε άποκτήσει τή συνείδη-

ση ότι είναι όχι μόνο ο προφήτης του Θεού, αλλά και ο ήγέτης της κοινότητάς του, που καθορίζει το δίκαιό της.

Κατά τις θεοκρατικές αντιλήψεις της ισλαμικής θρησκείας, ο κόσμος στο σύνολό του διαιρείται σε δύο μέρη: στο χώρο του Ισλάμ και στο χώρο του Πολέμου, Dar Al-Islam και Dar Al-Harb. Στο χώρο του Ισλάμ πρέπει να επικρατεί πάντα ειρήνη και δέν επιτρέπεται κανείς να τή διαταράξει. Ωστόσο, αν κάποιος τό τολμήσει, θά βρεί αντιμετώπους όλους τούς Μουσουλμάνους. Ο χώρος του Πολέμου είναι ολος ο χώρος έξω από τό Ισλάμ, που κυβερνοῦν μή μουσουλμάνοι.

Ο ΤΖΙΧΑΝΤ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ο κόσμος, μέσα στον οποίο γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Μωάμεθ, είχε πολύ δυναμισμό, αλλά οί συνθήκες που επικρατούσαν, δέν επέτρεπαν να εκδηλώσει κατάλληλα αυτό τό δυναμισμό.

Ο άραβικός λαός ήταν βασικά νομαδικός, συναθροισμένος σε ολιγοπληθείς φυλές. Αύτες οί φυλές, πολλές μέν αλλά ολιγομελείς, ήταν

συγκεντρωμένες σε δύο μεγάλες ένότητες: τούς Ύμενίτες και τούς Ίσμαηλίτες. Η έπαφή των Άράβων πολυθεϊστών μέ τούς Χριστιανούς και Ίουδαίους μονοθεϊστές, συνέβαλε στη δημιουργία μιās μονοθεϊστικής τάσης ανάμεσα στό λαό. Τό προσκύνημα των Άράβων σε όρισμένα ιερά κέντρα έφερε κάποια ένότητα μεταξύ τους, αλλά όχι άρκετή. Αυτό που κατόρθωσε ο Μωάμεθ, ήταν να συνενώσει όλες τις άραβικές φυλές σε μία κοινή θρησκευτική πίστη, τό Ίσλάμ, και να τις βοηθήσει να αποκτήσουν συνείδηση της δυνάμεώς τους.

Ο Μωάμεθ γεννήθηκε στη Μέκκα από μία φυλή που ήταν κυρίαρχη. Άσχολήθηκε μέ τό έμπόριο και έλαβε μέρος σε μακρινές αποστολές καραβανιών. Ευαίσθητος ψυχικά, επιδιόταν συστηματικά στην προσευχή, για τήν όποία είχε επηρεασθεί από τις επισκέψεις στα χριστιανικά μοναστήρια και έρημητήρια. Τό μήνα του Ραμαζανιού συνήθιζε να άνεβαίνει σε σπήλαιο του όρους Χίρα, κοντά στη Μέκκα, για περιουλλογή. Μιά νύχτα — που όνομάστηκε Νύχτα της Θείας Έντολής — έφανίστηκε στό σπήλαιο έ-

να υπερβατικό όν, τό όποιο τό ταύτισε μετέπειτα μέ τόν αρχάγγελο Γαβριήλ. Ο Μωάμεθ από εκείνη τήν ήμέρα άρχισε να άποστηθίζει τις έντολές του άγγέλου, και να τις γνωστοποιεί στό στενό κύκλο των συγγενών και φίλων του.

Οί λόγοι του Μωάμεθ, στην άρχή, σε καμμία περίπτωση δέν ήταν λόγοι πολέμου, ήταν λόγοι ειρήνης. Και όμως, αυτοί οί λόγοι αντιμετώπισθηκαν μέ χλευασμό και διώξεις από τήν πλειονότητα των άνθρώπων του θρησκευτικού περιβάλλοντος της Μέκκας. Άδυνατώντας ν' άντισταθεί στις βίαιες ενέργειες της Μέκκας, έφυγε για τήν Ταθρίβη, που έπρόκειτο να γίνει δική του πόλη, Μεδίνα. Και οί λόγοι της Μεδίνας είναι λόγοι του ξίφους, ή άρχή της ιεροπολεμικής δράσης. Στη Μεδίνα έγινε δεκτός μέ ένθουσιασμό και συνέστησε ένα θεοκρατικό καθεστώς. Άργότερα, ο Μωάμεθ ήρθε σε ρήξη μέ τούς Ίουδαίους και άποφάσισε να άποσπάσει τελείως τό Ίσλάμ από τήν θρησκεία της Βίβλου και να τό κάνει αυτόνομο.

Ο Μωάμεθ άντελήφθη πολύ νωρίς ότι ή ένωση της άραβικής χερσονήσου ήταν άδύνατη εξαιτίας

των ειδωλολατρών που κατοικούσαν σ' αυτήν. Έτσι αποφάσισε να τους εξισλαμίσει. Τους έδωσε προθεσμία τεσσάρων μηνών να διαλέξουν ανάμεσα στο Ίσλάμ και τό ξίφος. Έτσι, κατά τά δύο έτη που διέρρευσαν από τήν κατάληψη τής Μέκκας και τό θάνατο του Μωάμεθ, οι άραβικές φυλές τής κεντρικής και νότιας Άραβίας είχαν πιά εξισλαμισθει. Έως τώρα, τό Ίσλάμ ήταν έσωτερική ύπόθεση τής Άραβίας, ήταν μιά πάλη μεταξύ τής νέας πίστης του Μωάμεθ και τής παραδοσιακής πολυθεΐας.

Κατά τό πρώτο ήμισυ του 7ου μ.Χ. αιώνα, ή Άραβία ήταν ή τυχερότερη χώρα τής ιστορίας, γιατί άφενός μέν γέννησε έναν προικισμένο μέ σπάνια προσόντα και δυναμικό ήγέτη, τόν Μωάμεθ, άφετέρου οι δύο γειτονικές της μεγάλες δυνάμεις βρέθηκαν τότε σε δεινή κατάσταση, που επέτρεψε στην Άραβία από τήν άφάνεια και τήν απομόνωση να αναδειχθει σε πρώτη δύναμη του κόσμου, μέσα σε δύο δεκαετίες.

Αυτή τήν έποχή, ή Βυζαντινή Αυτοκρατορία βρισκόταν σ' έναν κλοιό από Πέρσες ανατολικά και από Άβάρους και Σλάβους στα βόρεια. Ο τότε αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ηράκλειος, άναδείχθηκε νικητής σ' όλα τά μέτωπα. Οι έπαρχίες όμως τής Άσίας οι όποίες έγιναν θέατρο των καταστρεπτικών επιχειρήσεων, ταλαιπωρήθηκαν σκληρά, και άσχολούμενες αποκλειστικά μέ τήν άνασυγκρότηση και τίς θεολογικές άναζητήσεις, δέν άντελήφθησαν τόν κίνδυνο του άραβικού Ίσλάμ.

Άπό τήν άλλη πλευρά, ή Περσία βρισκόταν σε πίο δεινή κατάσταση, λόγω του ότι είχε ήττηθει από τήν Βυζαντινή Αυτοκρατορία και σαν έπακόλουθο, δέν μπορούσε να προβάλλει τήν παραμικρή αντίσταση στο Ίσλάμ.

Πρίν ό Μωάμεθ κινηθει έναντίον τους, θέλησε να τηρήσει τήν αρχή

που είχε θέσει, να διακηρύττει πρώτα και να πολεμά μόνο άμυνόμενος. Έτσι ζήτησε από τους ήγέτες των λαών τής Βίβλου να δεχθούν τό Ίσλάμ. Η αντίδραση του Ηράκλειου στο μήνυμα του Μωάμεθ ήταν ήπια. Είπε δύο λόγια ευγενικά στους άπεσταλμένους και άφησε τό γράμμα αναπάντητο.

Μετά τήν άρνηση του Ηράκλειου, ό Μωάμεθ θεώρησε τόν έαυτό του έλεύθερο να τους χτυπήσει. Έπρόκειτο για ένα καθαρό Τζιχάντ που, όπως τόνισε πριν από τή μάχη ό ποιητής Άμπνταλλάχ: «Έμεις οι Μουσουλμάνοι δέν πολεμάμε μέ αριθμούς, φυσική δύναμη ή ύλικά όπλα. Η μόνη δύναμή μας είναι ή θρησκεία που ό Θεός ευδόκησε να μάς δώσει. Σηκωθείτε να πολεμήσετε και να προχωρήσετε. Πρέπει να σας συμβει ένα από τά δύο: Νίκη ή μαρτύριο».

Η σύγκρουση έγινε στα Μούτα και οι Βυζαντινοί νίκησαν εύκολα. Θα ήταν προτιμότερο όμως να εί-

χαν βρει κάποια αντίσταση, γιατί δέν θα τους είχαν ύποτιμήσει και δέν θα έπαναπαύονταν.

Η τριακονταετής περίοδος, που αρχίζει από τό θάνατο του Μωάμεθ έως τήν εξαφάνιση του Άλη, άποτελει τή χρυσή έποχή του Ίσλάμ, που συγκρότησε τό Κοράνιο, θεμελίωσε τή μουσουλμανική παράδοση, τή Sunna και κυρίως δημιούργησε τό άπέραντο κράτος τής μουσουλμανικής θεοκρατίας. Μετά τή δολοφονία του Άλη τό 661, έγινε ή πρώτη μεγάλη διάσπαση στο μουσουλμανικό κόσμο. Οι όπαδοί του Άλη χαρακτηρίστηκαν Σιίτες (παραταξιακοί), ενώ οι όπαδοί του νέου χαλίφη Μωαμπία ονομάστηκαν Σουνιίτες (παραδοσιακοί).

ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΤΖΙΧΑΝΤ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΙΣΛΑΜ

Ο θεσμός του Τζιχάντ πήρε τήν όριστική του μορφή δύο αιώνες μετά τήν Έγίρα, βασισμένος στους λόγους του Μωάμεθ, στίς έπεξεργασίες των λογίων που είχαν αρχίσει να διαμορφώνονται και στην πολεμική τακτική των χαλιφών.

Έφ' όσον ό θεός και ό άνθρωπος νόμος των Μουσουλμάνων είναι ένας, έφ' όσον επίσης θρησκεία και πολιτεία ταυτίζονται, είναι εύλογο ότι ό πόλεμος τής πολιτείας είναι τό ίδιο μέ τόν πόλεμο τής πίστης, είναι Ίερός Πόλεμος.

Θά εκθέσουμε εδώ όλα όσα θεσμοθετούν τόν Τζιχάντ. Ο ιερός πόλεμος έχει στόχο του όλους τους άπιστους. Και σκοπό ενδιάμεσο μέν τήν επέκταση τής κρατικής έξουσίας του Ίσλάμ, τελικό δέ τήν πλήρη επικράτηση του Ίσλάμ.

Υπάρχει κάποια διαφοροποίηση στη συμπεριφορά των Μουσουλμάνων άπέναντι στους κατακτούμενους. Όλοι οι μή μουσουλμάνοι είναι άπιστοι. Οι κυριολεκτικά όμως άπιστοι είναι οι ειδωλολάτρες, για τους όποιους υπήρχε τό σκληρό δί-

λημμα πού ούσιαστικά τούς έξανάγκαζε νά αποδεχθούν τό 'Ισλάμ.

Οί μουσουλμάνοι πρέπει νά επιδίδονται σέ ιερό πόλεμο, έως ότου όλοι οί άπιστοι μεταστραφούν καί πιστέψουν στό 'Ισλάμ. 'Υποτίθεται ότι όταν γίνει αυτό, ό ιερός πόλεμος θά διακοπεί. 'Η άληθεια είναι ότι ό πόλεμος θά συνεχίζεται, έως ότου επικρατήσει τό 'Ισλάμ σέ όλη τή γή. Κι έτσι ή αντίληψη πολλών έρευνητών ότι σκοπός του Τζιχάντ είναι μόνο ή πολιτικοκοινωνική επικράτηση μένει άνίσχυρη.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΙΣΛΑΜ

'Η δημιουργία ενός άχανούς μουσουλμανικού κράτους, καί ή δημιουργία καί σταθεροποίηση τής μεγάλης 'Οθωμανικής αυτοκρατορίας είχε σάν άποτέλεσμα τή μείωση του θρησκευτικού ζήλου των μουσουλμάνων πού ύπήρχε παλιότερα.

Κατά τόν 18ο αιώνα, ό ισλαμικός κόσμος ήταν άποτελεματωμένος καί δέν έδειχνε καμμιά πνευματική καί οικονομική έπίδοση. 'Η άναζωογόνηση τής ισλαμικής θρησκείας έγινε από τήν ευρωπαϊκή άποικιοκρατία. Κατά τήν αντιμετώπιση του μη ισλαμικού στοιχείου μέσα στην επικράτεια του 'Ισλάμ, δημιουργήθηκαν όρισμένα ιδεολογικά ρεύματα ανάμεσα στην θρησκευτική ήγεσία.

Τό πρώτο ρεύμα, των φιλελεύθερων, έκσυγχρονιστών Μουσουλμάνων κινείται ανάμεσα σέ δύο πόλους: στην άφοσίωση προς τά πνευματικά, ειρηνικά ιδεώδη του 'Ισλάμ καί τή συμπάθεια προς τά δυτικά ιδεώδη περί ισότητας, πνευματικής ελευθερίας καί δημοκρατίας. 'Επρόκειτο για μιά αντίφαση πού μείωσε τήν έπιρροή των φιλελεύθερων στή ζωή καί στή σκέψη των Μουσουλμάνων.

Τό δυναμικό δεύτερο ρεύμα, τό παραδοσιακό, έκπροσωπείται από

ήγέτες, οί όποιοι — όπως ό Μωάμεθ — συνδυάζουν τήν θεωρία μέ τήν πράξη, καί αποδέχονται δογματικά τά παραγγέλματα του Κορανίου, τίς μαρτυρίες των 'Αγίων, τίς γνώμες των ιεροδιδασκάλων καί τήν πρακτική των χαλιφών, καί τά δέχονται όλα αυτά στην άκραία μορφή τους.

Δέν άπορρίπτουν τίς ειρηνικές συστάσεις του Μωάμεθ, ούτε τήν πνευματική πλευρά του Τζιχάντ ως άγώνα πνευματικής καί ήθικης τελείωσης, αλλά δίνουν πολύ μεγαλύτερη σημασία στή μαχητική άποψη του τζιχάντ ως ιερου πολέμου για τήν επέκταση τής ισλαμικής πίστης.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΙΣΤΩΝ

Οί ισλαμιστές προσπαθούν νά επιβάλουν τή μουσουλμανική κυριαρχία σ' όλες αυτές τίς χώρες των άπίστων, αλλά δέν μπορούν. Διεξάγουν, λοιπόν, Τζιχάντ άλλου είδους, είτε ήπιο, είτε δυναμικό. 'Η τακτική αυτής τής ιεροπολεμικής δράσης έχει δύο σκέλη: Πρώτον, τήν μουσουλμανική διείσδυση καί διαφώτιση. Δεύτερον, τήν τρομοκρατία.

Τό πρώτο είδος άγώνα διεξάγεται ειρηνικά μέ τή διδασκαλία καί τή διαφώτιση. Στίς μουσουλμανικές χώρες δέν μπορούν νά εγκατασταθούν χριστιανοί ή άλλης πίστης όπαδοί. 'Αλλά στίς χώρες τής Δύσης εγκαθίστανται εύκολα Μουσουλμάνοι, στους όποιους προστίθενται καί οί ντόπιοι Μουσουλμάνοι μέσω του προσηλυτισμού, επειδή τό 'Ισλάμ είναι μιά εύκολη θρησκεία καί δέν άπαιτεί συμμετοχή σέ μυστήρια ή προπαρασκευή.

Τό δεύτερο είδος είναι ένας τύπος διακεκομμένου πολέμου. Είναι ό ιερός πόλεμος τής βίας καί τής τρομοκρατίας. Οί ισλαμικές ομάδες έχουν πεδίο δράσεως όλες τίς χώρες εκτός από τήν καθαρή επικράτεια του 'Ισλάμ. Σχετικά μέ τό ποιό έλκύουν τίς εκδηλώσεις τής τρομοκρατίας, πρέπει νά πούμε ότι πρώτοι έρχονται οί αποστάτες καί ακολουθούν οί άπιστοι. 'Η καταπολέμηση των άπίστων είναι ιερή υπόθεση, προπάντων όμως είναι ή καταπολέμηση του «Μεγάλου Σατανά», τής 'Αμερικής.

Προκαλεί έντύπωση τό ότι ποτέ τρομοκρατικές επιθέσεις Μουσουλμάνων δέν έθιξαν τούς μαρξιστές,

ούτε σάν ομάδες, ούτε σάν άτομα. Νομίζουμε ότι αυτό συμβαίνει, γιατί ή στάση τών Μουσουλμάνων απέναντι στους άλλους εκτός από τήν άφοσίωσή τους στά λόγια του Προφήτη, ρυθμίζεται καί από τά οικονομικά συμφέροντα. Τά δυτικά κράτη συνεχώς βρίσκονται στους μουσουλμανικούς τόπους, προσπαθώντας νά έκμεταλλευθούν τό πετρέλαιο. Αντίθετα, οί Σοβιετικοί καί οί σύμμαχοί τους, δέν περιλαμβάνονται ανάμεσα τους. Άλλος λόγος είναι ότι υπό τίς σημερινές συνθήκες, ό δυτικός κόσμος είναι φιλικά διατεθειμένος προς τό Ίσραήλ καί οί Μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι ό κόσμος αυτός είναι άπολύτως διαβρωμένος από τό Σιωνισμό. Τέλος, στίς τάξεις τών επαναστατικών ισλαμικών οργανώσεων έχουν παρεισφύσει από νωρίς πολλοί νεαροί μαρξιστές, οί όποιοι συχνά τίς αποπροσανατολίζουν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Στό Κοράνι καί τά Λόγια (Hadith) συναντάμε έντολές σχετικές μέ τόν ιερό πόλεμο - τζιχάντ, πού όμως έχουν ένα χαρακτήρα περιστασιακό καί χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς γιά συγκεκριμένους λόγους. Τέτοιες έντολές εφαρμόστηκαν στήν πράξη από τούς πρώτους χαλίφες καί στρατηγούς οί όποιοι

τό προσάρμοσαν στίς έκάστοτε περιστάσεις. Οί ιεροδικαστές άφου προσάρμοσαν αυτές τίς έντολές ως ιδιαίτερα κεφάλαια στά ισχύοντα συστήματα δικαίου, τούς έδωσαν αιώνια ισχύ.

Ό ιερός πόλεμος έπαιξε καί συνεχίζει νά παίζει πρωτεύοντα ρόλο στή θρησκευτική σκέψη καί ζωή τών Μουσουλμάνων. Αυτοί διαιρούν τόν κόσμο σέ δύο επικράτειες: στήν επικράτεια του Ίσλάμ καί στήν επικράτεια του Πολέμου. Η πρώτη είναι κατ' έξοχήν τόπος ειρήνης καί ή δεύτερη σάν μή μουσουλμανική είναι χώρος πολέμου.

Ό σκοπός του ιερού πολέμου εγκείται στήν επέκταση του μουσουλμανικού κράτους σέ όλη τήν οικουμένη, καί στήν ευρύτερη δυνατή έξάπλωση τής θρησκείας του Ίσλάμ. Συνεπώς, ό ιερός πόλεμος άποτελεί γιά τούς Μουσουλμάνους βασικό καθήκον, πού πλαισιώνει τά υπόλοιπα πέντε κανονικά καθήκοντα, δηλαδή: τήν όμολογία πίστεως, τήν προσευχή, τήν έλεημοσύνη, τή νηστεία καί τό προσκύνημα. Πρόκειται γιά καθήκον υποχρεωτικό, γιατί άποσκοπεί στήν επέκταση καί υπεράσπιση τής μουσουλμανικής πίστεως.

Οί σχετικές μέ τόν ιερό πόλεμο έντολές καί πράξεις του Μωάμεθ δέχονται ποικίλες έρμηνείες, έπει-

δή διαφέρουν κατά καιρούς λόγω τών περιστάσεων καί φαίνονται άντιφατικές. Από έδώ προκύπτουν καί οί διχογνωμίες στά κεφάλαια τών νομοδιδασκάλων καί πού οί μεταγενέστεροι άντιμετωπίζουν μέ τό δικό τους τρόπο. Έτσι, σήμερα, έχουμε δύο διαφορετικές σχολές, τή φιλελεύθερη καί τή ζηλωτική. Η πρώτη σχολή θεωρεί άθηντικά καί αιώνια μόνο τά ειρηνικά κηρύγματα του Μωάμεθ. Η δεύτερη δέχεται, άντιθέτως, ότι τά ιεροπολεμικά κηρύγματα άποτελούν τό ουσιώδες στοιχείο τής πολιτικής τακτικής του Μωάμεθ, ένώ τά ειρηνικά ήταν άναγκαίες υποχωρήσεις τής στιγμής.

Η προέλαση όμως του Ίσλαμισμού κάποτε θά λάβει ένα τέλος. Οί ένδειξεις γι' αυτό είναι καταρχήν ή μαχητική κόπωση ή ό ζηλωτικός κορεσμός, πού θά φέρει κάποια κατάπαυση. Στή συνέχεια, έχουμε τήν καταναλωτική κοινωνία πού είναι βέβαιο ότι θά έπηρεάσει σέ μεγάλο βαθμό τίς γυναίκες του Ίσλάμ (φερτζές). Άκόμα, ή δυναμική άντιμετώπιση τών τρομοκρατικών ενεργειών από τίς μεγάλες δυνάμεις, πιστεύω ότι θά άποθαρρύνει τή συνέχισή τους καί τέλος ή άναπόφευκτη κατάρρευση τής κομμουνιστικής αυτοκρατορίας, πού θά στερήσει στό μουσουλμανικό κόσμο έναν σιωπηλά φανερό σύμμαχο.

Η «ΝΕΑ ΤΑΣΗ» ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΒΟΗΘΗΣΕ ΤΗΝ ΓΡΑΨΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ (6 ΤΕΥΧΗ) 2.500 δρχ.

Στείλτε μιά ταχ/κή έπιταγή στό όνομα:

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11, 105 62 — ΑΘΗΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ

Η ΗΡΩΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γράφει η ΖΩΗ ΡΑΠΤΗ

«Ο ήρωϊκός άνθρωπος δέν εΐναι τό άνθος, δέν εΐναι ό καρπός, αυτά άντιπροσωπεύουν τό παρόν και τοϋ παρόντος τήν άνεπιφύλακτον χαράν. Εΐναι ό σπόρος πού θά ταφή και θά σαπίση διά νά άντιφανή τό άνθισμα και τό κάρπισμα. Εΐναι έκείνος πού θάπτεται διά νά έορτασθῆ ή άνάστασις και άνάστασις χωρίς ταφή δέν ύπάρχει».

Μ' αυτόν τόν τρόπο σκιαγράφηση άνάμεσα σέ άλλα, τήν προσωπικότητα τοϋ ήρωϊκοϋ άνθρώπου στό έργο του «Η ήρωϊκή αντίληψη τῆς ζωῆς» ό Ιωάννης Συκουτρῆς. Κι ἴσως αυτό τό πρότυπο πού τόν συντρόφευε στην σύντομη αλλά έντονη και πλούσια σέ δημιουργήματα ζωή του νά τόν όδήγησε στόν θάνατο: «Γιατί εΐναι προνόμιο τών έκλεκτών νά συντριβωνται ύπέρ τών άλλων, ύπό τών άλλων - τό πολυτιμότερο προνόμιο».

Ο Ιωάννης Συκουτρῆς γεννήθηκε τήν 1η Δεκεμβρίου 1901 στην λαϊκή συνοικία τῆς Σμύρνης στό Γιοφύρι, από γονεΐς φτωχούς βιοπαλαιστές. Παρά τήν μεγάλη ένδεια τῆς έξαμελοϋς οικογενίας του καταφέρνει νά έγγραφεί ως άπορος και νά παρακολουθήσει τήν εϋαγγελική Σχολή τῆς Σμύρνης για τίς γυμνασιακές του Σπουδές. Σύμφωνα μέ τόν Χ. Σολομωνίδη(1) ή «Εϋαγγελική Σχολή» επί δύο όλόκληρους αΐωνες ύπῆρξε τό πιό σημαντικό κέντρο εκπαιδύσεως τῆς έλληνικής νεολαίας, ό φωτεινός πνευματικός φάρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,

πού πρόσφερε στά γράμματα και στό Γένος πολύτιμες ύπηρεσίες. Σ' αυτή τήν Σχολή λοιπόν ό μικροσκοπικός και αδύνατος Ιωάννης Συκουτρῆς θά διδαχθεΐ για πρώτη φορά Πλάτωνα, Θουκυδίδη και Ἀντιφώνατα και έκτοτε θά άφοσιωθεί μέ ιερό πάθος στην μελέτη τών αρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἦδη από τό τρίτο έτος τῆς γυμνασιακῆς του φοιτήσεως έχει γίνει άσυναγώνιστος κάτοχος τῆς αρχαίας άττικῆς διαλέκτου και συχνά τή χρησιμοποιεΐ σέ πρωτότυπους δικούς του διαλόγους πλατωνικῆς μορφῆς πού έξάπτουν τόν ένθουσιασμό τών συμμαθητῶν του. Συχνά άργά χαμένος μέσα στους διαδρόμους τῆς βιβλιοθήκης τῆς Εϋαγγελικῆς Σχολῆς άκούει σάν σέ όνειρο τόν διευθυντή τῆς Ἰωάννη Ἀργυρόπουλο νά ψιθυρίζει στ' αὐτί του: «Φίλτατον Συκούτριον, ώρα νά κλείσουμε... αν μᾶς επιτρέπετε».

Παράλληλα όμως μέ τήν φλογερή του ένασχόληση μέ τούς κλασικούς, αναπτύσσει και κοινωνική δράση αξιόλογη μορφωτική και εκπαιδευτική παρά τήν τρομοκρατία τῆς μαύρης εκείνης περιόδου τοϋ Μικρασιατικοϋ Ἑλληνισμοϋ. Ο τότε συμμαθητῆς του Χρ. Καρανικόλας αναπολεΐ μέ συγκίνηση(2) τόν φωτισμένο και συνετό σύμβολο, τόν φλογερό έμπνευστή τόν ένθουσιώδη ύποδαυλιστή τοϋ ζήλου τών συνομηλικων πρός τά «άληθῶς εϋγενῆ και οϋχι πρός τά κατά τύχην νομιζόμενα τοιαῦτα». Συγκροτοϋσε

μυστικούς μορφωτικούς όμίλους, μεταξύ τών νέων πού διψοϋσαν για φῶς και πνευματική καλλιέργεια, όργάνωνε φυσιολατρικῆς ή αρχαιολογικῆς εκδρομῆς, έδινε κρυφά διαλέξεις σέ σπίτια φίλων σέ έθνικά, ιστορικά, φιλολογικά, πολιτικά και φιλοσοφικά ζητήματα. Ἔνας από τούς όμίλους αὐτούς ήταν και ή Ἐπιστημονική Σμυρναίων Σύμβασις στην όποία έγγράφονταν κυρίως τελειόφοιτοι και άπόφοιτοι κΓυμνασίου πού προαλείφονταν για πανεπιστημιακές σπουδές. Και όλ' αυτά σέ μία εποχή όπου ό έλληνικός επιστημονικός διάλογος ήταν σχεδόν άνύπαρκτος σέ πολλές πανεπιστημιακές έδρες τῆς Ἀθήνας.

Ἀπό τήν Εϋαγγελική Σχολή άποφοιτᾶ άριστοϋχος τό 1918 και χάρις σέ μία μικρή ύποτροφία τοϋ μεγάλου Σμυρναίου εϋεργέτη Πανταζοπούλου άρμενίζει από τό λιμάνι τῆς Σμύρνης για τήν Ἀθήνα όπου θά φοιτήσει στό Ἑθνικό Πανεπιστήμιο. Διψασμένος για άνώτερη μόρφωση και ποτισμένος μέ τά ιδανικά τῆς έλληνικῆς παιδείας έγγράφεται στην Φιλοσοφική Σχολή ξαφνιάζοντας τούς φοιτητές και καθηγητές μέ τήν γερή γνώση τών αρχαίων κειμένων και τίς έξοχες παρατηρήσεις του. Και δέν άργεΐ να άριστεϋσει και εκει. Ἄριστοϋχος λοιπόν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς διορίζεται τόν Σεπτέμβριο τοϋ 1922 στό Παγκύπριο Ἱεροδιδασκαλεΐο Λάρνακος πού ήταν ισότιμο μέ τήν Ριζάρειο Σχολή. Πρώτο και κύριο μέλη-

μά του γίνεται ή θεμελίωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους πάνω στόν κλασσικό λόγο. Μόνη ἡ Κλασσική παιδεία σύμφωνα μέ τόν Συκουτρῆ δίνει τήν εὐκαιρία στους νέους νά αισθανθοῦν τό μεγαλεῖο τῶν Ἰδεῶν καί τοῦ Ἥθους τῆς ζωῆς. Μέ τήν συσχέτιση καί τήν ἀφομοίωση τοῦ ὑψηλοῦ περιεχομένου τῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ χτές καί τοῦ σήμερα εἶναι δυνατόν νά γίνουν ἀντιληπτά τά βαθύτερα νοήματα, οἱ ιδέες καί τά ὑψηλά πνευματικά καί ἠθικά ἀγαθά. Σ' αὐτές τίς βάσεις πρέπει νά τοποθετηθοῦν τά βασικά αἰτήματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

Γιά τοὺς λόγους αὐτούς, ὅπως ἀναφέρει ὁ Μ. Ἀλευράς, ὁ Ἰ. Συκουτρῆς προσπαθεῖ μόνις πατᾶ τό πόδι του στήν Κύπρο νά νιώσει τό βαθύτερο παλμό τῆς νέας του πατρίδας, νά μην εἶναι ξένος στήν ψυχῆ της. Μελετᾶ τό ἔντεχνο καί λαϊκό λόγο καί καθετί πού ἀναφέρεται στήν ἱστορία, τήν ἀρχαιολογία, τήν λαογραφία τῆς Μεγαλονήσου. Ἐπισκέπτεται καί ἐρευνᾶ τά μοναστήρια, τίς Ἐκκλησίες της καί τά χωριά καί δέν ἀργεῖ νά γίνει ὁ βαθύτερος γνώστης τῆς ἱστορίας της.

Αἰσθάνεται σάν ἐθνική ἐπιταγή τήν ἀνάγκη νά παρουσιάσει καί νά ἐξάρει τά αἷτια καί τίς δυνάμεις πού ἐμπόδισαν τόν ἀπόμακρο ἑλληνικό λαό τῆς Μεγαλονήσου νά συγχωρευθεῖ μέσα στόν ὄγκο τῶν βαρβάρων. Ὅσο μελετᾶ τίς πηγές ἀπ' ὅπου ἀντλησαν οἱ σκλάβοι τῆς Κύπρου τό αἶσθημα γιά τήν ἐθνική τους ἀξία καί τήν ἐλπίδα νά σπᾶσουν μιά μέρα τά δεσμά τους τόσο θεωρεῖ ἀπαραίτητο νά γίνουν γνωστά τά ἄγνωστα καί ἀφανῆ πολιτιστικά στοιχεῖα πού συντέλεσαν νά διατηρηθεῖ μιά λαμπρή καί πολυμορφῆ ἐθνική παράδοση καί νοσταλγία»(4).

Γι' αὐτό καί σύντομα ἀντιμετωπίζει τήν ἔκδοση ἑνός ὄργανου ὅπου ξεκαθαρίζονται καί προβάλλονται

τά στοιχεῖα αὐτά. Τό ὄργανο αὐτό θά εἶναι τά Κυπριακά χρονικά πού ἐτοιμάζεται χάρις στήν βοήθεια τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Νικοδήμου Μυλωνᾶ. Κάθε ὅμως πρωτότυπη προσφορά στήν πνευματική ζωή τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου θά ἀντιμετωπισθεῖ μέ δυσπιστία καί θά πολεμηθεῖ ἰδιαίτερα ἀνεῖναι ἀδέσμευτη καί γνήσια πρωτοποριακή.

Ἐτσι ἡ ἔκδοση τοῦ Συκουτρῆ δέν ἀργεῖ νά ἀντιμετωπίσει τήν μῆνι τοῦ ἱεροδιδασκαλείου πού τόν χαρακτηρίζει διαφθορέα τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν τοῦ ἔθνους μας: «Αἷτια τῆς ἐχθρας; Ὁ φθόνος καί ἡ ζήλεια καί ἀφορμή τῆς ἐκστρατείας μιά κριτική τοῦ Συκουτρῆ γιά μιά ἐπιστημονική μελέτη συναδέλφου θεολόγου, στά ἐπιστημονικά χρονικά. Τό τί ἀκολούθησε περιγράφει ὁ κ. Ἀλευράς: «Ἀσυγκράτητος κοχλασμός ταπεινῶν πα-

θῶν κατέκλυσε τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἱεροδιδασκαλείου. Ὅ,τι ταπεινό καί νοσηρό κρυβόταν κάτω ἀπό ἀπατηλές ἐπιφάνειες ἀνασύρεται γιά νά δηλητηριάσει συνειδήσεις. Συκοφαντοῦν τό ἔξοχο συγγραφικό ἔργο του καί τήν ἀγιότητα τῆς προσπάθειάς του. Καί στό τέλος ἡ ὀργανωμένη ὑποκρισία χρησιμοποιοῖ τό κατηγορητήριο ὄλων τῶν ἐποχῶν: “Ὁ Συκουτρῆς εἶναι ἄθεος, ἀντίχριστος, εἰσάγει καινά δαιμόνια, εἶναι κομμουνιστής”.

Εὐκολες ταμπέλες ἐκτοξευμένες ἀπό τήν στειρότητα, τόν σχολαστικισμό, τόν μυστικοπαθῆ παραλογισμό, ἀπό αὐτούς πού ξέρουν νά ἐκμεταλλεύονται τήν σημασία τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων.

Παρά τήν ἐπιμονή τοῦ Μητροπολίτου Νικοδήμου καί τῶν ὀρίμων μαθητῶν του τῶν μεγάλων τάξεων ὁ Ἰ. Συκουτρῆς πικραμένος γιά τήν

διαστρέβλωση του έργου του, θά αναχωρήσει στο τέλος του 'Ακαδημαϊκού έτους 1924 για την 'Αθήνα και λίγο αργότερα για την Γερμανία όπου θά άφωσωθεί στην μελέτη της κλασσικής Φιλολογίας. 'Ο διάσημος καθηγητής Paul Maas, μετά τον χαμό του θά πεί: «Μέ τον Σκουτρή χάνει τό έλληνικό έθνος τον όξυνούστατο κριτικόν του έλληνικού πεζού λόγου που παρήγαγε μετά τον Κοραή». Διότι πράγματι ό Σκουτρή θά διορθώσει και θά έρμηνεύσει τά αρχαία κείμενα όπως κανείς σύγχρονος ή παλαιότερός του αρχαίος Έλληνα συγγραφέας, έκτιμώντας ακριβοδίκαια τά χειρόγραφα και τό προσωπικό ύφος κάθε συγγραφέα.

Οί πολυάριθμες για την νεαρότητα ήλικία του έρμηνείες ή διορθώσεις έρχονται από μέσα του ως καρποί μάχης μέ τά κείμενα και όχι ως επίδειξη μάταιης σοφίας ή ως προσπάθεια για νά άνοιξει τον δρόμο του για τυχόν σταδιοδρομία (5). Οί δημοσιεύσεις σχολίων του πάνω σε αρχαία κείμενα τον κάνουν γρήγορα διάσημο και μετά την τεράστια επιτυχία που γνώρισε ή μελέτη του «'Ο έπιτάφιος» του Δημοσθένους(6), ό γερμανικός οίκος Teubner του άναθέτει την έκδοση της κριτικής όλοκλήρου του έργου του Δημοσθένους.

Μέ αυτές τίς διακρίσεις του έργου του θά επιστρέψει ό Σκουτρή στην 'Αθήνα για νά αναλάβει νά διδάξει ως ύφηγητής της 'Αρχαίας Έλληνικής Φιλολογίας στην Φιλοσοφική Σχολή τό μάθημα που θά όνομάσει «Φιλολογία και Ζωή». Θέση του είναι ότι τό έργο της επιστήμης και ιδιαίτερα της φιλολογίας, είναι νά μελετά και νά έρμηνεύει τίς κληρονομημένες έπιτεύξεις της πνευματικής ζωής και νά τίς συμπληρώνει και νά τίς αναπτύσσει για νά γίνουν πηγή νέας ζωής και δημιουργίας άξιών. «Δέν είναι άπλη θεωρία και γνώση του παρελθόντος

ή πνευματική ζωή, αλλά επίσης και προπάντων μεταβολή και κίνησης και δημιουργία είναι «νου ένέργεια» διά νά μεταχειριστώ τον όρισμόν που τή δίδει ό 'Αριστοτέλης. Μόνο, άρα, διά της συνδέσεως των άξιών του παρελθόντος προς τάς ανάγκας και πόθους του παρόντος δύναται νά γίνει ή επιστήμη (και κατ' ακολουθίαν ή φιλολογία) παράγων ζωής πνευματικής και νά συμπληρώσει τό έργον και την άποστολή της. Σ' αυτή την αντίληψη του για τον προορισμό της επιστήμης στηρίζεται και ή αγάπη του για τον Πλάτω-

να που του στάθηκε ιδεατό πρότυπο και του χάραξε την σταθερή πορεία του νου και της ψυχής του προς τά ύψη.

Διαβάζοντας Σαιξπηρ και Δάντη και άσχολούμενος μέ τά έργα του Max Weber, προσπαθεί νά κατανοήσει τόσο τον Πλάτωνα όσο και την νεότερη φιλοσοφία και νά μεταδώσει στους φοιτητές του τή σκέψη του. Παρ' όλα αυτά όμως κύριο έργο του παρέμεινε ή διδασκαλία της αρχαίας έλληνικής γραμματείας, την όποία δίδαξε από τον 'Ιανουάριο του 1931, έως τον 'Ιούνιο του 1937. Τά μαθήματά του έσήμαναν εκπαιδευτικό σταθμό στην ιστορία του πανεπιστημίου καθώς προσέλευσαν πλήθος μορφωμένου κόσμου στα άμφιθέατρα όπου δίδασκε. Κα-

τά δέ κοινή όμολογία τόσο τό ειδικό επιστημονικό του φροντιστήριο στο Πανεπιστήμιο όσο και οι διαλέξεις του στην Πάντειο άπετέλεσαν μοναδική προβολή του κλασσικού πολιτισμού από ένα και μόνο φιλόλογο.

'Αναπόφευκτα όμως ένα άνήσυχο πνεύμα δέν μπορούσε νά μήν άρθώσει και την κριτική του. 'Η πίστη του στην σημασία που είχε ή μελέτη των αρχαίων γραμμάτων στη διαμόρφωση νεοελληνικής συνειδήσεως (που όδήγησε στην έπαναστάσή του '21) τον έκανε νά καυτηριάσει τό άχρωμο έθνικώς Βυζάντιο και την εκκλησία πίστευε ότι ή άπαρχή έλληνικού πατριωτισμού κατά την εποχή των Κομνηνών και των Παλαιολόγων, γέννημα των άγώνων κατά των όμοδόξων βαλκανικών λαών άφ' ενός και της σπουδής των έλληνικών γραμμάτων άφετέρου έσβησε νωρίς χωρίς νά γεννοβολήσει...

Σύμφωνα μέ τον ίδιο ή εκκλησία, ό έπίσημος του Βυζαντίου κληρονόμος, ήταν έκ της φύσεως της άνίκανη νά δημιουργήσει έθνική συνείδηση. 'Επίσης πίστευε ότι από την καθαρώς Βυζαντινή παράδοση άσημαντη ήταν και ή ήθική συμβολή προς την έθνική αντίσταση (ως ιδέα και ως δρᾶσι)(7).

Αυτή ή κριτική του καθώς και άλλες μετέπειτα θέσεις του άπετέλεσαν άφορμή για την άπαρχή της πολεμικής έναντίον του, μιās πολεμικής που δέν έχει ίσως προηγούμενο στους έλληνικούς ακαδημαϊκούς κύκλους. Πολεμική που ίσως του στοίχισε τή ζωή του.

'Αναμφισβήτητη όμως ήταν και ή προσφορά του στην Νεοελληνική γραμματεία, ήδη από την Κύπρο άλλα και τό 'Αρσάκειο στο όποιο δίδαξε ένα διάστημα μετά την επιστροφή του από την Γερμανία. 'Οπως έλεγε συχνά ό ίδιος: «'Η διδασκαλία της νεοελληνικής λογοτεχνίας παρουσιάζει σήμερα τό δυ-

σκολότερον ἴσως πρόβλημα ἐξ ὧσων ἔχουν νά ἀντικρύσουν οἱ φιλόλογοι εἰς τήν μέσσην ἐκπαίδευσιν. Ὅφειλεται δέ τοῦτο καί εἰς τό ὅτι τό μάθημα μόλις κατά τά τελευταῖα ἔτη εἰσήχθη. Ἔτσι δέν ὑπῆρχε καιρός νά δημιουργεῖται κάποια ζωντανή παράδοσις τῆς διδασκαλίας του, ὅπως εἶχε δημιουργηθεῖ διά τήν γλωσσικήν τουλάχιστον διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας, προτοῦ ὁ παιδαγωγισμός τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἡ πηγὴ αὐτῆ τῆς νεοελληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, καταστρέψει μέ τούς πειραματισμούς του κάθε παράδοσιν καί κάθε συνοχήν. Κυρίως ὁμως ὀφείλεται εἰς τήν ἀνύπαρκτον, πολλάκις ἐπιστημονικὴν προπαρασκευὴν τῶν φιλολόγων μας διά τό μάθημα τοῦτο(8).

Τά λόγια αὐτά εἰπωμένα τήν δεκαετία τοῦ '30, ὅσο ἀληθινά κι ἄν φαντάζον ἀκόμα καί σήμερα ξεσήκωσαν θύελλα ἀντιδράσεων. Ἡ δέ πρότασί του γιὰ δημιουργία χωριστῆς ἔδρας Νεοελληνικῆς Φιλολογίας στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καθώς καί τίς ὑποδείξεις του(9) γιὰ συστηματικὲς ἐκδόσεις τῶν κειμένων τῶν νεοελλήνων λογοτεχνῶν, κατάρτιση βιβλιογραφιῶν καί ἐκδοση γραμματικῆς τῆς δημοτικῆς ἐπέσυραν τήν ὀργήν τοῦ συγκροτήματος τῆς «Παλαιᾶς Φρουρᾶς» τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Ἡ ἔξαρση αὐτῆ τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας ἐνοχλοῦσε. Ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς τῆς Μέσης καί Νεωτέρας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τοῦ ἔκοψε τήν καλημέρα οἱ δέ ὑπόλοιποι ἄρχισαν νά τόν βλέπουν μέ καχυποψία.

Κι ὁμως πρῶτος ὁ Ἰωάννης Συκουτρῆς ἐπρόβαλλε τήν ἀνάγκη γιὰ συστηματικὴ μελέτη καί διάδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Κ. Παλαμᾶ καθώς καί γιὰ κριτικὴ ἐκδοση τοῦ ἔργου τοῦ Δ. Σολωμοῦ.

Τήν ἴδια ὁμως ἐποχὴ ἕνας ὀλόκληρος ὄμιλος ἀνθρώπων μισοῦσε τόν Κωστή Παλαμᾶ, τήν στιγμὴ

πού ὁ Συκουτρῆς τόν ὀνόμαζε «τὸν ζωντανότερο καί φωτεινότερο εἰς τὸν τόπο μας ἐρμηνευτὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἰδέας». Αὐτὴ τῆ θέσῃ δέν θά τοῦ τῆ συγχωροῦσαν ποτέ.

Ἐπικρίσεις ἐκτοξεύθησαν κάποτε καί γιὰ τήν γλώσσα του σέ μιά ἐποχὴ πού οἱ γλωσσικὲς πεποιθήσεις ἦταν καί μόνες τους ἱκανές νά χαρακτηρίσουν μιά πνευματικὴ προσωπικότητα (Ἴσως ὁμως τό ἴδιο νά συνέβαινε καί σήμερα). Γιὰ ὅλους τούς καθαρευουσιάνους τῆς ἐποχῆς ὅπως ἀναφέρει, ὁ Βασ. Λάουρας, αὐτός πού γράφει στή δημοτικὴ εἶναι προδότης, μαλλιαροκομμουνιστής, ἀναρχικός. Γιὰ τούς περισσότερους δημοτικιστὲς ὅταν ἕνας γράφει στήν καθαρεύουσα εἶναι σχολαστικὸς στενοκέφαλος, ὀπισθοδρομικός.

Ὁ Συκουτρῆς ὁ ἴδιος ἐπηρεασμένος ἀπὸ τά ἀρχαῖα κείμενα εἶχε ἀ-

πομακρυνθεῖ τόσο ἀπὸ τήν λαοῦμενη δημοτικὴ ὅσο καί ἀπὸ τήν γραφόμενη καθαρεύουσα, δημιουργώντας ἕνα ἀρχαῖζον ὕφος, ἀλλὰ πλουσιότατο εὐλύγιστο καί φιλοπαίγμον πού τό μεταχειρίζοταν μέ χάρη τόσο στὸν γραπτὸ ὅσο καί στὸν προφορικὸ τοῦ λόγου. Παρ' ὅλα αὐτά ὅταν ἀνέλαβε τίς ἐκδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διατύπωσε τήν θέσῃ ὅτι τά ποιητικὰ κείμενα θά πρέπει νά δημοσιεύονται μεταφρασμένα στήν δημοτικὴ, καί αὐτὸ ἀκολουθοῦσε ὅταν μετέφραζε ποίηση. Ἐξάλλου πολλοὶ γνωστοὶ δημοτικιστὲς ἦταν φίλοι του. Τό γεγονός ὁμως αὐτὸ δέν τόν ἐμπόδιζε νά δηλώνει ὅτι «δέν ἀνῆκε εἰς τούς δημοτικιστὲς». Μέ τὸν λόγο αὐτὸ ἤθελε νά ὑπογραμμίσαι ὅτι δέν συμφωνοῦσε μέ τήν ἐκτίμησι προσώπων καί πραγμάτων πού γινόταν στὺς κύκλους τῶν δημοτικιστῶν. Ἀπὸ τήν

άλλη όμως ετόνιζε ότι δεν ανήκε ούτε σ' εκείνους πού, μὴν ἔχοντας τίποτ' ἄλλο νά προβάλλουν ὑψώνουν ὡς λάβαρο τὴν καθαρεύουσα καὶ συνδέουν μόνο μ' αὐτὴ τὴν σωτηρία τοῦ Ἔθνους. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐλευθερία του τὸν ἔκανε νά δεχτεῖ πολλά πυρά κι ἀπὸ τίς δύο γλωσσικές παρατάξεις, κυρίως γιατί ποτέ δὲν δέχθηκε νά θυσιάσει τίς πεποιθήσεις του γιὰ νά ὑποστηρίξει κάποια ἀπὸ τίς δύο.

Τὸ μένος ὁμως τῆς «παλαιᾶς φρουρᾶς» ἀλλὰ καὶ πολλῶν συγχρόνων του πού ἐπιζητοῦσαν νά πατάξουν κάθε νεωτερισμό πού θά ἀπειλοῦσε τὴν φτωχὴ καὶ μικρὴ τους γνώση, κορυφώθηκε δύο χρόνια μετὰ τὴν μεγαλειώδη ἔκδοση τοῦ «Συμποσίου» τοῦ Πλάτωνος, ἔργο πού ἀνατέθηκε στὸ Συκουτρῆ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Στὰ πλαίσια μιᾶς προσπάθειας νά προσφερθεῖ στὸ Ἔθνος σειρά ἀρχαίων συγγραφέων μετὰ φραση, ἔρμηνευτικά σχόλια καὶ εἰσαγωγὴ ἀποφασίστηκε ὡς πρῶτο ἔργο ἡ ἔκδοση τοῦ Συμποσίου ὡς ἑνὸς ἀπὸ τὰ σημαντικότερα ἔργα τῆς ἀρχαίας πεζογραφίας.

Εἶναι λίγο νά ποῦμε ὅτι ἡ μετάφραση τοῦ Συκουτρῆ χαιρετίστηκε διεθνῶς μετ' ἀμέριστο ἐνθουσιασμό. «Δικαιοῦται κανεὶς νά συγχαρεῖ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν γιὰ τὴν ἀρχὴν αὐτὴ γράφει ὁ διάσημος γερμανὸς πλατωνιστὴς P. Friedlander, «ἐγκαινιάζεται τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον ἢ συλλογὴ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν», γράφει

στὴ Φλωρεντία ὁ καθηγητὴς K. Calli.

Ὁ δικὸς μας ὑπουργὸς Παιδείας καθὼς καὶ Ἕλληνες κριτικοὶ ἐνέκριναν μετ' ἰκανοποίησιν τὴν ἔκδοσιν, τὰ δέ 3.300 ἀντίτυπα ἐξαντλήθηκαν σὲ διάστημα λιγότερον ἀπὸ δύο χρόνια.

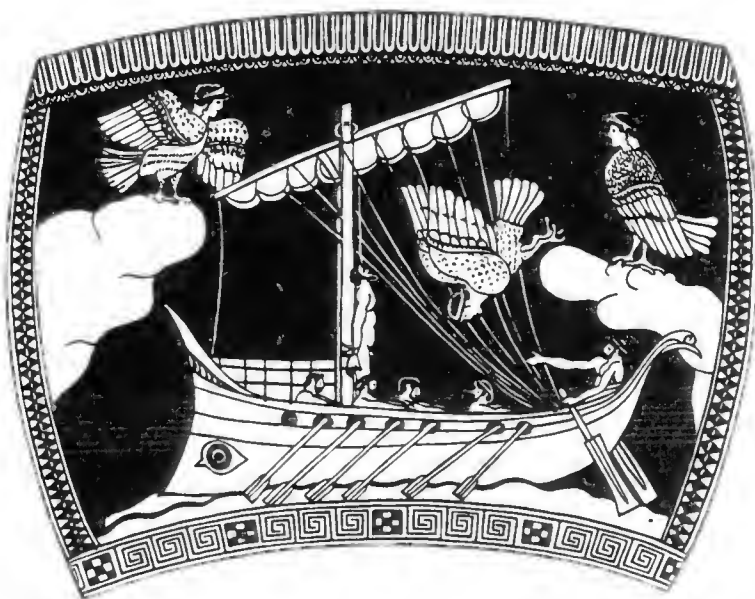
Κατὰ περίεργον ὁμως τρόπο λίγο μετὰ τὴν ἐξαντλήσιν τῆς πρώτης ἐκδόσεως περιοδικὰ ἐμφανίστηκαν μετὰ τῶν ὁποίων ἡ «Ἐπιστημονικὴ ἡχώ» πού συχνὰ ἀναμειγνύονταν στὰ ἔσωτερικά τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τὰ ὁποῖα κατεφέροντο κατὰ τοῦ ἔργου λέγοντας ὅτι περιέχει, «αἰσχρὰ καὶ ἀνήθικα κατασκευάσματα», «χυδαιότατους ὑπαινεγμούς καθαπτομένους αὐτοῦ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἱερωτάτων σημείων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως».

Τὸ θέμα τοῦ Συμποσίου ἦταν ὁ ἔρωτας, στὴν πραγματικὴ καὶ μεταφυσικὴ του μορφή, καὶ ὅπως σὲ ὅλα τὰ πλατωνικά ἔργα μιὰ εἰδικὴ μορφή ἀγάπης, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐφήβους ἔπρεπε νά ἐξετασθεῖ, ἱστορικῶς καὶ ψυχολογικῶς καὶ νά δειχθεῖ ἡ διαφορὰ τῶν ἀρχαίων ἀπὸ τίς σημερινές (ἐκείνης τῆς ἐποχῆς) ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς. Αὐτὸ ἀποπειράθηκε νά κάνει ὁ Συκουτρῆς στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Συμποσίου καὶ γι' αὐ-

τὸ προπηλακίστηκε καὶ διώχθηκε ὄχι βέβαια ἀπὸ τίς μορφωμένες τάξεις, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ κάστα πού σκηνοθέτησε ὀχλαγωγία μετ' ἄντικρυθεν στόχον νά πλήξει τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ πρωτοπόρο ἔργο του. Ὑπῆρχε ἄλλωστε ἡ ἐπικείμενὴ ἐκλογή γιὰ τὴν πλήρωσιν κενῆς θέσεως στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν τὴν ὁποία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν ἔπρεπε νά καταλάβει ὁ Συκουτρῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά ὁ διασυρμὸς τῆς χώρας μας στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μετ' ἄντικρυθεν τῶν ἐπιστημονικοῦ διαλόγου σὲ ἐπιπεδο προσωπικῶν καὶ καθ' ὅλα μικροπρεπῶν ἐπιθέσεων μέσω τῶν ἐφημερίδων. Διότι ὅπως ἐπεσήμανε ὁ Συκουτρῆς (10) δὲν ἦταν καθόλου τιμητικὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα νά ἀκουστεῖ ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐπενέβαινε σὲ βιβλία ἐπιστημονικὰ περιορίζοντας τὴν ἔρευνα.

Οὔτε βέβαια ὅτι οἱ Ἕλληνες χαρακτηρίζον ὡς ἄσεμνο ἓνα βιβλίον τοῦ Πλάτωνος καὶ ζητοῦν σάν τὸ ψαλίδισμά του. Οὔτε βέβαια τοὺς τιμοῦσε τὸ ὅτι ἐπέτρεπαν νά ρυθμίζονται σοβαρότατα πνευματικὰ ζητήματα κατὰ τρόπο ὀχλαγωγικὸ μετ' ἀναφορὰς ἀναρμοδιῶν, πού μάλιστα εἰσακούονταν σὲ ἀντίθεση μετ' ἄντικρυθεν τῆν ὁμόφωνη γνώμη ὀλόκληρου τοῦ

πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας.

Τό πρόβλημα ὅμως πάντα φαίνεται ὅτι ἦταν ἡ δυνατότητα πιέσεως τῆς κοινῆς γνώμης ἀπό ὀργανωμένα συμφέροντα πού, γιά νά διατηρήσουν τά προνόμια καί τήν ἀναγνώρισή τους, ἔπρεπε νά ἀφανίσουν τόν διαφοροτικό, τόν ἐξέχοντα. Πράγματι στήν περίπτωση τοῦ Συμποσίου ἀνθρωποι μέ μονοπώλιο τήν προγονοπληξία ἐμφανίζονταν (γιά νά ἰκανοποιήσουν προσωπικά μίσση) νά εἶναι διώκτες τοῦ ἐνδοξότερου τῶν προγόνων μας μόνο καί μόνο διότι ἐμφανίστηκε ἐπί τέλους ὄχι ὡς ἀντικείμενο γραμματικῆς ἔρευνας ἀλλά ὡς συγγραφέας ζωντανός καί θερμός.

Ὅλο αὐτό τό ἀντιπνευματικό προπέτασμα, ὅλη ἡ προοπτική μιᾶς χώρας πού βαραίνεται ἀπό τήν κυριαρχία τῆς μισαριστείας καί τοῦ γραικυλισμοῦ, μιᾶς κοινωνίας πού δέν φαίνεται πλασμένη γιά τά μεγάλα καί τά ὠραῖα (πνεύματα καί ἔργα) ἐπικράναν βαθείᾳ τό Συκουτρή. Ἴσως γι' αὐτό μετά τήν τελειωτική αὐτή δοκιμασία ἐπέλεξε τό θάνατο 36 μόλις ἐτῶν.

Παρ' ὅλα αὐτά τό δίδαγμά του, τό δίδαγμα πού ἔπραξε μέ τήν ζωή του θά συντροφεύει ὅλες τίς ζωντανές ψυχές πού ζητοῦν νά συνδέσουν τό ἐφήμερο παρόν μέ τό παρελθόν

γιά τήν δημιουργία ἑνός ἐνδόξου μέλλοντος.

Ὁ Συκουτρή προσπάθησε μέ τό φιλολογικό του ἔργο νά ξαναβάλει κάθε φορά στήν ζωή τά μηνύματα τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς πνευματικῆς κληρονομιάς, νά τά κάνει ζωη, σκοπό, προορισμό. Καί δούλεψε ἀκάματος, μέ τεράστια ἐσωτερική πειθαρχία γιά νά τό πετύχει. «Τό ἔθνος μας - ἔγραφε στό ἔργο του Ἕμεις καί οἱ Ἄρχαῖοι - ὀφείλει νά μάθῃ πρό παντός νά ἐργάζεται καί νά πειθαρχῇ ἑαυτοῦ πρὸς ὀρισμένο σκοπόν, καί ὁ σκοπός πρέπει νά εἶναι εὐγενῆς καί ὠραῖος. Ἄν θά τόν φθάσωμεν ἤ ὄχι, εἶναι ζήτημα πού ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φυσική ἰκανότητα τοῦ καθενός καί τās ἐξωτερικάς πολλάκις συνθήκας. Βήματα ὅμως πρέπει νά κάμωμεν, καί κάθε βῆμα πού στοιχίζει ἐργασίαν καί ὄχι λόγια ἔχει τήν ἀξία του.

Τά μεγάλα πνεύματα πρέπει νά προσφέρουν. «Τās ἀπολαύσεις (τῆς ζωῆς) ἀναζητεῖ ἐκεῖνος πού ζητεῖ νά πάρει ἀπό τήν ζωήν, ὄχι ἐκεῖνος πού ἔχει νά τῆς δώσει - καί σέ πλουτίζει ὄχι τό νά παίρνης, ἀλλά τό νά δίδης». Ὁ Συκουτρή προσέφερε ἀμέριστα τήν ἀνεξίτηλη παρουσία του στήν χλωμή ἑλληνική πνευματική ζωή μας. Ἄς μείνει σά ζωντανό παράδειγμα ἡρωικοῦ ἀνθρώπου

στήν πεζή, ἰσοπεδωμένη καί ἀντιρωϊκή ἐποχή μας.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Χ. Σολομωνίδης, «Στήν Εὐαγγελική Σχολή», συμβολή στήν Νέα Ἑστία γιά τά εἴκοσι χρόνια ἀπό τόν θάνατο τοῦ Ἰ. Συκουτρή.
2. Χρ. Καρανικόλας, «Ἰ. Συκουτρή ὁ μαθητής καί ὁ συνταξιώτης». Συμβολή στή Νέα Ἑστία, τεῦχος 738.
3. Μᾶνος Ἀλευράς, «Στήν Κύπρο» Νέα Ἑστία τεῦχος 738.
4. Μ. Ἀλευρά, οπιτ, 6551.
5. Β. Λαούρας, «Ἰ. Συκουτρή ἡ Φιλολογία ὡς αἵρεσις βίου».
6. Ἡ ὁποία πρωτοδημοσιεύθηκε στό περιοδικό *Hermes* τόμος 63 (1928) ὑπό τόν τίτλο *Der demosthenische Epitaphios*.
7. Ἐπιλεγόμενα στό βιβλίο του Th. Zielinski, «Ἕμεις καί οἱ Ἄρχαῖοι».
8. Ἡ διδασκαλία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας «Μελέται καί ἄρθρα Ἰ. Συκουτρή».
9. Σέ ἄρθρο του στήν Νέα Ἑστία τοῦ 1932.
10. Σέ ἄρθρο του στήν ἐφημερίδα *Πρωΐα* τῆς 17ης καί 18ης Ἰουνίου 1937.

ΕΒΟΛΑ: Οἱ δύο ὄψεις τοῦ Ἐθνικισμοῦ

Μετάφραση: ΜΑΚΗΣ ΒΟΡΙΑΔΗΣ - ΖΩΗ ΡΑΠΤΗ

Βρισκόμαστε σέ μιά κατάσταση πραγμάτων ὅπου ὁ Μεγάλος Πόλεμος μακράν τοῦ νά ἐξαντλήσει τή διαδικασία ἀναδύσεως τῶν ἐθνικισμῶν, εὐρωπαϊκῶν καί ἐξωευρωπαϊκῶν, ἀντίθετα τήν ἔχει ὀδηγήσει σέ παροξυσμό. Μιά σκέψη λοιπόν πού προορίζεται νά διευκρινίσει τή σημασία μιᾶς τέτοιας κατάστασης πραγμάτων, εἶναι πλήρως δικαιολογημένη τήν παρούσα στιγμή.

Ποιο νόημα μπορεῖ νά ἀποκτήσει ὁ ἐθνικισμός μέσα στό πλαίσιο μιᾶς φιλοσοφίας τοῦ πολιτισμοῦ; Στό πρόβλημα πού τίθεται μ' αὐτούς τούς ὅρους, πιστεύουμε ὅτι μπορούμε νά δώσουμε τήν ἀκόλουθη λύση: ἡ ἐθνικιστική ἐπιλογή ἀποδέχεται δύο πιθανότητες ἰδεατά ξεχωριστές καί ἀντιθετικές, παρ' ὅτι στήν πρακτική συχνά συγχέονται. Ἄν ἡ μία ἔχει τήν ἔννοια μιᾶς ἐπαναστροφῆς, ἡ ἄλλη ἀντίθετα ὀδηγεῖ σέ ἀνώτερες ἀξίες — εἶναι τό πρελούδιο μιᾶς ἀναστάσεως.

Ἄς δοῦμε πῶς γίνεται ἀντιληπτή μιά τέτοια ἰδέα, ἡ ὁποία, ἤδη κατά τήν ἔκθεσή της, ἐμφανίζεται πλούσια σέ ἐπιπτώσεις.

Δέν μπορούμε νά κατανοήσουμε ἕνα φαινόμενο ὅπως ὁ ἐθνικισμός, χωρίς νά τό τοποθετήσουμε στό πλαίσιο μιᾶς σφαιρικής εἰκόνας τῆς Ἱστορίας, πού στηρίζεται πάνω σέ μιά συμπαγή σειρά λίθων, ὡς πρὸς τά κριτήρια τῶν ἀξιῶν. Ὅμως, γιά μιά εἰκόνα αὐτῆς τῆς τάξης, αὐτό πού ἀποκαλύπτεται ὡς πασιφανές γεγονός, εἶναι ἡ προοδευτική πτώ-

ση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας σέ ὅλα τά επίπεδα, πού στούς ἀρχαίους πολιτισμούς μαρτυροῦσαν τήν ποιοτική διαφοροποίηση τῶν ἀνθρώπινων δυνατοτήτων — διαδικασία πού ἀνατρέχει χρονικῶς στό ξεκίνημα τῶν «ἱστορικῶν» λεγομένων χρόνων, καί ἀναπτύχθηκε μέχρι τίς ἡμέρες μας, ὅπως τό μαρτυρεῖ ὅλος ἰδιαίτερος ἡ δυτική πολιτική ἱστορία.

Γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀναλογία ἀνάμεσα στόν πολιτικό ὀργανισμό καί στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό ἀνήκει σέ μιά πολύ παλιά παράδοση. Σέ κάθε μορφή σωματικοῦ ὀργανισμοῦ

ἀνώτερης τάξης ὑπάρχει, σέ κάθε περίπτωση, μιά ἱεραρχική σύνδεση τεσσάρων διακεκριμένων μεταξὺ τους λειτουργιῶν. Στό κατώτερο ἐπίπεδο, ὑπάρχουν οἱ ἀδιαφοροποίητες ἐνέργειες τῆς καθαρῆς ζωτικότητας, ὅμως πιο πάνω ἀπό αὐτές, ἤδη, κυριαρχοῦν οἱ λειτουργίες, κατ'ἀλληλες γιά τίς ἀπαλλαγές καί γιά τήν γενική ὀργανική οἰκονομία — οἱ ὁποῖες, μέ τή σειρά τους, βρίσκουν στή βούληση πού διευθύνει τό σύνολο τοῦ σώματος στό χῶρο. Καί στήν κορυφή, τελικά, δεσπόζει ἡ δύναμη τῆς διανοήσεως καί τῆς ἐλευθερίας, ὡς κέντρο καί ἐσωτερι-

κή φλόγα όλόκληρου του οργανισμού.

Υπήρξαν παραδόσεις για τις όποιες τό «μεγάλο σώμα» πού αποτελούν τά Κράτη — πού θεωρούνται από αυτές ως οιοinei εξαϋλωμένα σώματα. Καί ὄχι ὡς δημιουργήματα τῆς ἀνάγκης καί τῆς προσωρινῆς συμπτώσεως — ἀπαιτοῦσε ἕνα διαχωρισμό καί μιὰ ἱεράρχιση τῶν τάξεων καί τῶν καστῶν αὐστηρά, κατὰ τό ἴδιο πρότυπο. Στή ζωτικότητα, στήν ὀργανική οἰκονομία, στή θέληση καί στό πνεῦμα, ἀντιστοιχοῦσαν σέ τέσσερις διακεκριμένες τάξεις: τῶν δούλων (ἢ ἐργατῶν), τῶν ἐμπόρων, τῶν πολεμιστῶν καί, τελικά, τῶν ἐκπροσώπων μιᾶς ἐξουσίας συγχρόνως βασιλικῆς καί ἱερατικῆς. Καθεμίᾳ ἀπό τίς τάξεις κατατασσόταν κατὰ τρόπο ἱεραρχικό: οἱ μάζες, ὑπό τόν ἔλεγχο καί τή διακυβέρνηση ἐκείνων πού διαφέντευαν τό ἐμπόριο καί τήν ἐκμετάλλευση τῶν φυσικῶν καί οἰκονομικῶν πηγῶν. Αὐτοί ὑπό τήν ἐξουσία τῶν πολεμικῶν ἀριστοκρατιῶν — μέ τή σειρά τους συγκεντρωμένοι γύρω ἀπό αὐτούς, πού διά μέσου ἑνός τύπου πλήρους καί κατακτητικοῦ, μαρτυροῦσαν κατὰ κάποιον τρόπο τήν παρουσία αὐτοῦ, πού στόν ἄνθρωπο προχωρεῖ πέρα ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Ἡ ἀρχαία Ἀνατολή (Ἰνδίες) καί ἡ Ἀπὼ Ἀνατολή γνώρισαν ἕναν ἀνάλογο τύπο κοινωνικῆς ὀργάνωσης, ὁ ὁποῖος ξαναπροσεγγίστηκε μερικῶς στήν ἀρχαία Ἑλλάδα καί στή Ρώμη. Τόν ξαναβρίσκουμε στό πολιτικό δόγμα ἑνός Πλάτωνα ἢ ἑνός Ἀριστοτέλη — καί ὁ καθολικός φεουδαρχικός Μεσαιῶνας ὑπῆρξε ἡ τελευταία ἀναβίωσή του στό ἐπίπεδο τῆς κοινωνικῆς ὀργάνωσης.

Εἶναι σημαντικό νά παρατηρήσουμε ὅτι μιὰ τέτοια ὀργάνωση ἀντιστοιχοῦσε σ' ἕναν τύπο ποιοτικῆς ἱεραρχίας καί μαρτυροῦσε τήν ἀνάδυση μορφῶν ἀνωτέρων τοῦ συμφέροντος καί τῆς ἀτομικότητας. Στήν

ἀρχαία Ἀνατολή, τά μέλη τῶν δύο ἀνωτέρων τάξεων χαρακτηρίζονται ἀπό «ἀναγεννήσεις», συνεπῶς ἐκφράσεις μιᾶς πνευματικῆς ἐλίτ — ὁ Πολεμιστής καί ὁ Ἀριστοκράτης, σύμφωνα μέ αὐτή τήν ἀντίληψη, ἔχοντας ἐξ ἴσου ἕνα χαρακτήρα περισσότερο «ἱερό» παρά «πολιτικό». Κάθε ἱεραρχία, στηριγμένη στήν οἰκονομία, τήν ἐργασία, τή βιομηχανία καί τή συλλογική διοίκηση, παρέμενε κατανεμημένη σέ δύο κατώτερες τάξεις, πού ἀντιστοιχοῦσαν στό στοιχεῖο πού, στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, περιορίζεται στό φυσικό - ζωικό πεδίο.

Γι' αὐτό, ἡ ἱεραρχία τῶν τεσσάρων τάξεων ἀντιπροσώπευε, κατὰ τρόπο ἐξ ἴσου ὁρατό, τίς προοδευτικές βαθμίδες μιᾶς ἐξυψώσεως τοῦ

ἀτόμου, διά μέσου, ἀκριβῶς, προσχωρήσεως σέ ἀνώτερες μορφές δραστηριότητας ἀπ' αὐτές τῆς ἀμεσης ὑπαρξῆς. Ἐναντι τῆς ἀνωνομίας τῆς μάζας πού βρίσκεται ὀλοκληρωτικά παραδομένη στό «ζεῖν», οἱ διαχειριστές τῆς ἐργασίας καί τοῦ πλοῦτου — ἡ δεύτερη τάξη — ἡδη ἀντιπροσωπεύουν τό πρόπλασμα ἑνός τύπου, ἑνός «προσώπου». Ὅμως, στόν ἥρωισμό τοῦ Πολεμιστή καί στό ἦθος τοῦ Ἀριστοκράτη — ἡ τρίτη τάξη — αἰσθανόμαστε κατὰ τρόπο ἀκόμη καθαρότερο, τόν τρόπο τοῦ «πλέον τοῦ ζεῖν», μιᾶς ὑπάρξεως ἢ ὁποῖα ἀπό μόνη της προσφέρει ἕνα νόμο, πού ἐπισκιάζει τό φυσικό, ἐνστικτώδες, συλλογικό καί ὠφελμιστικό στοιχεῖο. Ἄν, ἐν τέλει, ὁ Ἀσκητής, ὁ Βασιλιάς καί ὁ Ποντίφικας συγγέονταν, σύμφωνα μέ τήν ἀρχέγονη ἀντίληψη γιά τοὺς ἀρχηγούς, σέ μιὰ καί μόνη ὑπαρξη, σ' αὐτό βρίσκεται ἡ ἔνδειξη ἑνός ἐπιτεύγματος τῆς προσωπικότητας, οἰκουμενικῆς καί οἰονεῖ ὑπερφυσικῆς τάξεως ὡς πλήρης ἐκφραση αὐτοῦ, πού στό ἐπίπεδο τοῦ κοινῶν ἀνθρώπου δέν ἔχει τή δύναμη νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τό τυχαῖο γιά νά εἶναι ἀποκλειστικά ὁ ἑαυτός του. Στό μέτρο πού τέτοιοι κυρίαρχοι, ὡς πλήρη ἄτομα, λειτουργοῦσαν ὡς στήριγμα ὀλοκληρου τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμού, αὐτός ὁ ὀργανισμός ἦταν συγκρίσιμος μέ ἕνα σώμα κυριαρχούμενο ἀπό τό πνεῦμα.

Ἡ προσωπική ἰσχὺς καί ἡ πνευματική ἐξουσία συμπίπτουν, καί ἡ ἱεραρχία ἐπιβεβαιώνεται ὡς νομιμοποιούμενη, μέ τήν ἀπόλυτη ἔννοια τοῦ ὄρου. Ἀπό τή στιγμή πού περιγράφτηκε αὐτό στό σχῆμα — τοῦ ὁποῖου τό ἰδανικό πρότυπο, πού δημιουργεῖ ἀξίες, εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπό τό βαθμό καί τόν τύπο πού θά ὑλοποιηθεῖ σέ κάποια κοινωνία — ἡ διαπίστωση τῆς διαδικασίας τῆς προοδευτικῆς «πτώσης» τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, στοὺς καθαρά ἱστορικούς χρόνους, θά ἐμφανιστεῖ μιὰ

ἀηδιαστική ημέρα.

Ἡ ἐποχή τῶν «Ἱερῶν Βασιλέων» — φύσεων ταυτοχρόνως αὐτοκρατορικῶν καὶ ἱερατικῶν — βρίσκεται ἤδη στό κατώφλι τῶν «μυθικῶν» χρόνων. Ἡ κορυφή θά ἐξαφανιστεῖ, ἡ ἐξουσία περνᾷ στήν ἀμέσως κατώτερη βαθμίδα — στήν κάστα τῶν Πολεμιστῶν. Δέν υπάρχουν παρά μόνο μονάρχες λαϊκοῦ τύπου — Πολέμαρχοι ἢ κύριοι τῆς προσωρινῆς δικαιοσύνης.

Δεύτερη κατάρρευση: Οἱ μεγάλες εὐρωπαϊκές μοναρχίες ἐξαφανίζονται (δισπαράιμεντ), οἱ ἀριστοκράτες κατατροπώνονται μπροστά στό ρεῦμα τῶν ἐπαναστάσεων (στήν Ἀγγλία καί στήν Γαλλία) καί τῶν Συνταγμάτων, γίνονται ἀπλές ἐπιβιώσεις πού ἐναντιώνονται ἀμεσα στή «θέληση τοῦ ἔθνους». Ὁ σχηματισμός, στούς κόλπους τῶν κοινοβουλευτικῶν, προεδρικῶν καί ἀστικῶν δημοκρατικῶν, οἰκονομικῶν ὀλιγαρχιῶν, ἐκφράζει λοιπόν τή μοιραία μετάβαση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπό τή δεύτερη στό σημερινό ἰσοδύναμο τῆς τρίτης τάξης — τῆς τάξης τῶν ἐμπόρων.

Ἡ κρίση τῆς ἀστικῆς κοινωνίας, τελικά, ἢ προλεταριακή ἐξέγερση, ὁ δεσποτισμός τῶν μαζῶν πού συγκροτοῦνται σέ καθαρά κολλεκτιβιστικές ὀντότητες, οἰκονομικές καί διεθνείς, μᾶς ἀναγγέλλουν τήν τελική κατάρρευση χάρις στήν ὁποία ἡ ἐξουσία θά περάσει στήν τελευταία τάξη — αὐτῆς τῶν ὄντων χωρίς ὄνομα καί πρόσωπο, πού ἐξασκοῦν τήν ὑποβάθμιση κάθε ἐπιπέδου ζωῆς στό ἐπίπεδο τοῦ ὕλικου καί τοῦ ποσοτικοῦ.

Ἡ ἀκόμη: ἀκριβῶς ὅπως ἐκεῖνος πού δέν ἀντέχει πιά τήν ἔνταση τοῦ πνεύματος καί ἐπιπλέον, ὄχι πιά, οὔτε αὐτό τῆς θέλησης, τῆς δύναμης πού κινεῖ τό σῶμα, καί ἀφήνεται νά γλιστρήσει — γιά νά ξανασηκωθεῖ στή συνέχεια — μαγνητική, ὅπως ἕνα σῶμα χωρίς ψυχή κάτω ἀπό τήν ὄθηση μιᾶς ἄλλης δύναμης, πού πηγάζει αὐτή τή φορά ἀπό

τίς πτυχές τῆς καθαρῆς ζωτικότητας.

Ἡ στιγμή ἔφτασε γιά νά ἀναγνωρίσουμε τήν ψευδαίσθηση ὄλων τῶν μύθων πού στηρίζονται στήν «πρόοδο», ν' ἀνοίξουμε διάπλατα τά μάτια στήν πραγματικότητα. Ἡ στιγμή ἔφτασε ν' ἀναγνωρίσουμε τή σκληρή μοίρα τῆς πνευματικῆς ἐρήμωσης πού βαραίνει πάνω στήν Εὐρώπη καί, πού στίς ἡμέρες μας, ὠριμάζουν οἱ τελευταῖοι της καρποί.

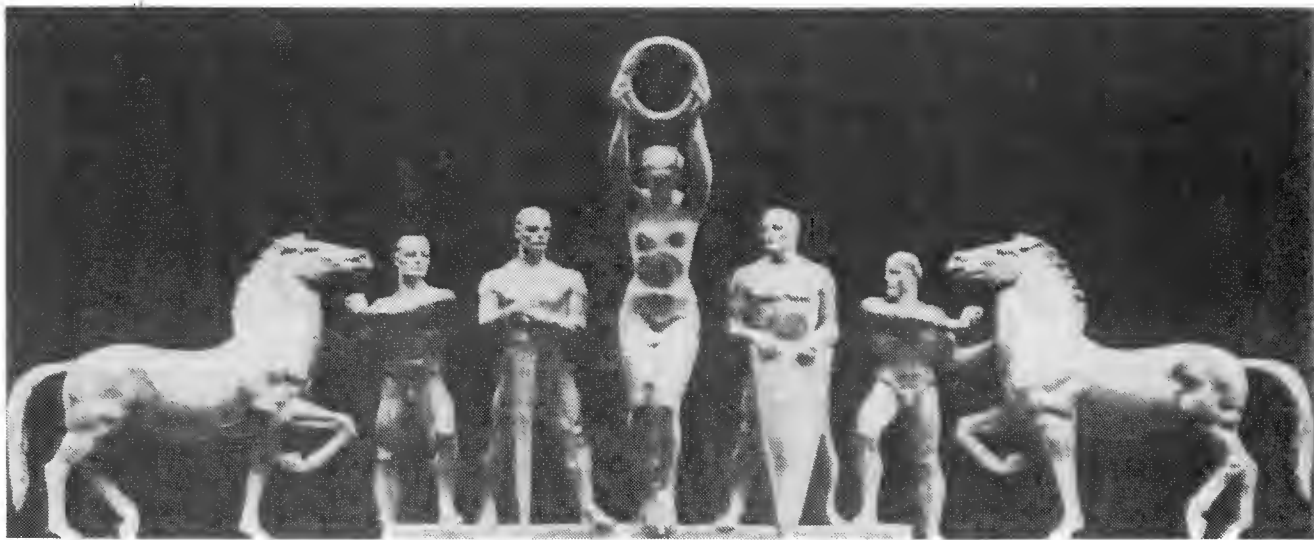
Γιά νά ἐπανεέλθουμε στό ἐπιστημονικό πρόβλημα πού ἔχουμε θέσει, ἀρκεῖ νά προβάλλουμε τό γεγονός ὅτι στό ἐπίκεντρο τῆς διαδικασίας ἐμπλοκῆς πού περιγράφεται πῶς πάνω, συνυπάρχει ἡ μετάβαση ἀπό τό ἀτομικό στό συλλογικό στοιχεῖο, ἡ ὁποία ἀπορρέει συχνά ἀπό τήν ἐκπτώση, πού ὑπαινιχθήκαμε τῶν πόλων ἐνδιαφέροντος, ἀπό τοῦς ὁποίους οἱ ἀνώτερες τάξεις ἔλκυαν τή νομιμότητα τῆς ἱεραρχικῆς ἐξουσίας τους στό ἐπίπεδο ἐκείνων πού ἀντιστοιχοῦσαν αφετέρου στίς κατώτερες τάξεις.

Στήν πραγματικότητα, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἀναπτυχθεῖ πλήρως (νά ἀνθίσει), μονάχα ἂν προσκολληθεῖ σέ μιᾶ ἐλεύθερη ἐνεργητικότητα. Ἐτσι μέσω τῶν δύο συμβόλων τῆς καθαρῆς Γνώσης πού στηρίζονται σέ ἕνα ἀριστοκρατικό καθεστῶς, οἱ δύο ἀνώτερες τάξεις ἀνοί-

γουν στόν ἄνθρωπο δρόμους, πού τοῦ ἐπέτρεπαν τή συμμετοχή σ' αὐτή τήν «ὑπερκόσμια» τάξη — τή μόνη στήν ὁποία μπορεῖ νά ἀνήκει καί νά ἀποδείξει τήν ὀλοκληρωμένη καί παγκόσμια οὐσία τῆς προσωπικότητάς του. Καταστρέφοντας κάθε ἐνδιαφέρον γιά τήν τάξη αὐτή συγκεντρωμένος σέ προσωπικούς καί ὠφελιμιστικούς ἀντικειμενικούς σκοπούς, σέ πραγματοποιήσεις οἰκονομικῆς φύσεως ἢ σέ ὀποιαδήποτε ἀπό τίς ἐνασχολήσεις πού προσήκουν στίς δύο κατώτερες τάξεις — ὁ ἄνθρωπος διασπᾶται, ἀποκεντρώνεται καί παραδίδεται ἐκ νέου σέ δυνάμεις πού τόν ξεριζώνουν ἀπό τόν ἑαυτό του καί τόν ἀποδίδουν στίς παράλογες καί ὑπάνθρωπες ἐνέργειες τῆς συλλογικῆς ζωῆς — ἐνῶ ἡ προσπάθεια νά ὑψωθεῖ πάνω ἀπό αὐτές, χαρακτηρίζεται κάθε πραγματικά ἀνώτερο πολιτισμό.

Ἐτσι, στίς πλέον πρόσφατες κοινωνικές μορφές, τό συλλογικό στοιχεῖο ἀποκτᾷ πάντοτε περισσότερη σημασία μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νά ξαναδίνει ζωή, κατά κάποιον τρόπο, στόν τοτεμισμό τῶν ἀρχέγονων κοινοτήτων.

Τό ἔθνος, ἡ φυλή, ἡ κοινωνία, ἡ ἀνθρωπότητα, προσλαμβάνουν στίς ἡμέρες μας μιᾶ μυστικιστική προσωπικότητα καί ἀπαιτοῦν ἀπό τά ἄτομα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦνται μέ ἄνευ ὄρων προσκόλλησι καί ὑποταγή, ἐνῶ παραλλήλως ἐν ὀνόματι τῆς «ἐλευθερίας» ἐξάπτουν τό μίσος γιά τίς ἀνώτερες καί κυρίαρχες προσωπικότητες, τίς μόνες ἐναντι τῶν ὁποίων ἡ ἀρχή τῆς ὑποταγῆς καί τῆς ὑπακοῆς τῶν κατ' ἰδίαν ἀτομικῶν ἐνεῖχε ἱερό χαρακτήρα καί ἐδικαιολογοῦτο καί αὐτή ἢ τυραννία τοῦ συλλογικοῦ στοιχείου πού περιορίζεται στήν ἐπιβίωσή της σέ ἐκεῖνο πού στόν ἀτομικό βίον ἀνήκει στό πολιτικό καί κοινωνικό πεδίο: ἀντιποιεῖται τό ἠθικό καί «πνευματικό» δικαίωμα καί — διατεινόμενη ὅτι ὁ ἀτομισμός

καί τό πνεῦμα παύουν νά εἶναι μορφές δραστηριότητας πού ἀδιαφοροῦν νά καταστοῦν ὄργανα ἐξαρτώμενα ἀπό τή συλλογική κοσμική ὄντοτητα — ἀνυψώνει ἀκριβῶς τό ἐμπόδιο ὅτι τό πνεῦμα δέν ἔχει ἔννοια καί ἀξία παρά μόνο σάν μέσο στήν ὑπηρεσία τοῦ σώματος. "Ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρὶν νοηθεῖ ὡς προσωπικότητα, ὡς ἐγώ, ὀφείλει νά νοηθεῖ ὡς κοινωνική ομάδα, ὡς κόμμα ἢ ὡς ἔθνος — τέτοια εἶναι μία ἀπό τίς ἐπιταγές πού προσιδιάζει στίς τελευταῖες ἀνατρεπτικές ἰδεολογίες καί μέσω τῆς ὁποίας ἐπανεμφανίζεται ὀπωσδήποτε, κατά τρόπο ἐπακριβέστατο, ἡ σχέση κατά τήν ὁποία τό πρωτόγονο στοιχεῖο θά ἐξεταζόταν ἔναντι τοῦ τοτέμ τῆς ἴδιας του τῆς φυλῆς ἢ ομάδας.

Στήν ἀνόρθωση τῆς ρωσικῆς φυλῆς, στόν τρόπο πού πιστεύει ὅτι μέ τόν μπολσεβικισμό τῆς ἔχει ἀνατρεθεῖ μία παγκόσμια προφητική ἀποστολή, βρίσκουμε τήν ἐπιβεβαίωση αὐτῆς τῆς ὀπισθοδρόμησης στά πρωτόγονα κοινωνικά στάδια, πού παρουσιάζεται σέ τέτοιες μορφές σύγχρονης ζωῆς. "Ἐτσι, εἶναι πολύ ἀκριβῆς ἡ γνώμη ἐκείνων πού βλέπουν στή νέα Ρωσία τή Γαλλική ἐπανάσταση μιᾶς βάρβαρης ἀσιατικῆς φυλῆς πού ἀπορρίπτει τήν προσπάθεια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ πού εἶχαν ἀπό δύο αἰῶνες ἀναλάβει οἱ Τσάροι καί τείνει νά ταυτι-

στεῖ μέ τίς μορφές τῆς κοινωνικῆς ἀποσύνθεσης τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Ὁ μπολσεβικισμός ἀποτελεῖ τήν ἐνσάρκωση σέ σύγχρονη μορφή, τοῦ παλιοῦ πνεύματος τῆς σλαβικῆς φυλῆς: φυλῆς χωρίς παράδοση, ἡ ὁποία μέ τόν κοινωνικό μυστικισμό τῆς, μέ τό ἀμάλγαμα τοῦ αἰσθηματισμοῦ καί τῆς πνευματικότητάς τῆς, μέ τήν ὑπερίσχυση τοῦ πάθους καί τοῦ ἠθους καί τοῦ ἐνστικτώδους ἐπὶ τῆς λογικῆς, μᾶς ἐπαναφέρει στίς μορφές τῆς ὑπάνθρωπης ἀδιαφορίας καί στήν μεταδοτική σύμμιξη πού χαρακτηρίζουν ἐπακριβῶς τούς πρωτόγονους.

Ἡ ἔκρηξη τοῦ παγκόσμιου πολέμου ξανάφησε τό πεδίο ἐλεύθερο σ' αὐτό τό στοιχεῖο καί δημιούργησε μιᾶ τρομερή ζύμωση ἀποσύνθεσης, πού ὑπονομεύει ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀκόμη ὑγιές στήν Εὐρώπη. Ὁ «σοβιετικός πολιτισμός» ἐξαγγέλλοντας τήν ἔλευση τῆς «προλεταριακῆς ἐποχῆς», ἀφιερώνεται κατά τρόπο ἐκδηλο στήν ἀπόλειψη τῆς «λέπρας» τῆς προσωπικότητας καί τῆς ἐλευθερίας, «δηλητήριο τῆς ἀστικῆς κοινωνίας καί ἀρχῶν παντός κακοῦ», στήν κατάρρηση ὀχι μόνο τῆς ἰδιωτικῆς περιουσίας, ἀλλά ἀκόμη κάθε ἀνεξάρτητης ἀνάγκης καί κάθε «ὑπερφυσικοῦ κινήτρου καί συνεπῶς ξένου πρὸς τά ταξικά συμφέροντα» (Λένιν), στήν ἔλευση τοῦ παντοδύναμου μαζάν-

θρωπου, πού μόνον πρέπει νά ζήσει καί νά δώσει μορφή σέ κάθε τρόπο ζωῆς καί σκέψης στά ἄτομα. Ἡ σύγχρονη ὄψη τοῦ μπολσεβικισμοῦ βασίζεται ἀποκλειστικά στή «μέθοδος» του, ἡ μηχανοποίηση καί ἡ ὀρθολογιστικότητα εἶναι τά μέσα πού ἐπέλεξε γιά νά πραγματοποιήσει στούς κόλπους ἐνός παγκόσμιου κοινωνικοῦ συστήματος, καθαρὰ οἰκονομικοῦ, τόν μαζάνθρωπο πού ζοῦσε ἤδη μυστικοπαθῶς μέσα στή σλαβική ψυχή. "Ἐτσι, ὁ «σοβιετικός πολιτισμός» πάει νά συναντήσει — καί ἔχει πλήρη συνείδηση περὶ αὐτοῦ — ἕνα ἄλλο ἔθνος πού ἀντιπоставεῖται παρομοίως μιᾶ ἀναγεννητική παγκόσμια ἀποστολή καί μιᾶ οἴηση νά ἐκπροσωπεῖ τήν ἄκρα ἔννοια τοῦ πολιτισμοῦ — τήν Ἀμερικῆ.

Στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἡ διαδικασία δέν ἀρκεῖται νά δείξει τίς συνήθειες ἐνός λαοῦ πού παρέμεινε στό προπολιτιστικό στάδιο. Ἀκολουθεῖ τόν ἄκαμπτο ντετερμινισμό, πού θέλει τόν ἄνθρωπο, τή στιγμή πού κλείνει τόν ἑαυτό του σέ κάθε μορφή καθαρῆς πνευματικότητας γιά νά παραδοθεῖ στήν ἐπιδίωξη τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων, νά παύει αὐτοδικαίως νά ἀνήκει στόν ἑαυτό του, καί νά ἀποτελεῖ ὀλοκληρωτικά μέρος μιᾶς παράλογης συλλογικῆς ὄντοτητας, πού δέν μπορεῖ νά δεσπόσει.

1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΜΕΤΩΠΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Με την έκπνοή του περασμένου έτους πραγματοποιήθηκε και τό πρώτο πανελλήνιο συνέδριο του Έθνικου Κόμματος και του Μετώπου. Ένα γεγονός τό όποιο μπορεί νά μήν προκάλεσε τό ενδιαφέρον στόν Τύπο, αλλά καρποφόρησε στην πράξη.

Τό Μέτωπο Έθνικιστικής Νεολαίας είναι μέ την έναρξη του 1991 ένας νεολαϊστικός μηχανισμός αυ-

τοτελής, μέ καταστατικό λειτουργίας πού προέκυψε από τούς ίδιους τούς συνέδρους, πού ιδρύει έναν «συμμετοχικό συγκεντρωτισμό» στός κόλπους τής όργάνωσής του. Έπίσης στην προσπάθειά του νά προσδιορίσει ακριβώς τή θεωρία του άγώνα εξέδωσε τήν «έθνικιστική διακήρυξη» πού άποτελεί τόν έπόμενο καρπό τής συλλογικής προσπάθειάς του.

Τέλος τό 1ο πανελλήνιο συνέδριο του ΜΕΝ έπισφραγίστηκε μέ τήν «παμψηφεί» έκλογή του νέου Γ.Γ. του ΜΕΝ Δημήτρη Σαρτζετάκη από τό Συνέδριο, ό όποιος διαδέχεται τόν τέως Γ.Γ. Μάκη Βορίδη.

Η «Νέα Τάση» σās παραθέτει αύτούσια τήν εισηγητική όμιλία του νεοεκλεγέντος άρχηγού του Μ.Ε.Ν. καθώς και τήν πρώτη έθνικιστική διακήρυξη σε μία προσπάθεια άμε-

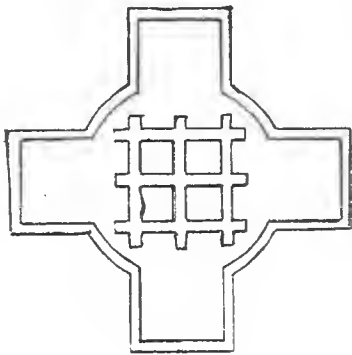
σότητος προσέγγισης αυτού του εθνικιστικού πολιτικού φορέα.

Μέ τις καλύτερες ευχές για ένα δημιουργικό μέλλον...

Φίλες και Φίλοι
Συναγωνιστές,

Πρίν ξεκινήσω την εισήγησή μου αυτή θα ήθελα να διευκρινίσω ότι θα πάρει ένα χαρακτήρα, μιά διάσταση τεχνική, οργανωτική και λιγότερο θεωρητική κι αυτό γιατί αναμφίβολα ή πολιτική πρακτική σ' ένα κίνημα σάν τό δικό μας πού θέλει τούς ανθρώπους να πατούν σταθερά στην πραγματικότητα χωρίς να σκέφτονται υπερβατικά και να παραμένουν στην πράξη θεωρητικοί της άπραξίας παίζει καθοριστικό ρόλο. Θα επιχειρήσει αυτή ή εισήγηση να καθοδηγήσει τή σκέψη και τήν πολιτική μας και να καθορίσει τήν στρατηγική μας για τά επόμενα χρόνια.

Τό ΜΕΝ παρ' ότι γεννήθηκε σέ κόλπους κομμάτων πού τελούσαν σέ διωγμό, κατάφερε να επιζήσει χάρη στους αγώνες και τό ζήλο πού επέδειξαν τά μέλη του, χάρη στό στερεό ιδεολογικό υπόβαθρο πού εδράζεται, χάρη στην πίστη τών μελών του στην αλήθεια και τήν ιερότητα του αγώνα. Αυτή ή ύπαρξη και μόνο ενός κινήματος σάν του δικού μας πρέπει να μās γεμίζει περηφάνεια, φιλοδοξία και ένθουσιασμό, σέ μιά εποχή όπου ή έλλειψη εθνικών στόχων προοπτικής και στρατηγικής είναι παραπάνω από έμφανής. Αυτή ή θέλησή μας να διαμορφώσουμε τούς ανθρώπους και τόν

λαό σ' ενεργητικούς παράγοντες τών εθνικών τών πολιτικών και τών κοινωνικών εξελίξεων μās προσδιόρισε τόν αγώνα και τό επίπεδο τής δράσης στό όποιο κινηθήκαμε αυτά τά χρόνια.

Τό ΜΕΝ συνέβαλε αποφασιστικά στην επανεκτίμηση τών κοινωνικών δεδομένων, κι έδωσε τό κίνητρο στον εθνικιστικό φορέα για μεγαλύτερη ευαισθητοποίηση στα λαϊκά κοινωνικά ζητήματα. Πέρα όμως από τήν μετεξέλιξη του εθνικιστικού φορέα πού ως ένα βαθμό επιτύχαμε, ποιά ήταν ή παρέμβασή μας στην ελληνική κοινωνία; Και κατά πόσο καταφέραμε να κάνουμε τις απόψεις μας, μέρος τής πολιτικής πρακτικής;

Πιστεύω πώς σήμερα περισσότερο παρά ποτέ είναι επιτακτική ή ανάγκη για επαναπροσδιορισμό τών κοινωνικών ομάδων και τών πολιτικών τάξεων στις όποιες πρέπει να απευθυνθούμε για να δοϋμε τό εθνικιστικό κίνημα να αναπτύσσεται. Οί στόχοι μας πρέπει επιτέλους να ξεφύγουν απ' τήν ενεργοποίηση και τήν δραστηριοποίηση εκείνου του κόσμου πού έμφορεΐται και μόνο απ' τις ιδέες μας, πρέπει να έντείνουμε τήν προσπάθειά μας για ένα «άνοιγμα στην κοινωνία». Ένα τέτοιο κοινωνικό άνοιγμα, προϋποθέτει τήν παρέμβασή μας σ' όλους τούς τομείς τής ελληνικής κοινωνίας.

Μια συμμετοχή όμως τέτοια στα δρώμενα, περιλαμβάνει τήν διάθεσή μας να εκτεθούμε και τήν ανάγκη να έγκαταλείψουμε τούς έρασιτεχνισμούς και τήν άτολμία και να μπορούμε ενεργά στό πολιτικό παιχνίδι. Τά σωματεία, τά συνδικάτα, οί πολιτιστικοί σύλλογοι, οί συνεταιρισμοί, είναι μερικοί από τούς χώρους πού μπορούμε να προσελκύσουμε τόν Έλληνα νέο, να του δώσουμε τήν εναλλακτική πρόταση για τό μοντέλο τής κοινωνίας πού θα δημιουργήσουμε μαζί, να του δείξουμε τό δρόμο τής αναζήτησης για

τήν έλπίδα πού έχει χάσει. Έ ή παρουσία μας από τούς χώρους αυτούς μās συρρικνώνει, μās άποδυναμώνει, ένών ή παρουσία μας ίσχυροποιεί και λειτουργεί σάν τρόπος προσέλευσης τών νέων ανθρώπων στό κίνημα.

Μόνο λοιπόν μέσα στους εργασιακούς και στους φοιτητικούς χώρους θα ανακαλύψουμε τόν Έλληνα πού έχει ανάγκη να ξεφύγει από τήν άπολιθωμένη ιδεολογία του μαρξισμού και τήν άπανθρωπιά του σημερινού φιλελευθερισμού πού άδιαφορεί για τά συμφέροντα του λαού, πού καθιστά άλαζονική τήν άτομική ιδιοκτησία, πού συμπυκνώνει τούς εργαζόμενους σέ άμορφη μάζα, χαρακτηριζόμενη από τήν άπόγνωση και τήν δυστυχία. Μόνο ή συμμετοχή μας λοιπόν στό συνδικαλιστικό χώρο, μπορεί να δώσει στον προπαγανδιστικό μας λόγο πολιτική υπόσταση και να ζυμώσει έμās τούς ίδιους πολιτικά.

Άπαραίτητο θεμέλιο στήριξης όλων αυτών άποτελεί μιά ισχυρή οργάνωση. Αυτή ή οργάνωση θα βασίζεται στό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, μιά αρχή όμως εξελισσόμενη και όχι στατική. Ο δημοκρατικός αυτός συγκεντρωτισμός πρέπει να έμπλουτίζεται από τήν συνεχή προσπάθεια για ανάπτυξη του κινήματος. Τήν ουσία αυτού άποτελεί ό πλουραλισμός τών άπόψεων και ή ισότητα τών μελών του κινήματος ως προς τά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις. Έ κριτική και ή αυτοκριτική είναι αναγκαίο μέσο για τήν υπέρβαση τών άδυναμιών μας και τήν διόρθωση τών λαθών μας. Έ δράση και ή λειτουργία τής οργάνωσης, πρέπει να βασίζεται στην αρχή τής συλλογικότητας. Έ συλλογικότητα δεν άναιρεί τήν άτομική ευθύνη αλλά ούτε και υποβαθμίζει τήν κοινωνική προσφορά. Στα πλαίσια αυτής τής συλλογικότητας πρέπει να αναδεικνύονται τά άτομικά προσόντα και οί ιδιαιτερότητες κάθε εθνικιστή. Άκόμα ή πειθα-

άπου-
ιδτούς
ναμώ-
ιοποιεί
ροσέλ-
τό κί-

έργα-
ύς χώ-
Ελλη-
ει από
α του
πιά τῷ
πού ἀ-
οῦ λα-
ιν ἀτο-
κνώνει
ρη μᾶ-
ν ἀπό-
λόνο ἢ
συνδι-
δώσει
λόγο
μώσει

ξης ὁ-
ρή ὁρ-
:βασί-
ντρω-
σόμε-
κρατι-
τρέπει
υνεχῆ
κινή-
ελεῖ ὁ
καί ἡ
ματος
ς ὑπο-
οκρι-
τὴν ὑ-
ς καί
ις. Ἡ
γάνω-
ιν ἀρ-
υλλο-
ομική
θμίζει
Στά
τητας
ιτομι-
τητες
ιθαρ-

χία πρέπει νά εἶναι συνειδητή καί νά ἀποτελεῖ οὐσιαστικό παράγοντα γιά τήν πολιτική μας δράση καί τήν μαζική μας ἐπιρροή στήν ἑλληνική κοινωνία.

Αὐτά πρέπει νά δοῦμε σάν κύρια χαρακτηριστικά μιᾶς ἰσχυρῆς ὀργάνωσης, πού θά κατευθύνει τήν πολιτική μας δράση. Γιατί ὀργάνωση καί δράση δέν μπορεῖ παρά νά ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἀλληλένδετα καί ἀλληλοεξαρτόμενους παράγοντες ἐπιτυχίας. Τήν συνεχή αὐτή πολιτική δράση πρέπει νά δοῦμε σάν κύριο μέλημά μας, γιατί αὐτή εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ νά μᾶς φέρει σέ ἐπικοινωνία μέ τό λαό. Καμμιά εὐκαιρία συμμετοχῆς μας δέν πρέπει νά μένει ἀνεκμετάλλευτη, γιατί ἔτσι μόνο δείχνουμε τήν πρόταση μας ὀλοκληρωμένη.

Ἡ ἔθνικιστικός χώρος πιστεύω δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἄλλα ἰδεολογικά μανιφέστα. Αὐτά νομίζω πώς ἔχουν ἐπεξεργαστεῖ καί διατυπωθεῖ πάρα πολύ καλά κατά τό παρελθόν. Ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν κάθοδο στό πεζοδρόμιο. Ἔχει ἀνάγκη ἀπό μιᾶ προσαρμογή τῆς ἰδεολογίας στήν πολιτική πρακτική. Μιλᾶμε λοιπόν γιά μιᾶ ἀναγωγή τῆς πολιτικῆς πρακτικῆς σ' ἓνα μηχανισμό συνεχοῦς ἐπεξεργασίας μεταδόσεως τῶν ἀπόψεών μας. Ἡ πρωτοβουλία τῶν στελεχῶν τῆς περιφέρειας γιά ἀμεσότητα στήν παρέμβαση τῶν γεγονότων εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἡ πολιτική δράση ὁμως δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι συνυφασμένη μέ τήν οικονομική ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος. Τό κίνημα πρέπει νά διατηρήσει τήν ἀυτονομία του καί αὐτό θά ἐπιτευχθεῖ μόνο μέσω τῆς οικονομικῆς ἀνεξαρτησίας. Τό οικονομικό πλάνο στό ὁποῖο πρόκειται νά κινηθοῦμε γιά νά δοῦμε αὐτόν τό τόμέα νά ἀναπτύσσεται συνίσταται στά ἑξῆς βασικά στοιχεῖα: α) Τήν συνετή συμμετοχή τῶν μελῶν στούς πόρους τῆς νεολαίας, β) τήν ἐξέγερση οικονομικῶν πόρων ἀπό

ἐπειχειρησιακοῦ χαρακτήρα δραστηριότητες π.χ. ἀνάπτυξη ἐκδόσεων, διοργάνωση ἐκδηλώσεων, γ) καί δωρεές ἀπό φιλικά πρόσωπα προσκείμενα πρὸς τήν ὀργάνωση.

Συναγωνιστές, ἦρθε ἡ ὥρα νά κάνομε τό ὄραμα πράξη. Ἡ ἱστορική συγκυρία πού γιά χρόνια ὁ ἔθνικιστικός χώρος ἐπικαλεῖται ἔχει φέρε τήν πατρίδα μπροστά σέ μιᾶ ζοφερή πραγματικότητα. Μιά πραγματικότητα πού βρῖσκει τό ἔθνος ἀδυναμο καί ἀνέτοιμο νά ἀντιμετωπίσει τά μεγάλα ἔθνη καί κοινωνικά ζητήματα τῶν καιρῶν μας. Ἡ ἐπιβουλή τῶν κυριαρχικῶν μας δικαιομάτων στό Αἰγαῖο καί στήν Μακεδονία, ἡ ὑπονόμευση τοῦ ἑλληνισμοῦ στήν Θράκη καί στήν Βόρειο Ἠπειρο καί τήν Κύπρο συνοδεύονται ἀπό μιᾶ ἔκρυθμη κοινωνική ἀναστάτωση, ἡ ὁποία μεταφράζεται στό ἄνευ ὄρων ξεπούλημα τῆς ἑλληνικῆς γῆς καί τῶν ἐπιχειρήσεων στό ξένο κεφάλαιο, σ' ἓνα τριτοκοσμικό (καί ὄχι μόνο) μεταναστευτικό ρεῦμα πρὸς τήν Ἑλλάδα, σέ μιᾶ ξεφτισμένη πολιτική καί συνδικαλιστική ἐξουσία, σέ μιᾶ παρηκμασμένη παιδεία χωρίς οὐσιαστική πρόταση ζωῆς νά ὀδηγεῖ τοὺς νέους ἀνίσχυρους στίς ἀγκάλες τῆς εὐδαιμονισμοῦ καί τῶν ναρκωτικῶν, στήν ἀνεργία ἢ σ' ἓνα παράλογο καταναλωτικό ἀδιέξοδο.

Κι ὅσο οἱ Ἕλληνες ἀναμένουν

τοὺς βαρβάρους αὐτοὶ ἐμπλέκουν τήν ἀνθρωπότητα, σ' ἓνα μεγάλο φιάσκο, σέ μιᾶ ἀυθαίρετη ἀναμέτρηση στόν Περσικό Κόλπο, γιά λογαριασμό τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν πετρελαϊκῶν ἐταιρειῶν καί τοῦ δολλαρίου, ἐνῶ ὁ μέγιστος κόσμος τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ ἐγκαταλείπεται ἄνευ ὄρων στούς νόμους τῆς ἐλεύθερης ἀγορᾶς καί ἀποκαλύπτεται καταφανῶς τό ἀληθινό πρόσωπό των γιά τόσα χρόνια μαχόμενων ἰδεολογιῶν, τοῦ φιλελευθερισμοῦ καί τοῦ μαρξισμοῦ ὡς δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος.

Καί ἡ Εὐρώπη; Ἡ μεγάλη ἀνερχόμενη Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα; Τί στ' ἀλήθεια θά μποροῦσε νά σημαίνει; Μήπως ἄλλη μιᾶ πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ μήπως τῆ μεγάλη προστάτιδα τῶν λαῶν καί τῶν πατρίδων πού ἐμεῖς ὀραματιζόμαστε;

Συμμαχητές,

Τό μέλλον εἶναι ἄγραφο. Ἄς ἀφήσουμε ὅλους ἐκείνους πού μεταιοδοξοῦν, ὅλους ἐκείνους πού δέν πιστεύουν στήν ἀνθρώπινη δύναμη, κι ἐπαφίονται στόν σκεπτικισμό πού αὐτό τό ἴδιο τό σύστημα προσέδωσε. Τό τέλος τοῦ 20οῦ αἰῶνα θά σημάνει καί τήν κατάρρευση τοῦ πολυπόθητου ἀμερικανικοῦ ὀνείρου τοῦ ἀτομικισμοῦ καί τοῦ καταναλωτικοῦ εὐδαιμονισμοῦ. Τά νέα δε-

δομένα που αναπτύσσονται θέλουν τά ξθη που θέλουν να κυριαρχήσουν, ένωμένα και ἄρρηκτα συνδεδεμένα με την ιστορική και πολιτιστική τους παράδοση.

Σ' αυτή την συγκεκριμένη ιστορική στιγμή οι Έλληνες ἔθνικιστές, φέρουν στην πλάτη τους την βαρύντατη ευθύνη της πραγμάτωσης του ἔθνικιστικού κινήματος σε πολιτική οντότητα. Ἐμεῖς δέν θά ἀφήσουμε αυτή την ευκαιρία να πάει χαμένη...

Η ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΟΜΕΝΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ διακήρυξη περί ἔθνικιστικής προοπτικής και πολιτικής στρατηγικής του Ἐθνικιστικού κινήματος έχει ιδιαίτερη βαρύτητα, διότι είναι προϊόν ζωντανής ἐσωτερικής διεργασίας και ἀποτελεῖ την βάση ἀναπτύξεως του ὁράματος στην γενικότερη πορεία του Ἐθνικισμοῦ στην Ἑλλάδα.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τό Ἐθνικιστικό Κίνημα χάνει στην συνέχειά του, ἂν μπορούμε να του ἀναγνωρίσουμε μία τέτοια, ἢ διαφοροποιεῖται σημαντικά ἀπό τίς ιδεολογικές του βάσεις στην εξέλιξή του. Αὐτός είναι ὁ πρῶτος λόγος που ευθύνεται για την ἀνυπαρξία μᾶς πολιτικής παραδόσεως του Ἐθνικισμοῦ στην Ἑλλάδα.

Στοιχεῖα του ἑλληνικοῦ ἔθνικιστικοῦ σκέπτεσθαι βρίσκουμε διαχρονικά ξεκινώντας ἀπό τόν Δραγούμη και τόν Γιαννόπουλο, στό καθεστώς τῆς 4ης Αὐγούστου ἢ τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ποτέ ὁμως δέν καταφέραμε να ἀναγνωρίσουμε μία ὁλοκληρωμένη ιδεολογική και πολιτική πρόταση μέσα στά καθεστῶτα αὐτά, ἢ ὁποῖα να ἐκφράζει τό ἔθνικιστικό κίνημα. Καί σε αὐτό παίζει τόν ρόλο της ἢ οὐσιαστικότερη διαφορά, ὅτι τό ἔθνικιστικό κίνημα δέν μπορεί παρά να εἶναι ἓνα λαϊκό κίνημα με βαθιά ἀπλωμένες τίς ρίζες του στόν λαό.

Ἄλλά και στην μεταγενέστερη και μεταπολιτευτική ιστορία μας, δέν ἀξιοθήκαμε να ζήσουμε τό ἔθνικιστικό κίνημα. Οἱ προσωπικές διαφορές, οἱ νοσηροί ἐγωκεντρικοί, ἢ ἀσφυκτική ἀστυνόμευση και ὑπονόμευση του χώρου ἀπό τό σύστημα, συνεπικουροῦσαν μ' αὐτήν την ἀλλοπρόσασλλη πολιτική παράδοση για να δώσουν καρπό στίς παιδικές ἀσθένειες του Ἐθνικισμοῦ, ἀπό τίς ὁποῖες πάσχουμε και πληρώνουμε σήμερα τό τίμημά τους, ἐπαληθεύοντας ἔτσι ὅτι νέοι ἔθνικιστές ἐξοφλοῦν ἀκόμη τά ἀπλήρωτα γραμμάτια τῶν παλαιῶν.

Ἄλλά ἐάν ἢ θρησκεία ἀποδέχεται την παρθενογέννηση, για κανένα λόγο ἢ πολιτική δέν εἶναι διαθεμιμένη να την ἀποδεχτεῖ. Κι αὐτό διότι πολιτική σημαίνει εὐρεση τῆς κοινῆς συνισταμένης τῆς αἰχμῆς

πίσω ἀπό την ὁποῖα συναθροίζονται ἀγωνιστές και λαός.

Καί ἐξηγούμεθα διεξοδικότερα:

Κανείς ἀπό τούς συναγωνιστές του Μ.Ε.Ν. δέν συμμερίζεται την πολυειπωμένη ἀποψη ὅτι μία μερίδα ἀνθρώπων μπορεί ξαφνικά με την μέθοδο του ἀλεξιπτωτισμοῦ να καθορίσει ἢ να αὐτοκαθορίσει τό ἔθνικιστικό κίνημα και την συνέχειά του. Ἡ ἀντίληψη αὐτή εἶναι τόσο παράλογη ὅσο ἀνέφικτη εἶναι και δέν ἀποτελεῖ για μᾶς παρά τό ἄλλοθι ὅλως ἐκείνων που δέν θέλουν να ἐκτεθοῦν πραγματικά στόν ἀγῶνα.

Τό ἔθνικιστικό κίνημα πρέπει να ἀνδρωθεῖ πολιτικά κι αὐτό δέν γίνεται ὅσο ὁ κάθε ἔθνικιστής, ὁ κάθε πατριώτης δέν ἀφήνει κάτι ἀπό την ἀγωνιστική του πορεία για να μετασηματίσει, να διαμορφώσει και ἐπιτέλους να συμμετάσχει στην κεντρική προσπάθεια. Σήμερα μόνο κάτω ἀπό τά στεγανά και με την ἀδιάκοπη συνύπαρξη τῆς θεωρίας και τῆς πρακτικῆς του ἔθνικισμοῦ πιστεύουμε ὅτι μπορούμε να προσδιορίσουμε τό μέλλον του κινήματος.

Για τούς παραπάνω λόγους πιστεύουμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἢ συμμετοχή ὅλων τῶν νέων ἔθνικιστῶν μέσα στός κόλπους του Μ.Ε.Ν. και του Ε.Κ. στό βαθμό που ἀποτελοῦν ἀναμφισβήτητα τόν κεντρικό φορέα του ἔθνικιστικοῦ χώρου. Δέν ὑπάρχουν τετελεσμένα για μᾶς σ' αὐτή την ὑπόθεση. Τό Ε.Κ. θά ἀνδρωθεῖ σε πολιτική δύναμη, ἐφ' ὅσον τά στελέχη του δουλέψουν σωστά και ὀδηγήσουν σ' αὐτή την εξέλιξη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Κοινωνική ἐπιταγή τέτοια ὑπάρχει και καθημερινά ἐπαυξάνεται. Τό ζήτημα που πρόκειται για τό Ε.Κ. εἶναι ἐξεύρεση τῆς σωστῆς πολιτικῆς.

Πολύ περισσότερο τό Μ.Ε.Ν. εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὀργανισμός που ἀποτελεῖ σήμερα τό φυτώριο τῆς αὐριανῆς καταστάσεως, ὅταν διαμορφώνει την μελλοντική ἐναλλακτική πρόταση, και εἶναι ἴσως ὁ ὁμόνος πο-

λιτικός χώρος όπου μπορούν να έπιτευχθούν ή συμμετοχική έσωτερική δημοκρατία μέσα από την οποία άφουγκράζεται τό κίνημα τά κοινωνικά αίτήματα.

Καταλήγοντας ξεκαθαρίζουμε τό έξής: ότι τό ΜΕΝ προσβλέπει στην πραγματική ύπόσταση του Έθνικιστικού Κινήματος, προσδιορίζοντας στην πορεία του θεωρία και πράξη μαζί μέ όλους τούς συναγωνιστές πού τό άποτελούν, και ξεκινά νά διαμορφώσει μια πρόταση για την κοινωνία, διαμορφώνοντας πρώτα άπ' όλα τόν καθένα από τούς συναγωνιστές ώστε νά μπορέσουν νά ύλοποιήσουν αυτό τό πρωτοποριακό στόχο.

2. ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Δέν είναι έθνικιστικό κίνημα έκείνο πού θά άσπασθει την αντίληψη της έπιστημονικά αντικειμενικής κοσμοθεωρίας. Γι' αυτό και δέν θά προσπαθήσουμε νά αναλύσουμε τίς παγκόσμιες και έσωτερικές πολιτικές εξελίξεις, μέ την πεποίθηση

ότι άτενίζοντας τά πράγματα από γενική άποψη, μπορούμε μέ άξονα τόν όρθολογισμό νά διακρίνουμε τό καλό από τό κακό. Άφήνοντας τό «χάρισμα» αυτό άνέπαφο στους «πεφωτισμένους» φιλελεύθερους και μαρξιστές της διανόησης και προτιμούμε νά τό αναγνωρίσουμε σε μεγάλα ιστορικά πνεύματα, όταν και έφ' όσον ύπάρχουν.

Άντιπροτείνοντας ένα άλλο πρίσμα θεωρήσεως των πραγμάτων, διακηρύσσουμε την πίστη μας στον ήρωικό ύποκειμενισμό και αυτό διότι ό έθνικιστικός τρόπος σκέψης διακατέχεται κυρίως από την έντιμότητα νά αναγνωρίζει σαν τελικό κριτήριο την δύναμη και την βουλησιοκρατία, έξω από πανανθρώπινες ήθικές και πέρα από την αλήθεια και τό ψέμα.

Στ' αλήθεια, ποιός θά μπορούσε μέ τό χέρι στην καρδιά, νά άποφασίσει τί είναι καλό; Ό ισραηλινός στρατός κατοχής στην Παλαιστίνη ή τά ιρακινά στρατεύματα στό Κουβέϊτ; Τί άραγε είναι πιο βολικό; Τά ηλεκτροφόρα σύρματα στην Βόρειο

Ήπειρο ή η πράσινη γραμμή στην Κύπρο; Τί πονάει περισσότερο; Η κρατική καταστολή της έξεγέρσεως των Κινέζων φοιτητών ή η άμερικανική είσβολή στον Παναμά; Ποιός είναι ό πιο εύηχος οίωνός; Η δημογραφική έκρηξη στον τρίτο κόσμο ή το μεταναστευτικό ρεύμα προς την Εύρώπη;

Άλλά άς μήν δυσκολεύουμε τά πράγματα, ύπάρχουν δύο είδών λαοί: αυτοί πού ύποφέρουν από άστυτία και αυτοί πού ύποφέρουν από άύπνια μόνο στην σκέψη ότι η εύμερρία τους στηρίζεται στην έξαθλίωση των πρώτων. Άντίστοιχα στον δυτικό κόσμο ύπάρχουν δύο κάστες ανθρώπων: αυτοί πού ζούν τό κοσμοπολίτικο άμερικάνικο όνειρο και εκείνοι πού ζούν την σκληρή και παράλογη καθημερινότητα. Μέ αυτά τά δεδομένα, οδηγούμεθα στην διαπίστωση ότι σήμερα ό κόσμος κινείται αλλά δέν αλλάζει από μόνος του.

Πράγματι, πόσο ένθαρρυντικό είναι και τί προμηνύει τό άνοιγμα της άγοράς στό άνατολικό μπλόκ, ή πε-

τρελαϊκή κρίση, ή ένωση τῶν Γερμανιῶν; Κάτω ἀπό ποιά σημεῖα θά δικαιολογηθοῦν τὰ ἀδικαιολόγητα τῶν γενομένων κατὰ τήν Γιάλα; Καί ποῖο ὄραμα εἶναι ἐκεῖνο πού θά ἀντισταθμίσει τόν ζηλόφθονο θεό τοῦ 20ου αἰ., τό χρυσάφι;

Παράλληλα καί στήν Ἑλληνική πραγματικότητα. Πῶς θά ἀντιμετωπίσει ὁ πολίτης ἐκεῖνος πού γιά χρόνια καί ἐνώπιον τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου, πίστευε στήν δυτική συμμαχία καί ἐγκαρδιότητα, ὅταν ἀνακαλύψει ὅτι ἡ πατρίδα του βρίσκεται ὑπό οἰκονομική κατοχή πού δέν πλησιάζει ἴσως κανένα ἄλλο προηγούμενο κατοχῆς στήν ἱστορία; Τί ἐπιφυλάσσει τό μεγάλο ἄνοιγμα τῆς ἀγορᾶς καί τῶν κρατῶν - μελῶν τῆς ΕΟΚ τό '92; Πῶς αἰσθάνονται σήμερα ἐκεῖνοι πού δειροπολοῦσαν τήν ἀταξική κοινωνία ὅταν διαπιστώσουν ὅτι ὀλόκληρη αὐτή ἡ ὑπόθεση δέν ἦταν παρά οἱ δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος; Ποιό εἶναι σι' ἀλήθεια τό μέλλον τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ὅταν διαπιστώνει τήν ἀνυπαρξία ἰδανικῶν, τό ἀδιέξοδο τοῦ συστήματος, περισσότερο τώρα πού ἐξανεμίστηκε καί αὐτή ἀκόμη ἡ ἐλπίδα τῆς «ἐπιχρυσῆς» Ὀλυμπιάδας;

Δέν κρίνουμε σκόπιμο νά προχωρήσουμε παραπέρα. Τά σημεῖα τῶν καιρῶν ὀδηγοῦν καταφανέστατα στήν ἔλλειψη ἰδανικῶν, ἀξιῶν καί ὀράματος.

Ἡ κρίση κορυφώνεται καί ἡ κοινωνία περιμένει ἐναγωνίως νά δεῖ ποῖός θά τήν καρπωθεῖ. Ἡ ἐποχὴ ἀποζητᾶ τό ἐθνικιστικό κίνημα καί ὅλα δείχνουν πῶς μέ ἀφετηρία τόν Ἑθνικισμό, θά ὑλοποιηθεῖ ὁ αὐριανός κόσμος. Οἱ εὐθύνες καί τό μέλλον ἐναπόκεινται στήν ἴδια τήν πορεία τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος.

3. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΟΜΕΝΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ μελλοντική ὑπόσταση τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος εἶναι μιά ὑ-

πόθεση ἡ ὁποία δέν ἐπιδέχεται ἐρασιτεχνισμούς. Τά πολιτικά δεδομένα ὅπως ἔχουν διαμορφωθεῖ σήμερα, δίνουν στόν ἐθνικισμό γιά τά ἐπόμενα χρόνια μιά καλή εὐκαιρία μετά ἀπό τρία χρόνια μέ τίς Εὐρωεκλογές, ἐνῶ τό ἐκλογικό σύστημα γιά τίς ἐθνικές ἐκλογές, ἔθεσε οὐσιαστικά ἐκτός μάχης τά μικρά κόμματα.

Παράλληλα, ὅμως δέν θεωροῦμε ἀδύνατη τήν ἐκλογική μας ἄνοδο στίς εὐρωεκλογές στόν βαθμό πού ὑπάρχει κοινωνικό αἶτημα τότοιο πού μέχρι σήμερα παρέμεινε ἀνεκμετάλλευτο. Τό ΜΕΝ πρέπει σ' αὐτή τήν φάση τοῦ ἀγῶνα νά προχωρήσει θεμελιώνοντας σωστά θεωρία καί πράξη, προκειμένου νά τεθοῦν οἱ σωστές προϋποθέσεις ἀγῶνα μέχρι τοῦ χρονικοῦ ὀρίου τῶν τριῶν αὐτῶν χρόνων.

Πρώτη μέ κύρια δραστηριότητα τῆς νεολαίας εἶναι ἀναμφισβήτητα τό 1ο Συνέδριο τοῦ ΜΕΝ. Τό συνέδριο αὐτό πρέπει νά ἀποτελέσει τό σημεῖο ἀφετηρίας ἀγῶνα γιά τό μέλλον, νά δώσει στό σύνολο τῆς ὁργανώσεως νά κατανοήσει τήν πραγματική κατάσταση, ἐνῶ ταυτόχρονα καταδεικνύει ὅτι τό κίνημα διαμορφώνεται μέσα ἀπό τήν συμμετοχή καί τήν συλλογική προσπάθεια.

Μέ μιά πρώτη ματιά μπορούμε νά ἀναγνωρίσουμε δύο οὐσιώδη σημεῖα γιά τό Συνέδριο αὐτό:

1. Τό γεγονός τοῦ ψηφίσματος ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ λειτουργία τοῦ ΜΕΝ πού θεμελιώνει ἕνα κίνημα αὐτοδύναμο καί δημοκρατικά συγκεντρωτικό.

2. Τήν ὑπαρξη συλλογικῆς διεργασίας τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μέ κατεύθυνση κοινῆς ἰδεολογικοῦ καί πολιτικοῦ ὀράματος πού νά ἀνταποκρίνεται στήν ἑλληνική κοινωνία, καί τό ψήφισμα τῆς διακηρύξεως τοῦ 1ου Συνεδρίου τοῦ ΜΕΝ, πού ἀφορᾶ τήν μεθοδολογία τῆς ὁργανώσεως τῶν ἐπομένων χρόνων.

Ποιά εἶναι ὅμως ἡ ἐνδεδειγμένη μεθοδολογία αὐτή καί ποιά ζητήμα-

τα ὁργανώσεως ἀξίζει νά προσεχθοῦν προκειμένου νά ἐπιτευχθοῦν οἱ στόχοι τοῦ κινήματος;

Τό ἐρώτημα αὐτό, πού ἀποτελεῖ τό κύριο πρόβλημα πρὸς τό παρόν θά προσπαθήσουμε νά ἀποσαφηνίσουμε ἀμέσως.

Τό ΜΕΝ διακατέχεται ἀπό τήν σοβαρότητα νά μὴν ἐθελοτυφλεῖ τήν κοινωνία αὐτή μποροῦν τήν μεταλλάξουν ἐξωτερικοί παράγοντες. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐάν θέλουμε νά διαμορφώσουμε τήν κοινωνία πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νά διαμορφώσουμε τούς ἑαυτούς μας, τούς στελέχη μας καί νά προετοιμαζόμαστε πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση. Εἶναι ἕνας δρόμος μακρὺς, καθ' ὅσον ῥόδινος ἀλλά ἐξ ἴσου ἀπαραίτητος γιά τήν μελλοντική μας πορεία.

Μέ ἄξονα τήν παρέμβαση, στήν κοινωνία, σέ ὅλους τούς κοινωνικούς τομεῖς τά στελέχη μποροῦν νά ἀποκομίσουν πολλὰ καί μέ τήν διαπροσωπική ἐπικοινωνία μποροῦν νά δοκιμασθοῦν οἱ ἰδέες μας καί ἡ πρακτική μας καί νά βελτιωθεῖ τῆς βαθμίδων.

Ἄν θέλουμε νά γίνουμε σαφέστεροι, θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἐφικτό καί πιτακτικό ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς τελεως τῶν 500 στελεχῶν σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα μετά ἀπό τρία χρόνια. Αὐτή εἶναι ἡ βασικώτερη ἐννοια καί ἐπασχόλησή μας γιά τό ἐγγὺς μέλλον. Ἡ ἐξακολουθητική διαπροσωπική ἐπικοινωνία καί μετάγγιση νεοῦ αἵματος στήν ὁργάνωση, εἶναι μιά ὑπόθεση πού περνᾶ καθαρά ἐπὶ τὰ χέρια μας καί εἶναι αὐτή ἡ ὁποία θά κρίνει τελικά τό μέλλον τοῦ κινήματος.

Συναγωνιστές, ἄς προχωρήσουμε κρατώντας ζεστά μέσα στήν καρδιά μας τά λόγια τοῦ πρωτοπαιδίου Δραγοῦμη. Ἄς πάρουμε τίς εὐθύνες στοὺς ὤμους μας λέγοντας πῶς ἐμεῖς καί μόνον ἐμεῖς μποροῦμε νά σώσουμε τήν Πατρίδα καί ἐνῶ δέν τήν σώσουμε ἐμεῖς, τότε δὲν βλέπουμε γιατί θά ἔπρεπε ἡ πατρίδα μας νά σωθεῖ...

ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΕΝΟΥΑ

Ρατσισμός & Ολοκληρωτισμός

(Μετάφραση: ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

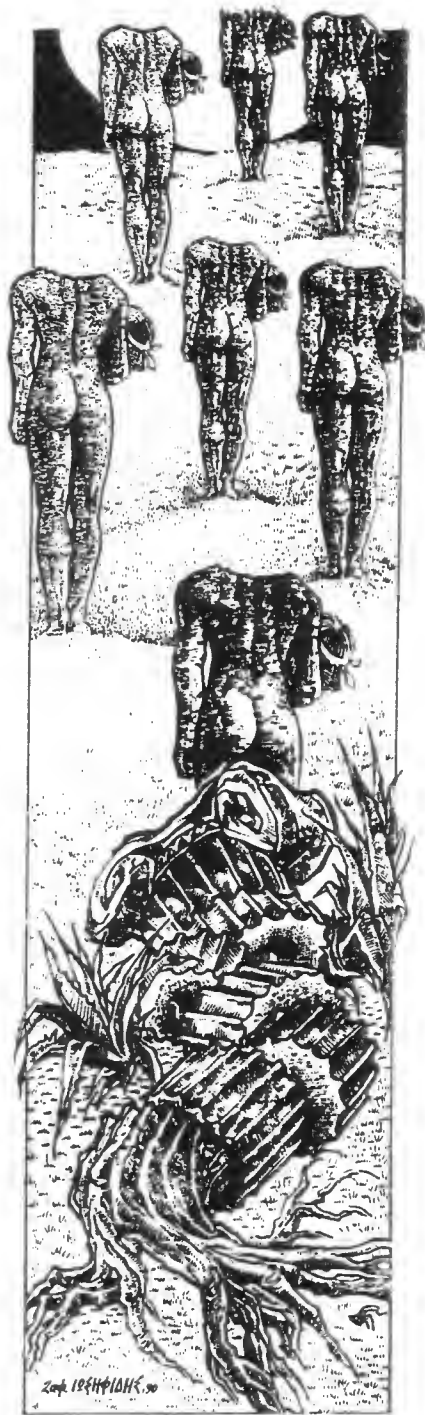
Υπάρχει άλλος ένας τύπος ρατσισμού που θά ήθελα νά αναφέρω: είναι αυτός ο τύπος που θεωρεί όλες τις άλλες κουλτούρες εξαιρετικές, εκτός από τήν δική του. Έδω, ο μηχανισμός είναι διαφορετικός. Δέν υπάρχει ή άρνηση του άλλου, αλλά αντίθετα ή άρνηση του έαυτού του.

Μέ άλλα λόγια, ή φιλία προς τόν άλλο μετατρέπεται σε μανία, σε αγάπη προς όλες τις άλλες κουλτούρες εκτός από τή δική του. Ο φόβος προς τόν άλλο, σ' αυτή τήν περίπτωση, αντί νά βγαίνει προς τά έξω, γυρίζει έναντιόν του. Η έκθεση όρισμένων έρευνητών που άνησυχούν για τήν διάβρωση που υπάρχει στην παράδοση των Βογογο και των Dogons (φυλές ίθαγενών), αλλά μένουν σιωπηλοί μπροστά στον έκφυλισμό τής συλλογικής ευρωπαϊκής ταυτότητας, είναι ένα τυπικό παράδειγμα μανίας προς τόν άλλο.

Αυτοί οί κληρονόμοι των ιδεών των σαλονιών του 18ου αιώνα περί «έπιβλητικού αγρίου», είναι ή ξενομανία τής Δύσης, ένα τύπος μίσους του έαυτού. Η έθνολογία δέν παίρνει πιά τόν τύπο του κηρύγματος για τόν Άλλο, αλλά πίο καθαρά και άπλά μία όμιλία από τόν Άλλο. Μπορεί νά πέσει κανείς σε έναν αντίστροφο έθνοκεντρισμό, που οδηγεί, όπως σημειώνει ο Raymond Aron στό σημείο σε κοινωνίες που

θεωρούνται «πρωτόγονες» νά θέτουν τά πρότυπα «πάνω στή βάση των οποίων ή άξία των κοινωνιών που θεωρούνται "πολιτισμένες" μπορεί νά μετρηθεί» (Le Figaro Litteraire, 25 Αυγούστου 1956). Είναι αντίφατικό νά είσαι υπερσυντηρητικός απέναντι σε ξένες ομάδες, αλλά έπαναστατικός απέναντι στή δική σου, νά χαιρέσαι νά βλέπεις τους Άμερικανούς μαύρους νά ανακαλύπτουν τις ρίζες τους, αλλά νά ειρωνεύεσαι τις προσπάθειες των Ευρωπαίων νά ανακαλύψουν τις δικές τους. Ο άποπολιτισμός των Έσκιμώων και των Ινδιάνων δέν είναι περισσότερο ή λιγότερο καταδικαστέος από τόν άποπολιτισμό των Ευρωπαίων.

Οδηγούμενος από αυτόν τόν τρόπο σκέψης, ο Thierry Maulnier έθεσε τις ακόλουθες έρωτήσεις: «Δέν πρέπει νά σκεφτούμε ότι είναι άναπόφευκτο άργά ή γρήγορα νά έχουμε μία άπόλυτη μίξη των ανθρώπινων φυλών; Επίσης ότι όλες οί διαφορές θά εξαφανιστούν και ή ανθρωπότητα θά υποβιβαστεί σε ένα άπλό μορφολογικό και ψυχολογικό τύπο; Μέ αυτόν τόν τρόπο όλες οί συγκρούσεις θά εξαφανιστούν. Αλλά σε αυτή τήν περίπτωση, τί θά απογίνει σε ό,τι είναι νέγρικο; Τί θά γίνει μέ τους Ινδιάνους τής Άμερικής και σε ό,τι έχει άπομείνει από τήν

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ: ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γράφει ο **ΚΩΣΤΑΣ ΖΕΡΒΑΣ**
Φοιτητής Φαρμακευτικής

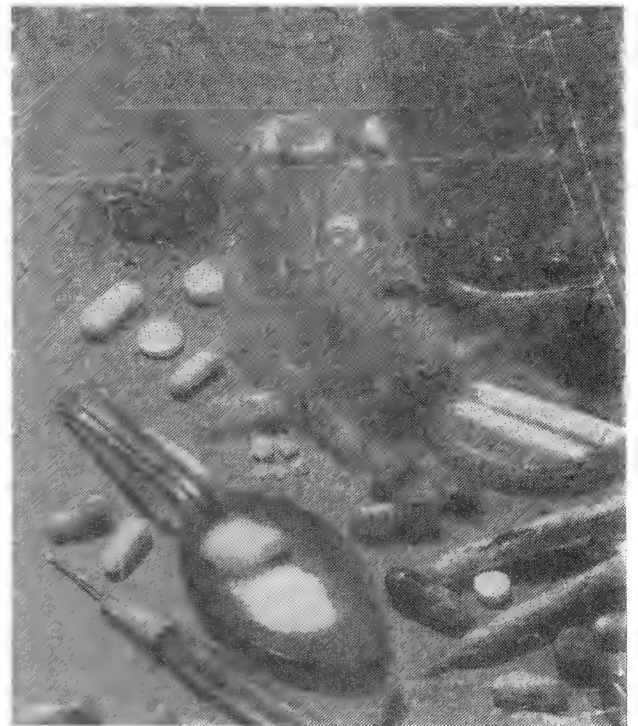
Στους ήρωϊνομανείς και στους χρήστες LSD φτάνει στο άποκορύφωμα. Το σώμα φαντάζει έρμαιο του ναρκωτικού, που καθίσταται πλέον ή μόνη πηγή ενέργειας και είναι άπαλλαγμένο απ' όλα τ' όριακά σύνορα, με την ένταση της ναρκομανίας. 'Η λέξη «πρεζάκιας» ταιριάζει πλέον σε πολλούς από τους νέους που μ'ας περιτριγυρίζουν. Οί άδεις άμπούλες και οί ψεύτικες συνταγές γίνονται άντικείμενα λατρείας αυτού του έκ παραδρομής φετιχιστή και φυλάγονται προσεκτικά καθώς έχει αναπτυχθεί μιά έρωτική σχέση μεταξύ του χρήστη και του άντικειμένου. "Ένα έκπληκτικό γεγονός αναφέρεται για τους όπιομανείς. 'Η μόνιμη φθορά τών έγκεφαλικών τους κέντρων έπιφέρει πολύ σπάνια πραγματική πνευματική άσθένεια. 'Αντίθετα οί χρήστες χασίς πάσχουν από συνεχείς ψυχωσεις. Αυτό σημαίνει ότι ή συνεχής μανία τών όπιουμανών τους προστατεύει, από τήν ψύχωση. 'Ισχυρίζονται δηλαδή ότι τήν χρησιμοποιούν σαν μέσο απόκρουσης τής ψυχωτικής άποσύνθεσης του έγώ τους. Τό θέμα βέβαια είναι που τή διοχετεύουν και κατά πόσο διώκονται ποινικά.

'Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει και ή όδος χορήγησης του ναρκωτικού. 'Η ένδοφλέβια χορήγηση έχει σαν άποτέλεσμα τήν πιό γρήγορη μεταφορά του ναρκωτικού μέ τό αίμα στα έγκεφαλικά κέντρα.

'Η κινηματογραφική εικόνα του χρήστη που άμέσως μετά τή χορήγηση μέ τή σύριγγα χαλαρώνει έκστασιασμένος, είναι άπόλυτα άληθινή. 'Ο έξαντλητικός ρυθμός τών ενέσεων, ή άτεχνη και βιαστική χρήση τής σύριγγας προκαλεί τά γνωστά «σημάδια» του ναρκομανούς που ούσιαστικά είναι όφθαλμοφανή αίματώματα και θρομβώσεις.

Σέ άκραίες περιπτώσεις ή όλοσχερής καταστροφή τών φλεβών όδηγει σε όδυνηρότατες ενέσεις στα γεννητικά όργανα, και έντέλει στήν ένδομυϊκή χορήγηση μέ τήν όποία παρουσιάζεται γρήγορη διάχυση του ναρκωτικού στους ιστούς. 'Ιδιαίτερη μνεία χρειάζεται και για τήν «πρέζα» ή ένρινισμός. 'Ο χρήστης χρησιμοποιεί αυτή τή μέθοδο για γρηγορότερα άποτελέσματα. 'Η ενέργεια εμφανίζεται 1 έως 2 λεπτά μετά τήν «μυσταγωγία» μέ βασικό σύμπτωμα τοπική άγγειοσύσπαση που έλαττώνει τόν ρυθμό άπορρόφησης και παρατείνει τή δράση.

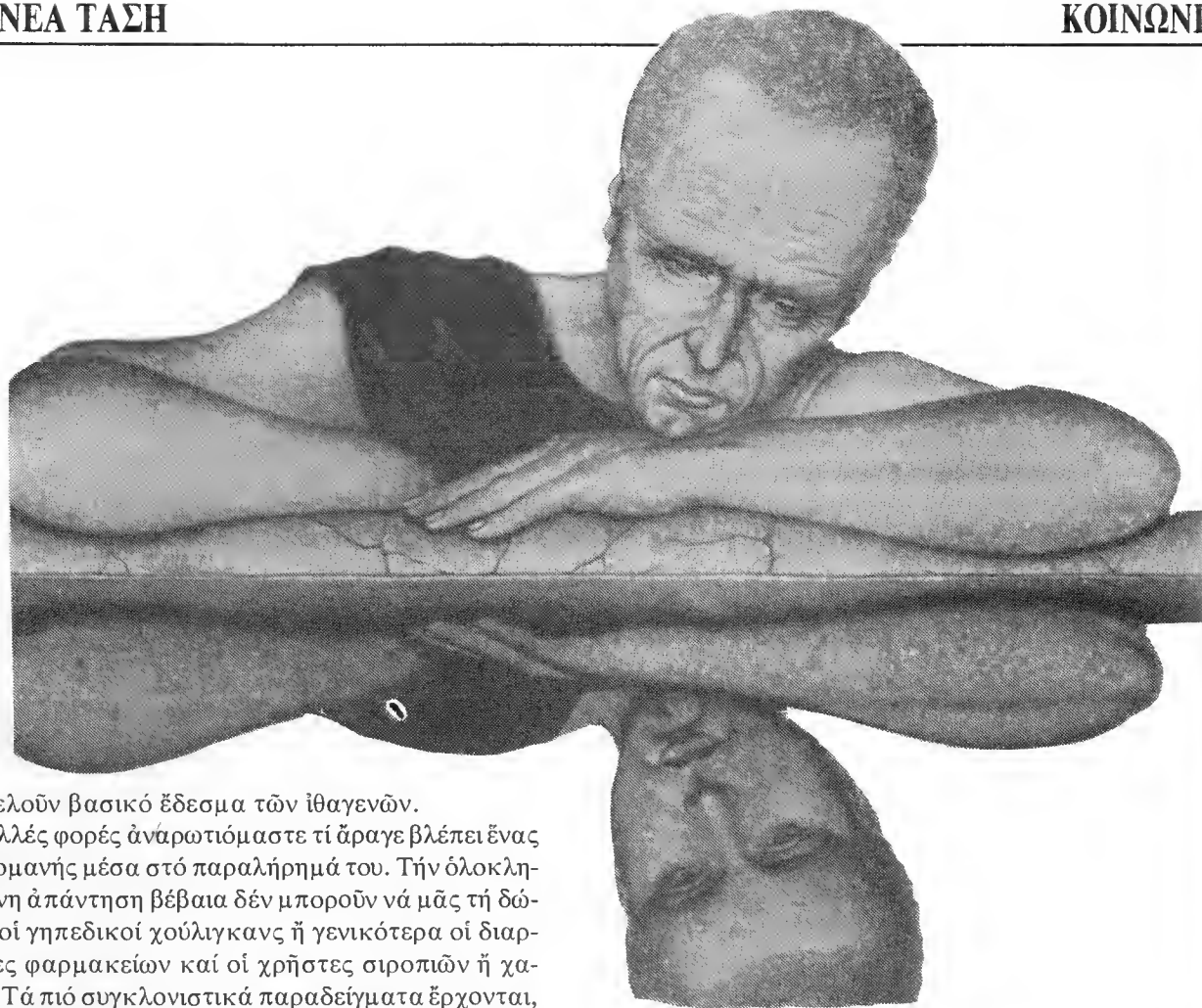
'Από τή στιγμή όμως που τά ναρκωτικά είναι πρόσφορα για άπορρόφηση απ' όλες σχεδόν τίς όδους χορήγησης ή έπινοητικότητα τών προαγωγών και τών χρηστών έχει φτάσει σε νέους όρίζοντες. 'Η πιό δη-

μοφιλής λήψη κοκκαίνης είναι τό «κράκ». Στέρεο μίγμα υδροχλωρικής κοκκαίνης και όξινου άνθρακικού Νατρίου που καπνίζεται μέ ειδική πίπα και μέσα σε 7-8 δευτερόλεπτα έπιφέρει τό «ποθητό άποτέλεσμα». Πολλά άτυχήματα έκρήξεων έχουν αναφερθεί κατά τήν παρακινδυνεμένη διαδικασία παραγωγής αυτού του μίγματος. Στήν έλληνική πραγματικότητα βέβαια δέν εισχώρησε άκόμα αυτή ή συνήθεια αλλά τό «τσιγαρίκι» που άγόγγυστα άντιμετωπίζεται από πολλούς μέ «γραφικότητα» είναι τό πλέον καθιερωμένο. "Ας μήν ξεχνάμε βέβαια και τό χιλιοτραγουδισμένο ναργιλέ ή «λουλά» αναπόσπαστο στοιχείο τής βλακώδους στιχουργικά και κενής «άνθολογίας» του ρεμπέτικου που άποτελεί άντικείμενο μελέτης, άνάλυσης και πιθανώς χρήσης τών κουλτουριάρικων κύκλων.

Γνωστά είναι και τά «space cakes» που ούσιαστικά είναι βρώσιμα σκευάσματα ναρκωτικών και άποτελούν μιά «έκπολιτισμένη» διασκευή τής γραφικής ινδιάνικης δεοντολογίας τής άρεσκούμενης στή μάσηση τών ναρκωτικών.

Τά φύλλα τής κόκας, ό παραισθησιογόνος κάκτος peyotl (δρ. συστατικό μεσκαλίνη) άποτελούσαν και

ἀποτελούν βασικό ἔδεσμα τῶν ἰθαγενῶν.

Πολλές φορές ἀνάρωτιόμαστε τί ἄραγε βλέπει ἓνας ναρκομανής μέσα στό παραλήρημά του. Τήν ὀλοκληρωμένη ἀπάντηση βέβαια δέν μποροῦν νά μᾶς τή δώσουν οἱ γηπεδικοί χούλιγκανς ἢ γενικότερα οἱ διαρρήκτες φαρμακείων καί οἱ χρήστες σιροπιῶν ἢ χαπιῶν. Τά πιό συγκλονιστικά παραδείγματα ἔρχονται, μέσα ἀπό τόν χαώδη κόσμος τῶν ἐμπειριῶν τοῦ LSD. Τό διαθυλαμίδιο τοῦ λυσεργικοῦ ὀξέος εἶναι ὑπεύθυνο γιά ἀκραίες ἀνωμαλίες ἀντίληψης τῶν αἰσθήσεων. Οἱ διασταυρώσεις τῶν αἰσθήσεων (ΑΚΟΗ - ΑΦΗ) ὀδηγοῦν σέ ἔκσταση δυσφορία, μελαγχολία καί ἀπόγνωση. Χρώματα δημιουργοῦν τήν ἐντύπωση ὅτι ἀκούγονται καί μουσική ὅτι μπορεῖ νά ψηλαφισθεῖ. Τά καλειδοσκοπικά ἐξώφυλλα τῶν χίππικων δίσκων (Iron Butterfly, Canned Heat) ἀποτελοῦν ἓνα χτυπητό παράδειγμα. Ἡ αἴσθηση ἐπίσης τοῦ χρήστη ὅτι κάτω ἀπό τό δέρμα του κινοῦνται ἔντομα ὅπως κατσαρίδες ἢ μυρμήγκια εἶναι μιά χαρακτηριστική περίπτωση παραληρηματικῆς κατάστασης. Ἐπίσης μακάβριες παραισθήσεις συνδεδεμένες μέ προσωπικές ἐμπειρίες περιπτώσεις ἐπαφῆς μέ τό σατανᾶ, αἰώρησης στό κενό ὀλοκληρώνουν τήν φθορά τοῦ ψυχικοῦ κόσμου.

Ἡ ψυχική ἐξάρτηση εἶναι ὑπέρμετρη. Οἱ μακροπρόθεσμες συνέπειες ἐμφανίζονται μέ τερατογενέσεις καί αὐξηση τῆς συχνότητος τῶν ἀποβολῶν. Οἱ θάνατοι ὅμως ὀφείλονται τόσο γιά τό LSD ὅσο καί γιά τά ἄλλα ναρκωτικά καί στίς θανατηφόρες προσμίξεις τῶν διακινούμενων δόσεων. Γνωστή μαύρη ἢ ἄσπρη γιά παράδειγμα εἶναι προσωνομίες νοθευμένων ναρκωτικῶν. Ἀπό τή στιγμή μάλιστα πού τό ἀγοραστικό κοινό ἀνανεῶνεται λόγω ραγδαίας θνησιμότητος δέν ὑπάρχει λόγος γιά τούς ἀσυνείδητους ἐμπόρους τοῦ θανάτου νά «φέρουν» καθαρό «πράγμα» στήν ἀ-

γορά. Οἱ περαιτέρω θανατηφόρες νοθεῖες συνεχίζονται σέ κάθε εἶδους συναλλαγῆ μέσα σ' ἓνα φαῦλο κύκλο θανάτου - ἐγκληματικότητος - ἀπάτης καί ἀισχροκερδίας.

Ἄναμφίβολα ἀκόμα καί γιά τούς εὐσυνείδητους γιά τούς κύκλους προωθητές καθαρῶν ναρκωτικῶν τίποτα δέν ἀλλάζει στή δική μας δεοντολογία. Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἥρωϊνη ἀποτελεῖ ἀπό χημικῆς ἄποψης ἀκετυλιωμένο παράγωγο τῆς μορφίνης πού λαμβάνεται μέ κοπιαστική καί πολυδάπανη διαδικασία. Ἡ ἐξαρτησιογόνος δράση της εἶναι πολύ ἔντονη καί ὑποθάλλει τή μακροχρόνια χρήση πού ὀδηγεῖ στό θάνατο πού ὀφείλεται σέ ὀργανικές βλάβες ποικίλης φύσεως. Ἰδιαίτερη μνεία χρειάζεται καί γιά τά ἀμφεταμινοειδή πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό ἄτομα μέ αὐξημένο στρές ὅπως φοιτητές καί αὐτοκινητιστές. Τά νόμιμα αὐτά στήν οὐσία ναρκωτικά ὑπάγονται στό ψυχοδιεγερτικά φάρμακα καί ἡ ἀλόγιστη χρήση τους δημιουργεῖ πτυχιούχους ράκη, ἐπικίνδυνους ἐπαγγελματίες, ἀπό τή στιγμή πού ἡ διακοπή τῆς χρήσης ἔχει σάν συνέπεια ἐξάντληση καί παραισθήσεις γενετήσιας φύσεως.

Καλό θά ἦταν κάποιοι ἄνθρωποι νά προσπαθοῦν νά ἐπαυξήσουν τό κοινωνικό τους ποιόν καλλιεργώντας τίς ἔμφυτες δυνάμεις τους καί ὄχι χρησιμοποιώντας φαρμακευτικές οὐσίες παρεμφερεῖς πρὸς τά ναρκω-

τικά για να ὀρθοποδήσουν. Αὐτή ἡ παραίτηση δέν ἰσχύει μόνο γιά τήν προαναφερόμενη κατηγορία ἐπίδοξων διανοητῶν ἢ τέλειων ἐπαγγελματιῶν ἀλλά γενικότερα γιά ὅλους αὐτούς πού ἀναζητοῦν τήν εὐκολή καί τεχνητή ἀπόδραση ἀπό τά πραγματικά τους προβλήματα καί τίς πενιχρές τους δυνατότητες. Τό ἐρώτημα εἶναι πότε ἡ πολιτική τῆς χώρας μας θά γί-νει τόσο ἐθνοκεντρική ὥστε σέ συνδυασμό μέ τήν βοήθεια ἐνός συνειδητοποιημένου λαοῦ νά καταφέρει νά ἐνεργοποιήσει τήν ὀριστική καί τελική μάχη γιά τήν ἐξάλειψη αὐτοῦ τοῦ καρκινώματος;

Οἱ ἀληθινές ιδέες καί τά δραστικά μέτρα μένουν καταχωνιασμένα ἐνῶ οἱ ἀφίσες καί τά ἔντυπα τῶν ἐμμεσῶν δολοφόνων τυγχάνουν «προσεκτικῆς» καί «διαζευκτικῆς» ἀντιμετώπισης. Οἱ ἐτήσιοι ἀπολογισμοί τῶν νεκρῶν τῆς ἐπαρχίας εἶναι πάντοτε ἀνακριβεῖς. Τό κοινωνικό στίγμα βλέπετε ἐμποδίζει τους οἰκείους νά χρηστοῦν γονεῖς ἢ συγγενεῖς νεκρῶν ναρκομανῶν. Δυστυχῶς ἡ προοπτική τοῦ δικοῦ μας ἀγώνα εἶναι μακροχρόνια καθῶς ἡ ἀφύπνιση ἐνός λαοῦ ἀρχίζει μόνο ὅταν τό πρόβλημα πλέον ταρακουνᾶ ἔντονα τή συλλογική «εὐζωῖα» καί εὐημερία.

Τό περίφημο Dealing ξεκίνησε ἀπό τά ἀστικοποιημένα γκέττο τῶν ΗΠΑ γιά νά «χειραγωγήσει» τόν μαῦρο ὅπως πιστεύουν οἱ ἴδιοι οἱ ἐγχρωμοί καί οἱ ὑποστηρικτές τους. Τώρα πού ἡ μάστιγα εἶναι φανερά διαταξική καί διαφυλετική ἡ εὐθύνη μετατοπίζεται στοὺς πολιτικούς κάθε ἀπόχρωσης.

Ἡ προσήλωση στό ἰδεῶδες τοῦ ἀνόθευτου καί ἀφυπνισμένου ἀνθρώπου εἶναι τό βασικό πολεμοφόδιο στόν ἀγώνα γιά τήν καλύτερευση ἐνός τόπου πού ἄλλοτε ὑπῆρξε ἀπλόχερος καί ἀνιδιοτελής φωτοδότης ὅλων τῶν πνευματικῶν ἀξιών.

Ὁ θάνατος καλλιεργείται ἐπίσημα στίς τριτοκοσμικές χώρες καί ἔπειτα προωθημένος ἀπό ἀλλότρια συμφέροντα, ἔντεχνα καλυμμένα, ἀρχίζει τό ταξίδι του στόν πολιτισμένο κόσμο. Στήν Ἑλλάδα ἡ θωράκιση ὅλων δέν εἶναι τόσο ἰσχυρή γιά νά τόν ἀπορρίψουν μέ περιφρόνηση. Ἡ προστασία τῶν ὑποψηφίων θυμάτων καί ἡ πάταξη τῶν ὑπευθύνων καί τῶν αὐτουργῶν εἶναι θέμα ἐθνικοῦ σθένους. Διερχόμενοι μιά κρίσιμη περίοδο ἔκλυσης καί ἀδιάκοπου σφυροκοπήματος τῆς σταθερότητας καί τῆς ὅποιας ἀνθρωποκεντρικῆς ἔννοιας ἔχει ἀπομείνει ἀκμαία, δέν πρέπει νά ἀπογοητευόμαστε.

Ἀντίθετα πρέπει μέ κάθε μέσο νά συμβάλλουμε στήν καταπολέμηση τῆς μάστιγας πού λέγεται «διακίνηση ναρκωτικῶν».

Γιά τήν πολιτεία ἡ λύση πρέπει νά δοθεῖ μέσα ἀπό τήν θέσπιση μιᾶς ποινῆς πού θά εἶναι ἀποτρεπτική γιά αὐτούς πού ἐπιχειροῦν τή διάδοση τῶν ναρκωτικῶν. Κι αὐτή ἡ ποινή δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ποινή τοῦ θανάτου γιά τους ἐμπόρους ναρκωτικῶν. Ἐνα ἐπίσης λεπτό σημεῖο, τό ζήτημα δηλαδή τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς χρήσης ναρκωτικῶν ἀπό τή διακίνηση πρέπει νά προσεχτεῖ ἰδιαίτερα. Δυστυχῶς ἐκεῖνος

ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῖ ναρκωτικά θά βρεθεῖ μαθηματικά στήν ἀναπόφευκτη θέση νά τά διακινήσει. Ἀπό τήν ἄλλη ἡ δικαιολογία τῆς προσωπικῆς χρήσης ἔχει ἀποφυλακίσει, ἰδιαίτερα μετά τήν νομοθετική καθιέρωση τοῦ διαχωρισμοῦ χρήσης - διακίνησης τό 1986, πάνω ἀπό 1.200 ἐμπόρους ναρκωτικῶν ἐκ τῶν ὁποίων μόνο δύο (2)! κατέβαλαν κάποια σημαντική χρηματική ἐγγύηση τῆς τάξεως τῶν 2 ἑκατομμυρίων. Ὅπως γίνεται φανερό τέτοιοι νόμοι οὐσιαστικά εὐνοοῦν τή διάδοση τῶν ναρκωτικῶν καί καθόλου δέν τήν ἐπιβραδύνουν!

Ἐνα ἀκόμα ἀναγκαῖο μέτρο θά ἦταν ἡ καθιέρωση τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποτοξίνωσης γιά τους χρηστες καί ἡ προσπάθεια ἐπανένταξης τους στήν κοινωνία μέσα ἀπό εἰδικά ἰδρύματα πού θά πρέπει νά ἰδρυθοῦν γι' αὐτό τό σκοπό.

Ἡ μάχη κατά τῶν ναρκωτικῶν ἔχει πολύ δρόμο ἀκόμα νά διανύσει ἐνῶ ἀντίθετα ἡ διακίνησή τους ἐξαπλώνεται ἀστραπιαία.

Στό βαθμό πού ὑπάρχουν τά τεράστια οικονομικά συμφέροντα πού ἀποφέρει αὐτή ἡ διακίνηση καθίσταται ἀμφίβολος ὁ ἔλεγχος τῆς ἀπό τήν πολιτεία.

Γι' αὐτό μιά ἀκόμα διέξοδος γιά τήν ἀποφυγή τῆς παγίδας τῶν ναρκωτικῶν ἀπό τους νέους εἶναι ἡ θωράκισή τους μέ χαμένα ἰδανικά ὅπως εἶναι αὐτό τῆς ἀγάπης πρὸς τήν πατρίδα, τῆς μέριμνας γιά τήν δημιουργία καί τήν ἀνάπτυξη οἰκογενείας, τῆς διάδοσης καί τῆς ἐνίσχυσης τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἡ Πολιτεία θά πρέπει νά μεριμνήσει γιά τήν καλλιέργεια προτύπων πνευματικῶν ἀνθρώπων (ἤδη ἀπό τήν προσχολική ἡλικία) μακριά ἀπό τήν ὑλιστική καί εὐδαιμονιστική ἀντίληψη πού στρέφει τους νέους περισσότερο σέ μιά διαρκῆ πάλη καί ἀναζήτηση ὅλο καί περισσότερο ὑλικῶν ἀγαθῶν ὑποδουλώνοντας ἔτσι τό δημιουργικό τους πνεῦμα καί καθιστώντας τους ἀβουλα πόνια στίς ἐπιταγές τῶν μεγάλων πολυεθνικῶν.

Εἶναι στό χέρι τῆς Πολιτείας νά ἀποστρέψει ἀπό τους νέους πολίτες τῆς τό πρόσωπο τοῦ θανάτου ἐφόσον βέβαια δέ θέλει νά χαθεῖ καί ἡ ἴδια...

Μπροστά στην παγκόσμια ειρήνη

Του ΚΟΣΜΑ ΛΩΛΗ

«Έβγαλε διάτα ο Κρούταγος, τής Βουλγαρίας ο τσάρος...» Μέσα από τις τελευταίες κλαγγές των όπλων και λίγο πριν σβήσουν οι ιαχές των πολεμιστών, ξανακούστηκε σέ δλόκληρο τον κόσμο μία φράση που έκανε όλους τους ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους να ριγίσουν. Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών τής Αμερικής Τζώρτζ Μπούς είπε: «Ο πόλεμος στον Κόλπο ήταν τό πρώτο πείραμα για έναν κόσμο που τώρα αρχίζει να εμφανίζεται, έναν κόσμο για τόν όποιο υπάρχει ή προσδοκία μιās νέας παγκόσμιας τάξης».

Ο Πρόεδρος Μπούς έκανε μία πρόταση για τήν δημιουργία μιās ΠΑΞ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ που θά είναι τό έπιστέγασμα τής νέας παγκόσμιας τάξης. Έλπίζει ότι θεμελίωσε τήν κατασκευή ενός χρυσού οράματος για τήν αποκατάσταση του ήθικου άναστήματος των ΗΠΑ. Οραματίζεται μία αγαθή διεθνή συνεννόηση που θά άποτρέπει και θά πειθαρχεί κάθε πιθανό εισβολέα και θά άντικαταστήσει τις ψυχροπολεμικές άνταγωνιστικές συμμαχίες.

Και ολοκλήρωσε τή θεωρητική του κατασκευή, λέγοντας: «Είμαστε Άμερικανοί. Έχουμε μία μοναδική ευθύνη να κάνουμε τή σκληρή δουλειά για τήν έλευθερία. Και όταν τήν κάνουμε, υπάρχει έλευθερία. Στο προβλεπόμενο μέλλον, κανένα άλλο έθνος δέν θά προχωρήσει μπροστά για να αναλάβει τήν παγκόσμια ήγεσία. Καθώς ο εικοστός αιώνας άποχωρεί, ή Άμερικανική Δημοκρατία άντιπροσωπεύει τήν τελευταία μεγάλη έλπίδα τής άνθρωπότητας. Σώσαμε τήν Ευρώπη, θεραπεύσαμε τήν πολυομυελίτιδα, πήγαμε στη Σελήνη και φωτίσαμε

τόν κόσμο μέ τόν πολιτισμό μας. Τώρα που βρισκόμαστε στην άρχή ενός καινούριου αιώνα μήν άναρωτηθείτε ποιās χώρας τό όνομα θά φέρει. Λέω ότι θά είναι άλλος ένας Άμερικανικός αιώνας».

Χάρη σ' αυτή τήν πρόταση, οι μεγάλες δυτικές δυνάμεις και οι γίγαντες του Κομμουνισμού, άντί να άγωνίζονται για τήν ύπεροχή του ενός άπέναντι στον άλλο, θά μπορούν να κατασταλάξουν σέ μία κοινή θέση για τήν καθεστυκία παρουσία κατάσταση (σταθσ ;θσ). Θεωρητικά, αλλάζοντας τους κανόνες του Ψυχρού Πολέμου, θά μπορούν να περιορίσουν τόν αριθμό των προβληματικών σημείων άνά τήν ύψηλο και οι ένωμένες δυνάμεις τους θά έναντιώνονται σέ κάθε έθνικό διεκδικητή - κατακτητή και πιθανό άνατροπέα των ίσχυόντων συνόρων και του παγκόσμιου κατεστημένου.

Άλλά μία τόσο συγκροτημένη άποψη για παγκόσμια σταθερότητα, παραβλέπει τις πιο κοινές αίτιες ενός πολέμου: τις έδαφικές άπαιτήσεις, τους θρησκευτικούς άνταγωνισμούς, τήν καταπάτηση των άνθρωπίνων δικαιωμάτων, τά άποσχιστικά κινήματα και τέλος, τά έθνικά μίσση που είναι άρχαία όσο και ο κόσμος.

Πρόκειται για έναν όνειρώδη κόσμο, άν είσαι φιλικός προς τις ΗΠΑ. Άλλά τί γίνεται όταν είσαι ένοχλητικός δρώντας ένάντια στις όρέξεις τους; Φυσικά, θά αναλάβουν δράση, όπως έκαναν στον Παναμά και στο Ίράκ. Και καθώς δέν υπάρχει πιά ή Ρωσία, όπου θά μπορούσες να στραφείς, ή νέα παγκόσμια τάξη θά φέρει τόν ήχο τής στρατιωτικής κατοχής, τή λάμψη του ήλεκτρονικού ματιού παρακολούθησης και τόν άνεμο τής κατα-

γίδας των ύψηλης τεχνολογίας όπλων. Τήν έξορκίζει μία ένισχυμένη ήλεκτρονική φωνή, που συμβουλεύει τις ύπερανεξάρτητες χώρες να σκύψουν τό κεφάλι και να ύποταχθούν.

Η δικαιοσύνη τής νέας παγκόσμιας τάξης έχει ήδη έπιδείξει ένα υπόδειγμα δράσεως έναντίον όποιουδήποτε δέν ύπακούει στον Άμερικανό Πρόεδρο. Άφου περιγράψει τόν έχθρό σαν περίγελο του κόσμου, ίσο του διαβόλου, σαν έναν παράλογο φανατικό, τόν παρουσιάζει σαν παραβάτη του «δικού» του νόμου, σαν τρομοκράτη, σέ μία προσπάθεια να δικαιώσει τή χρήση βίας. Ξεσηκώνει, δηλαδή, έναν ιερό πόλεμο για να ύπεραμυνθεί του συστήματός του ένάντια σέ μία έθνική ύπόθεση. Πράξεις τελικά τόσο φανατικές και μισαλλόδοξες, ώστε να ξεπερνούν τις όποιεςδήποτε κακές προθέσεις του «έχθρου».

Οί Άμερικανοί πάντα μιλούν για τις «άξίες» τους, ένω υπάρχουν τόσες άλλες ΑΞΙΕΣ και πολιτισμοί που τις δημιούργησαν στον κόσμο. Άποδέχονται πολλούς νέους πολιτισμούς και τρόπους ζωής στην κοινωνία τους, αλλά όταν πρόκειται για έξωτερική πολιτική, έπιμένουν στις δικές τους άπόψεις και άγνοούν όποιαδήποτε άλλη γνώμη. Όλες τους οι ένέργειες διακατέχονται από μία ζήλεια για τήν ευρωπαϊκή κοινωνική και ιστορική ολοκλήρωση. Προσπαθούν να ποδηγήσουν τόν κόσμο, αλλά άποποιούνται τόν χαρακτηρισμό του παγκόσμιου χωροφύλακα. Θέλουν να άποφύγουν τό σύνδρομο του άπομονωτισμού του περασμένου αιώνα, άρνούμενοι να παραμείνουν άμέτοχοι στις διεθνείς εξελίξεις,

άλλα θεωρούν σάν μέγιστο κακό τίς προσπάθειες ειρηνικής καί ρεαλιστικής διαμεσολάβησης.

Έτσι προκάλεσαν έναν πόλεμο σάν όλους τούς πολέμους πού συμμετείχαν στην ιστορική τους πορεία, κατευθυνόμενο από κίνητρα καθαρά γυμνού έγωιστικού συμφέροντος. Τόν κέρδισαν καί απέδειξαν ότι ούτε οί σοβιετικές ούτε οί κινεζικές ένοπλες δυνάμεις μπορούν νά συναγωνιστούν, ούτε τώρα ούτε στό έγγύς μέλλον τά ύψηλης τεχνολογίας όπλα καί τίς τακτικές τών Αμερικανών.

Απέδειξαν ότι είναι τό ισχυρότερο κράτος στόν κόσμο καί θέλουν — άπαιτούν — νά αποφασίζουν από έδω καί πέρα για όλες τίς άλλες χώρες. Ξέχασαν όμως ότι κάθε φορά πού οί ΗΠΑ κατέφυγαν σέ πόλεμο, ήταν για νά ύπερικήσουν τήν οικονομική κρίση πού διαλύει τά πύλινα πόδια του άμερικανικού γίγαντα.

Η άνεργία είναι ή ύψηλότερη στόν δυτικό κόσμο. Σέ όλη τή χώρα, πόλεις καί Πολιτείες αντιμετωπίζουν τήν έπιβολή νέων φόρων καί προβαίνουν σέ περικοπές τών προϋπολογισμών τους για τά σχολεία, τήν άστυνομία καί τίς κυβερνητικές ύπηρεσίες. Κάθε φορά πού μία Τράπεζα ή μία άσφαλιστική εταιρεία πτωχεύει, ένα ρίγος διαπερνά όλόκληρη τήν χώρα. Κάθε πέντε λεπτά κάπου στή χώρα γίνεται κι ένας φόνος. Τό άμερικανικό όνειρο είναι ένας έφιάλτης.

Παρ' όλα αυτά, οί ΗΠΑ μονοπωλούν τό διεθνές διπλωματικό παιχνίδι. Αψηφώντας τή λογική του ότι ή αντι-ιρακινή συμμαχία ήταν ένας συνδυασμός παρολίγο τυχαίων περιστατικών καί πολύ άπίθανος για νά επαναληφθεί στό μέλλον. Θέλουν νά είναι ένας όλοκληρωμένος οργανισμός παροχής πρώτων βοηθειών στα παραζέοντα, φιλικά προσκείμενα, καθεστώα. Πήγαν νά σώσουν τό Κουβέιτ, αλλά άρνήθηκαν καί κωσείαν στό κάλεσμα τής

Κύπρου καί του Λιβάνου.

Η κατασκευή μιιάς νέας παγκόσμιας ειρηνικής τάξης άπαιτεί χρόνο καί μακροπρόθεσμο προγραμματισμό. Αλλά οί ταχύτατες εξελίξεις πού συντελούνται στό έσωτερικό τών ΗΠΑ εξαιτίας τής κατάρρευσης τής βιομηχανίας από τήν εισβολή τών Ιαπώνων, από τήν πληθυσμιακή έκρηξη τών Ισπανοφώνων καί τήν αύξηση τής έγκληματικότητας εξαιτίας τών ναρκωτικών, αφαιρούν τήν ικανότητα για αύτή τή δουλειά από τήν Αμερική. Πέρα από τά μέσα, ύπάρχει καί ή έλλειψη ήθικου — καθώς ή άρετή, κύριο χαρακτηριστικό ενός πνευματικού πολιτισμού, εξέλιπεν — καί μία παγκόσμια αυτοκρατορία δέν διατηρείται μόνο μέ τά όπλα καί τό χρήμα.

Καί τό χειρότερο, τό πρώτο πείραμα τής νέας παγκόσμιας τάξης φέρνει μόνο του καί φυτεύει τό σπόρο τής μελλοντικής καταστροφής. Οί Άραβες θεωρούν ότι μόνος κερδισμένος από τή σύρραξη καί ό μόνος ευεργετημένος από τήν ειρήνη στόν Κόλπο είναι τό Ισραήλ. Ένας άρχαίος λαός πού έχει ύποφέρει τά πάνδεινα, ξέρει νά ύπομένει. Καί όταν κάποιος κάποτε σηκωθεί μέσα από τίς στάχτες τής καταστροφής, θά τόν ακολουθήσουν, για νά διδάξουν στόν κόσμο ένα μάθημα πού δέν θά τό ξεχάσει ποτέ.

Καί έδω άκριβώς, μέσα στό μάτι τής καταγίδας, βρίσκεται ή πατρίδα μας, ή Έλλάδα. Μέ μία παραπαιούσα κυβέρνηση, άδύναμη νά παρακολουθήσει τίς εξελίξεις τών καιρών καί ένα πολιτικό κατεστημένο πού μοναδικό ένδιαφέρον του είναι νά καρπωθεί τίς κρατικές προμήθειες. Ένας λαός έφησυχασμένος, προς τό παρόν, από τήν ευμάθεια, πού θέλει νά άγνοεί τήν ιστορία του. Όμως, ή γεωπολιτική μας θέση μάς θέλει πρωταγωνιστές καί όχι κομπάρσους. Επί αιώνες άκριτικό προπύργιο τής ευρωπαϊκής ηπείρου έναντια στους έκάστοτε Σαρακηνούς, στους Πέρσες, πρέπει νά άντιδράσουμε.

Η τύχη τής ύψηλίου εξακολουθεί νά παίζεται στό κέντρο του άρχαίου κόσμου. Οί άποφάσεις μπορεί νά λαμβάνονται άλλου, όμως ή Μεσόγειος καί ό Εύξεινος Πόντος εξακολουθούν νά πυροδοτούν τίς εξελίξεις. Έχουμε ιερό καθήκον νά προσφέρουμε τίς ύπηρεσίες μας στόν κόσμο, ένα πολιτισμό έκτυφλωτικό όσο ό ήλιος πού λάμπει στόν ουρανό μας. Πρέπει νά είμαστε έτοιμοι, γιατί όποιαδήποτε μελλοντική εξέλιξη περνάει μέσα από τή χώρα μας.

Ο τρίτος Έλληνικός Πολιτισμός δέν είναι παραμύθι για παιδιά, είναι άνάγκη τών καιρών. Μία πρωτοβουλία για άφύπνιση τών άδεσμεύτων είναι άπαραίτητη για τή μελλοντική έλευθερία του κόσμου. Για τή δική μας έλευθερία. Η έθνική ύπερηφάνεια για τήν κληρονομιά του μεγαλύτερου πολιτισμού τής άνθρωπότητας, είναι καθαρά θέμα έπιβίωσης.

«Όταν πιάσει φωτιά τό σπίτι του γείτονα, τότε θά έρθει καί στό δικό σου». Καί οί γείτονές μας σπαράσσονται από έσωτερικές διαμάχες. Είτε οί βόρειοι είτε οί ανατολικοί. Ο κώδωνας του κινδύνου κτυπά άσταμάτητα, μά έμεις ύπνοβατούμε.

«Σβησμένες όλες οί φωτιές οί πλάστρες μέσ' στη Χώρα...»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ δυσπρόστατη κινηματογραφική φύση

Ἡ δυσπρόστατη φύση τοῦ κιν/φου ὡς τέχνη καί ὡς μαζικό μέσο ἐπικοινωνίας καί βιομηχανικό προϊόν εἶναι αὐτή πού παρέχει ἀφθονη ἐπιχειρηματολογική τροφή στούς ὁπαδούς τῶν δύο ἀντιθέτων ἀπόψεων.

Ἀπό τήν μιά μεριά λοιπόν οἱ φανατικοί ὑποστηρικτές τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ τέχνη εἶναι καί πρέπει νά εἶναι γιά λίγους, ὅτι πρόκειται γιά μιά ὑπόθεση πού ἀφορᾷ τήν ἐλίτ τοῦ πνεύματος καί τῆς διανοήσεως, πού γίνεται κατανοητή ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τούς «μυημένους». Συνέπεια ὄλων αὐτῶν εἶναι ὅτι τά θέματά της δέν ἀφοροῦν τήν μεγάλη μᾶζα τοῦ λαοῦ καί ἡ πραγμάτευσή τους γίνεται μέ σύμβολα καί κώδικες πρωτοποριακούς. Παραβλέπουν τό γεγονός ὅμως ὅτι τά γνώριμα σύμβολα χαρακτηρίζονται μπανάλ καί φαντάζουν γελοῖα ἐγὼ τά πρωτοποριακά εἶναι γνωστά καί γεμάτα...

Κάπως ἔτσι λειτουργοῦν λοιπόν καί οἱ ταινίες τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Κιν/φου, ὅταν περήφανοι δηλώνουν ὅτι δέν τούς ἐνδιαφέρουν τά εἰσιτήρια, ὅταν προβάλλονται ἀποκλειστικά σέ αἰθουσες «τέχνης», ὅταν ἡ θεματολογία του εἶναι ξένη μέ τήν σύγχρονη Ἑλληνική πραγματικότητα καί ὅταν κυριαρχοῦν τά ἐφετζίδικα σύμβολα.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἡ ἄποψη

πού θέλει τόν κιν/φο σάν βιομηχανικό προϊόν βρίσκει τήν ὀλοκήρωσή της στόν κιν/φικό ὄργανό τῆς Ἀμερικῆς καί ἀναπολεῖ μέ δέος τήν χρυσή ἐποχή τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ κιν/φου τῆς δεκαετίας 1960-1970. Στηρίζεται στήν ἀρχή πού διέπει ὅλα τά μαζικά μέσα ἐπικοινωνίας, δηλαδή στήν ἐκπομπή μηνυμάτων πού ἀποτελοῦνται ἀπό κοινούς κώδικες. Ἡ ἀποκωδικοποίηση καί ἡ κατανόηση τοῦ μηνύματος ἐπιτυγχάνεται χάρη στήν χρήση κοινῶν κώδικα τόσο ἀπό τόν μεταδότη ὅσο καί ἀπό τόν δέκτη. Ὁ κιν/φος τῆς κατανάλωσης γνωρίζοντας αὐτή τήν ἀρχή, φροντίζει ὄχι μόνο νά γίνεται κατανοητός ἀπό τό μεγάλο κοινό ἀλλά καί νά τό ἔλκει μέ θέματα τῆς ἀρεσκείας του. Ὅποιαδήποτε ἄλλη τακτική θά ξένιζε καί θά ἐδιωχνε τό κοινό ἀπό τίς αἰθουσες. Ἐξάλλου ὁ Νίκος Δήμου εἶπε κατά τήν εἰσήγησή του στό συνέδριο «Γυναίκα καί μαζικά μέσα ἐνημέρωσης» τό 1985 (βλ. καί τεύχος «Νέα Κοινωνιολογία») ὅτι κάθε πρωτοποριακό μήνυμα κλονίζει τήν ψυχολογική σιγουριά τοῦ δέκτη προκαλεῖ γνωστική παραφωνία, ἀπειλεῖ τό κατεστημένο τῶν ἀπόψεων καί σέ τελική ἀνάλυση ἀπορρίπτεται ἀπό τό θεατή. Ἐνα πρωτοποριακό μήνυμα μπορεῖ νά προσληφθεῖ μόνο ὅταν ἡ ἴδια ἡ κοινωνία πρόκειται νά τό ἀφομοιώσει ἀπό

μόνη της στό ἐγγύς μέλλον χωρὶς τήν μεσολάβηση τοῦ μέσου, σταρώντας του ἔτσι τήν ιδιότητα τῆς πρωτοπορίας.

Ἐτσι λοιπόν τά Μ.Μ.Ε., ἐφόσον θέλουν νά παραμείνουν μαζικά καί εἶναι ἀναμφίβολο τά κατά πόσο π Μ.Μ.Ε. ἔχουν τήν ιδιότητα νά παίξουν τό ρόλο τοῦ διαμορφωτῆ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἐνστερνιζόμενος τα παραπάνω ὁ ἐμπορικός κιν/φος ἀγωνίζεται νά προσφέρει ὅ,τι ζητάει ἡ ἀγορά τα θεάματα.

Ὁ Νέος Ἑλληνικός Κιν/φος δέμως, περνώντας στήν κρατική διαχείριση (πλὴν ἐλαχίστων ξένων συμπαραγωγῶν, χρηματοδοτήσεως σχεδόν ἀποκλειστικά ἀπό το κρατικό Ἑλληνικό Κέντρο Κιν/φου καί ἀπό τίς κρατικές ΕΤ1 - ΕΤ2), φαίνεται νά ἀδιαφορεῖ γιά τό ἂν θά εἶναι ἀρεστός στό κοινό, μαζικός καί δημοφιλής καί φέρεται νά καλλιεργεῖ

ση

λον γ
σου. σ
ότητα π

Ε., έφρα
αζικέ κ
ά πόσε
τα νά π
φωτή π

αραπε
ονίζετα
άγορε π

κιν/φο
ατική
ων ζέ
τοδότι

τό το κ
κιν/φο
G2), φ
κιν θέ
ός και
καλλε

‘Ο νοῶν... ...νοεΐτω

«Δεν θα κάνουμε το χατήρι να δοθεί ή εντύπωση ότι ή ‘Ελλάδα είναι διαλυμένο κράτος» είπε ό κ. Μητσοτάκης. ‘Ο Θεός να φυλάξει!!! Ποιός φαντάστηκε κάτι τέτοιο.

Τό είχε είπε ό Μένιος Κουτσόγιωργας: «‘Επί ΠΑΣΟΚ ήταν ή χρυσή όκταετία». ‘Ε, κάτι παραπάνω από έμας θά ήξερε!

«‘Εχω μεγάλη έμπιστοσύνη στον Μητσοτάκη». Τό είχε ό Μπούς στον ‘Ιάκωβο κατά τήν διάρκεια φιλικής συζήτησης. Μήν άνησυχείτε. Δέν ήταν κανένας άλλος μπροστά.

Τό είχε ό Βύρων Πολύδωρας και γέλασε ή οίκουμένη. «Εΐμαστε ή μόνη χώρα στην Εδρώπη όπου πέφτει ό πληθωρισμός». Φυσικό είναι άφου στίς υπόλοιπες χώρες τής Εδρώπης δέν ύπάρχει πληθωρισμός τί νά πέσει;

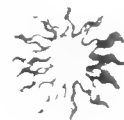
«‘Η σταθερότητα στην ‘Ελλάδα όπου κατεγράφη τήν στηλιτεύω άσστηρότητα διότι είναι μιά διαστρέβλωση περίεργη, άνώμαλη, άπαράδεκτη». Τό είχε καί αυτό ό Βύρων Πολύδωρας. ‘Ο Θεός να φωτίσει τί ένοούσε, στην πολιτική σταθερότητα πάντως άναφερόταν.

«‘Στέκομαι μπροστά στην εργατική τάξη μέ καθαρό τό κούτελο». Τάδε έφη ό σκληρός τής πολιτικής μας ζωής Δημήτρης Κωστόπουλος.

Καραμανλής: «Οί ‘Ελληνες κατεχόμεθα άκόμη από τό σύνδρομο του όμφαλου τής Γης». Πάει ό πρόεδρος, τά έχει τελείως χαμένα.

«Κλείνω τά μάτια μου καί άναρωτιέμαι μ’ αυτά πού άκούω. Εΐμαστε στό 10ο ή στό 13ο Συνέδριο» άναρωτήθηκε ό ‘Ανδρουλάκης. Καημένη Μίμη! Τό τραϊνο του έκσυγχρονισμού δέν σταμάτησε καί πάλι στην ‘Ελλάδα. ‘Υπομονή χρειάζεται!

Μητσοτάκης: «Εΐχε έπιτυχία τό ταξίδι Σαμαρά γιατί άκούστηκε ή φωνή τής ‘Ελλάδος στην ‘Αμερική». Αύτή δέν ήταν φωνή, κραυγή πόνου ήταν από τήν μαχαιριά του State Department. ‘Αλλά αν θεωρεί έπιτυχία ό κ. Μητσοτάκης ότι δέν μάς ζήτησαν να παραδώσουμε τήν Κρήτη, έπιτυχία ήταν.

Κύρκος: «‘Ο Μητσοτάκης είναι ό πιο ύπεύθυνος έκφραστής τής ‘Εξωτερικής πολιτικής». Εΐδατε τί κάνουν 3 μήνες συγκυβέρνησης.

«‘Η κόρη μου, ή οίκουγένειά μου έδωσε τήν νίκη στην ΝΔ» άπεφάνθη ό Κ. Μητσοτάκης. Καί κλάμα ό Κατσίκης.

Τό καλύτερο τό φυλάμε για τό τέλος: «Αΐσθάνομαι πολύ άσχημα γιατί δέν ύπάρχει κανείς να μέ αντικαταστήσει». Τάδε έφη Κωνσταντίνος Μητσοτάκης. ‘Εμείς πάντως έχουμε ύπόψη μας κάπου 150 δελφίνους.

τήν άποψη του κιν/φου τέχνης και του κιν/φου του δημιουργού. Μία τακτική εύκολης λύσης και κακώς νοούμενης καλλιτεχνίας, πού τά τελευταία 20 χρόνια δέν συντέλεσε στην «παραγωγή» νέων Φελίνι, Παζολίνι, Γκοντάρ, Μπουνουέ, Μπέργκμαν και άλλων ιερών τεράτων, αλλά άπλουστάτα στην παραγωγή ταινιών, όπως τό πασίγνωστο πλέον «Οί σφαίρες πέφτουν σάν χαλάζι και ό πληγωμένος καλλιτέχνης άναστενάζει» του Νίκου Άλευρά, πού προβλήθηκε πρό 7 έτών από την ΕΡΤ και προκάλεσε την δικαιολογημένη αγανάκτηση χιλιάδων τηλεθεατών, μέ αποτέλεσμα νά διακοπεί στην μέση ή προβολή της ταινίας, μήν αφήνοντάς μας κανένα περιθώριο νά άναρωτηθούμε εάν τελικά φταίνε «οί πρωτοποριακοί κώ-

δικες» του σκηνοθέτη, ή ή άτάλαντη και χυδαία ύπαρξή του.

Ή πρόθεση νά επιβληθούν άνάλογα άνοσιουργήματα σάν έργα τέχνης, στηρίχθηκε μεθοδευμένα από τό σύνολο των Έλλήνων Κριτικών κιν/φου και αισθητικών τέχνης, οί όποιοι στην προσπάθειά τους νά κοινοποιήσουν την προοδευτικότητα τους άγκάλιασαν και στήριξαν κάθε άμφίβολης καλλιτεχνικής αξίας δημιουργία.

Ή κρίση λοιπόν είναι δικαιολογημένη. Είναι τό άναπόφευκτο αποτέλεσμα είκοσαετούς λανθασμένης πολιτικής. Και ένώ ό Άμερικάνικος και ό Εύρωπαϊκός κιν/φος άγωνίζεται νά δώσει λύσεις σέ θεμελιώδη προβλήματα όπως είναι ή εισβολή της τηλεόρασης, του ΩΙΔΕΟ, της δορυφορικής και τό κυριώ-

τερο, ή έξοικείωση του θεατή μέ τό σκοτάδι της κιν/φικής αίθουσας και κατά συνέπεια ή άπομυθοποίηση της κιν/φικής μυσταγωγίας, ό Νέος Έλληνικός Κιν/φος σέ πείσμα όλων αυτών άποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο, καθώς έπίσημοι εκπρόσωποί του δηλώνουν ότι: «δέν μάς ενδιαφέρει άν τό κοινό βλέπει την ταινία μας...».

Αυτή ή νοοτροπία όμως, φαίνεται νά ύποχωρεί. Νέοι δημιουργοί ξεκινάνε μέ διαφορετικές ιδέες, ή ιδιωτική τηλεόραση είναι πιά γεγονός (και αυτό σημαίνει πολλά για την κιν/φική εξέλιξη) και οί επιχειρηματίες επενδύουν δεκάδες εκατομμυρίων στην άνακαίνιση των κιν/φικών αίθουσών, επιβεβαιώνοντας τίς έλπίδες μας ότι θά ύπάρχει και συνέχεια...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

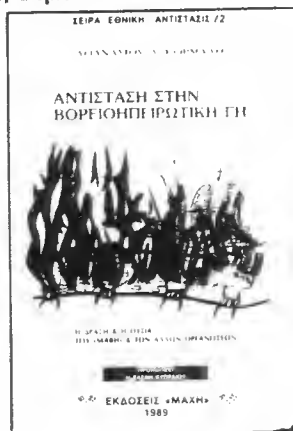
Φώτη Άράπη

«Ή άγνωστος πόλεμος της Χ». »

Γιό πρώτη φορά, μετά όπό 45 χρόνια έρχεται στο φώς της δημοσιότητας ή άλήθεια γιό την πίο ουκοφοντιομένη όργάνωση της έθνικής μας Άντιστάσεως. Ποιοί την δημιούργησαν και πίο ή όρόση της τό 1941—44.
Σελ. 64 (έκδόσεις ΜΑΧΗ)

Άθανασίου Κόρμαλη

«Άντίσταση στην Βορειοηπειρωτική Γή».

Άποκλυπτική έρευνα γιό την δράση και θυσία του Μ. Α. Β. Η. (Μέτωπο Άπελευθερώσεως Βορείου Ήπείρου) και των άλλων όντιστοισοικών όργάνώσεων των Βορειοηπειρωτών. Ή ρόλος των Άγγλων, του ΕΔΕΣ και του ΕΑΜ—ΕΛΑΣ.
Σελ. 96 (έκδόσεις ΜΑΧΗ)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Άκροκέραμο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΕΝΑΣ

ΠΑΡΑΣΧΟΥ 123 * ΤΚ 11475

ΤΗΛ. 6440021

Άποστέλλονται ταχυδρομικώς μέ άντικαταβολή σέ όλη την Έλλάδα χωρίς πρόσθετη οικονομική επιβάρυνση.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Άθανασίου Κόρμαλη

«Άνατολική Ρωμυλία, ή αλύτρωτη Όρφική Γή.»

(ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΣΤΙΑΣ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ)

Ήστορική άνοδρομή στην μαρτυρική γή του Όρφέα.

Πώς χάθηκε και γιατί;

Σελ. 48 (έκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ)

Δημήτρη Έφραιμιδη

«ΠΟΝΤΟΣ»

(ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΣΤΙΑΣ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ)

Άνοδρομή στην ιστορία του Πόντου. Πολιτιστική παράδοση. Ή άπαράγραπτος πόθος.
Σελ. 64 (έκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ)